

ДЖОУЗЕФ ФАЙНДЪР ИНСТИНКТ НА УБИЕЦ

Превод от английски: Елена Чизмарова, 2007

chitanka.info

На Ема, бейзболната ми фанатичка

*Когато ученикът е готов, учителят се
появява.*

Будистка поговорка

ПРОЛОГ

Никога преди не бях стрелял.

Всъщност, до тази вечер дори не бях държал пистолет.

Полуавтоматичният колт, четиридесет и пети калибър, лежеше тежко и неудобно в ръката ми. Дръжката му беше груба. Не можех да се прицеля. Но пък той бе достатъчно близо до мен, за да прониза с куршум гърдите му. Ако не го направех, ако не го убиех сега, нямаше никакво съмнение, че той щеше да ми види сметката. Не бях от неговата класа и двамата го знаехме.

Беше посред нощ и бяхме единствените на двадесетия етаж, вероятно единствените в цялата сграда. Лабиринтът от преградените работни кутийки пред офиса ми бе тъмен. Надали някога вече щях да видя хората, с които работех.

Ръката ми трепереше, но натиснах спусъка.

Ако ме бяхте погледнали само преди няколко дни, щяхте да видите преуспяващ началник в голяма корпорация. Тип с важна служба и красива съпруга. Човек, за когото всичко върви идеално.

Представата ми за опасност бе да си легна, без да си измия зъбите.

А сега си мисля, че мога да не доживея до сутринта.

Къде сгреших? Кога започнах да греша? В първи клас, когато ударих Шон Хърлихи със снежна топка? Или в четвърти, когато бях избран едва трети в отбора?

Не, мога с точност да ви кажа кога започна.

Преди десет месеца.

ПЪРВА ЧАСТ

1.

Добре, аз съм пълен идиот. Колата ми хлътна в канавката, защото се опитвах да направя няколко неща едновременно. Радиото гърмеше силно и шофирах прекалено бързо, тъй като закъснявах, както обикновено. Лявата ми ръка бе на волана, а с дясната траках по клавишите на миникомпютъра, за да си проверя електронната поща. Надявах се, че най-после съм заковал сделка със сериозен клиент. Повечето писма обаче се отнасяха за напускането на районния ни вицепрезидент, който тъкмо се бе преместил в „Сони“. После мобифонът ми звънна. Метнах компютърчето на седалката и грабнах телефона.

По звъненето разбрах, че е жена ми — Кейт, затова не си направих труда да намаля музиката. Реших, че просто ми се обажда, за да разбере кога ще се прибера, та да може да приготви вечерята. През последните няколко месеца бе откачила на тема здравословно хранене — кафяв ориз, водорасли и разни други гадости. Сигурно бяха адски полезни, тъй като вкусът им бе отвратителен. Ала никога не бих споделил мнението си с нея.

Но не се обаждаше за вечерята. Веднага разбрах, че бе плакала, и още преди да каже и дума, знаех защо.

— Димарко се обади — съобщи ми Кейт.

Димарко бе лекарят от бостънския център по инвитро, който се опитваше да ни помогне да заченем дете от около две години. Не възлагах големи надежди, а и не познавах лично човек, заченат в епруветка, затова силно се съмнявах. Смятах, че техниката е подходяща за плазмени телевизори, а не за правене на бебета. Но все пак се почувствах сякаш ме бяха фраснали в корема.

Най-лошото обаче бе какво новината щеше да причини на Кейт. Напоследък бездруго бе ужасно изнервена от инжекциите с хормони. Сега сигурно щеше да изпадне в нервна криза.

— Наистина съжалявам — казах.

— Няма да ни позволят да опитваме цял живот — почти проплака тя. — Пука им само за резултатите, а ние сме пълен провал.

Кейти, това е едва третият ни опит. А и шансът е само около десет процента, нали? Ще продължим да опитваме, бибчо. Това е всичко.

— Какво ще правим, ако пак не се получи?

Сърцето ми се сви от мъката в гласа й.

— Не мога да отида в Калифорния и да пробвам с чужда яйцеклетка. Не мога да мина през всичко това. Дали да не помислим за осиновяване? Джейсън, едва те чувам.

Нямах нищо против осиновяването. А и не съм малоумен, затова реших да намаля музиката. На волана има някакво миниатюрно копче, чието действие все още не бях схванал напълно, затова започнах да натискам различните бутони с палец, но внезапно музиката загърмя още по-силно.

— Кейт — започнах, но в същия миг осъзнах, че колата бе отбила на банкета, а после — във от пътя.

Пуснах телефона и стиснах волана с две ръце, но бе прекалено късно.

Чу се силен удар. Завъртях волана и скочих на спирачките.

Кошмарно хрущене на метал. Бях отхвърлен напред към волана, после назад. Внезапно колата се обърна на едната си страна. Моторът ръмжеше, колелата се въртяха във въздуха.

Веднага разбрах, че не съм сериозно ранен. Май само си бях натъртил ребрата. Странна работа, незабавно си припомних старите черно-бели шофьорски филми — онези, с които плашеха начинаещите през шестдесетте години, със заглавия като „Последната среща“ и „Механична смърт“. Един от приятелите ми в колежа имаше видеокасета с такъв филм. Гледането му можеше да ти изкара акъла от страх. Не можех да повярвам, че някой би седнал зад волана, след като е гледал „Механична смърт“.

Завъртях ключа, изключих радиото и поседях безмълвно няколко секунди. После взех мобифона от пода, за да се обадя на пътна помощ.

Чух писъците на Кейт.

— Хей — казах тихо.

— Джейсън, добре ли си? — уплашено извика тя. — Какво стана?

— Добре съм, бибчо.

— Джейсън, за бога, катастрофа ли направи?

— Не се тревожи, сладурче. Съвсем добре съм. Всичко е наред. Не се притеснявай.

Четиридесет и пет минути по-късно се появи яркочервен пикал с платформа. Каросерията му бе украсена с огромен надпис „М. Е. Уолш“. Шофьорът се приближи към мен с бележник в ръка. Беше висок, широкоплещест тип с брада катинарче. Широка лента придържаше назад дългата му прошарена коса. Беше облечен в черно кожено яке с емблемата на „Харли Дейвидсън“.

— Кофти работа — отбеляза той.

— Благодаря за помощта — отвърнах.

— Няма проблеми — кимна Харли. — Позволи ми да отгатна. Говорил си по мобифона, нали?

Примигнах, поколебах се за миг и признах засрамено:

— Да.

— Проклетите неща са истинска напасть.

— Така си е — съгласих се.

Да бе, сякаш можех да оцелея без мобифона. Но пък този тип не изглеждаше от хората, които са непрестанно на телефона. Караше пикап и мотор. Вероятно в пикапа имаше радиостанция, тютюн за дъвчене и диск с кънтри музика. И руло тоалетна хартия в жабката. Явно беше човек, който си коси тревата сам и е влюбен в колата си. Човек, който мисли, че последните четири думи от националния химн са: „Господа, стартирайте двигателите си“.

— Добре ли си? — попита ме той.

— Да, добре съм.

Непознатият паркира пикапа пред акурата ми, спусна платформата и закачи теглича. Стартира мотора и започна да дърпа колата ми от канавката. За щастие, бяхме на доста безлюдно шосе — винаги се връщам от офиса във Фрамингам по краткия път — така че покрай нас не профучаваха прекалено много коли. Забелязах, че от едната страна на пикапа има жълта лепенка с надпис: „Подкрепете войниците ни“, а на предното стъкло друга, която гласеше: „Военнопленник/Изчезнал при акция“. Реших да не критикувам войната в Ирак, тъй като няхах желание този тип да ми прекърши врата с голи ръце.

— Качвай се — подкани ме той.

Каросерията миришеше на застоял цигарен дим и бензин. Таблото бе украсено с лепенка на специалните части. Започвах да изпитвам нежни чувства към войната.

— Имаш ли предпочитания към определен сервиз? — попита ме той.

Едва го чух заради воя на хидравликата на платформата.

Имах близък приятел, откачен на тема коли, но аз самият не можех да отлича карбуратор от карибу.

— Не катастрофирам често — отговорих.

— Не ми приличаш на хората, които вдигат капака на колата или си сменят маслото сами — усмихна се Харли. — Знам един добър сервиз — добави той. — Не е далеч оттук.

Седяхме мълчаливо, а той шофираше внимателно. Направих няколко опита да започна разговор, но ми се стори, че се мъча да запаля мокра клечка кибрит.

По принцип мога да говоря с всеки за всичко — спорт, деца, кучета, телевизия, каквото и да е. Работех като мениджър по продажбите за една от най-големите компании в света, която се съревноваваше със „Сони“ и „Панасоник“. Произвеждахме онези огромни, красиви плазмени телевизори и монитори, за които хората мечтаят. Великолепни продукти. И бях открил, че истински добрите продавачи можеха да започнат разговор с кого ли не. Аз бях един от тях.

Но този тип не искаше да говори и след известно време се предадох. Изпитвах известно неудобство — седях на предната седалка на пикап, шофиран от член на „Ангелите от ада“, бях издокаран в скъп костюм и се опитвах да избегна дъвката или каквото друго бе залепено на мушамената тапицерия. Опипах ребрата си и реших, че няма нищо счупено. Всъщност, почти не усещах болка.

Заяпах се в лепенките по таблото. Освен онази с емблемата на специалните части, имаше една със знаме с надпис „Тези цветове не избеляват“ и друга, която гласеше: „Специалните части — аз съм мъжът, за когото майка ти те предупреждаваше“.

— Твой ли е пикапът? — попитах след малко.

— Не. Приятелят ми притежава компания за пътна помощ и понякога му помагам.

Я, май ставаше приказлив.

— Той от специалните части ли е? — полюбопитствах.

Дълго мълчание. Да не би да бе неучтиво да питаш дали някой е от специалните части? Или пък ако отговореше, после трябваше да ме убие?

Тъкмо се канех да повтора въпроса, когато Харли проговори:

— И двамата служихме там.

— Аха — кимнах, после замълчахме.

Харли пусна радиото. Предаваха бейзболния мач между „Ред Сокс“ и сиатълските „Маринърс“ от стадион „Фенуей“, Играта беше напрегната и интересна. Обичам да слушам бейзбол по радиото. Имам огромен плазмен телевизор у дома, който купих с намаление като служител на компанията, и често гледам спортните предавания на него. Но нищо не може да се сравни с бейзбол по радиото — изтракването на бухалката, ревящата тълпа, дори тъпите реклами. Класика. Коментаторите звучат точно както когато бях дете, а вероятно са звучали по същия начин и в детството на баща ми. Равните им гласове са като чифт стари маратонки — удобни, познати и поизносени. Използват клишета и внезапно се въодушевяват и започват да крещят.

Единият от коментаторите говореше за питчъра на „Ред Сокс“:

— ... дори във върховния момент на кариерата си, той никога няма да приближи рекорда от сто и една мили в час, постигнат от... Джери, трябва да знаещ чий е рекордът, нали?

Другият тип отговори:

— Да, Нолън Райън.

— Нолън Райън — повтори първият. — Много добре. Двадесети август, хиляда деветстотин седемдесет и четвърта, на стадиона в Анахайм.

Вероятно четеше от телепромптера.

— Грешка — казах.

Харли се извърна към мен.

— Какво?

— Тези типове не знаят какво говорят. Рекордът за бързина принадлежи на Марк Уолърс.

— Точно така — кимна Харли. — Марк Уолърс. Сто и три мили в час, хиляда деветстотин деветдесет и пета.

— Браво — изненадах се леко.

— Летните тренировки на „Атланта Брейвс“ — ухили се той с блестящо белите си зъби. — Мислех, че никой, освен мен не го знае.

— Разбира се, най-бързият питчър, макар и не от главната лига...

— Стив Далковски — прекъсна ме Харли. — Сто и десет мили в час.

— Разбил маската на рефера — добавих. — Значи и ти си бил луд на тема бейзбол като дете, а? С колекция от хиляди бейзболни картички?

Той отново се усмихна.

— Позна. От чудесните пакетчета дъвка „Топс“.

— Но дъвките винаги омазваха една от картите в пакета, нали?

Харли се засмя.

— Баща ти водеше ли те често във „Фенуей“? — попитах.

— Не съм израснал тук — отговори той. — От Мичиган съм. Баща ми нямаше време за мен, а и не можехме да си позволим билетите за мачовете.

— И ние не можехме — казах. — Затова слушах мачовете по радиото.

— И аз така.

— Играеше ли бейзбол в задния двор? Чупеше ли съседските прозорци? — засмях се.

— Нямахме заден двор.

— Ние също. Приятелите ми и аз играехме в парка.

Той кимна и се усмихна.

Имах чувството, че познавам този тип. Бяхме с еднакъв произход — без пари, без задни дворове. Само дето аз завърших колеж и седях тук, издокаран в скъп костюм, а той се бе записал в армията като много от приятелите ми от гимназията.

Известно време слушахме мача. Беше ред на питчъра на Сиатъл. Чухме изтрещяването на топката в бухалката.

— Висока топка в лявото поле! — изрева спортният коментатор.

Топката летеше право към ръкавицата на играч от нашия отбор, който бе прочут с некадърността си.

— Ще я хване — заяви коментаторът. — Лети право към ръкавицата му.

— Ще я изпусне — казах.

Харли се засмя.

— Обзалагам се, че позна.

— Ето, слушай.

Харли се засмя още по-силно.

— Болезнена работа.

От стадиона долетяха разочаровани викове.

— Топката удари задната част на ръкавицата — събщи коментаторът. — Страхотна грешка.

Изстенахме едновременно.

Харли изключи радиото.

— Не мога да понеса повече — заяви той.

— Благодаря ти — казах, когато отбихме на паркинга на сервиза.

Мястото бе мърляво и изглеждаше като ремонтирана бензиностанция. Надписът гласеше: „Автосервиз Уилки“. Дежурният управител се казваше Абдул и вероятно не минаваше лесно през проверките по летищата напоследък. Помислих си, че Харли веднага ще свали колата ми от платформата, но той влезе в чакалнята и загледа как Абдул записваше данните от застраховката ми. И тук забелязах лепенки на специалните части.

— Джеремайя вкъщи ли си е? — попита Харли.

— Да — отговори Абдул. — Разбира се. У дома, с децата.

— Това е мой приятел — обясни Харли. — Погрижете се добре за него.

Огледах се и загрях, че говореше за мен.

— Разбира се, Кърт — кимна Абдул.

— Кажете на Джери, че съм идвал тук — заръча Харли.

Зачетох се в стар екземпляр на „Максим“, а шофьорът на пикапа и Абдул влязоха в сервиза. Върнаха се след няколко минути.

— Абдул ще възложи колата ти на най-добрия си монтьор — събщи ми Харли. — Тук си вършат добре работата. Имат дори компютризирана система за смесване на бои. Чудесна работилница. Оправете се със застраховката, а аз ще закарам колата в сервиза.

— Благодаря ти — казах.

— Добре, Кърт, ще се видим по-късно — кимна Абдул.

Излязох след няколко минути и открих Харли, седнал в пикапа. Двигателят ръмжеше тихо, а той слушаше мача по радиото.

— Къде живееш? — попита ме той. — Ще те закарам до вас.

— Доста далеч съм. Белмонт.

— Вземи си нещата от колата и се качвай.

— Наистина ли нямаш нищо против?

— Плащат ми на час, а не на бройка.

Взех си дисковете от пода на колата, куфарчето и бейзболната ръкавица от задната седалка.

— Да не си работил в сервиз? — попитах, когато се качих в пикапа.

— Работил съм какво ли не — отвърна той.

— Харесва ли ти да превозваш развалени коли?

Той се извърна и ме изгледа, сякаш внезапно бях откачил.

— Работя каквото падне.

— Хората вече не обичат ли да наемат войници?

— Хората обичат да наемат войници — отговори той. — Но не и такива с ПУ.

— Какво е ПУ?

— Позорно уволнение. Задължен си да го впишеш в молбата, а веднага щом го видят, те изритват навън.

— Ох — притесних се. — Съжалявам, че попитах. Не е моя работа.

— Не е болка за умирање. Но просто ме дразни. Ако те уволнят по този начин, не получаващ пенсия, нито осигуровки като ветеран. Гадна история.

— Как се случи? — попитах. — Ако нямаш нищо против да ми обясниш, разбира се.

Поредното дълго мълчание. Той даде мигач и мина в другата лента.

— Не, нямам нищо против.

Отново замълча и се зачудих дали изобщо възнамеряваше да ми отговори. После каза:

— Командирът нареди на половината от екипа ни да отидат на самоубийствена мисия до Тикрит. Казах му, че шансът да попаднат в засада е деветдесет и девет процента. И знаеш ли какво стана? Наистина попаднаха в засада. Атакуваха ги с ракети. Моят приятел — Джими Донадио — бе убит.

Харли замълча и се вторачи в пътя.

— Добро хлапе беше — продължи след малко. — Тъкмо му предстоеше да си замине за вкъщи и да види бебето си за първи път.

Много го обичах. И побеснях. Нахвърлих се върху командира и го фраснах с глава в лицето. Счупих му носа.

— Леле — изсумтях. — Господи! Не те обвинявам. На военен съд ли те пратиха?

Харли сви рамене.

— Имах късмет, че не ме заключиха в „Левънуърт“. За щастие никой не искаше да се разчуе какво бе станало в онази нощ. Началниците определено не горяха от желание военната полиция да си зарови носа в случая. Щеше да е лошо за морала на войниците. А най-вече — лоша реклама. Тогава ми предложиха да приема позорното уволнение, вместо да лежа в затвора.

— Леле — повторих.

— А ти какъв си? Адвокат ли?

— Не. Продавач.

— Къде?

— В „Ентроникс“. Във Фрамингам.

— Страхотно. Можеш ли да ми уредиш евтин плазмен телевизор?

Поколебах се.

— Не продавам на дребно, но може и да успея да направя нещо.

Той се усмихна.

— Шегувам се. Не мога да си позволя плазмен телевизор, дори на цени на едро. Забелязах бейзболната ти ръкавица. Много е готина. Златната ръкавица на „Раулингс“. Професионалистите използват такива. Изглежда чисто нова. Наскоро ли я купи?

— Преди две години. Подарък от жена ми.

— Аха. Играеш ли?

— Не много. Най-вече в отбора на компанията. Но сме скапаняци. Този сезон претърпяваме загуба след загуба. Също като балтиморските „Ориолс“ през 1988-а. Ти играеш ли?

Харли отново сви рамене.

— Играех.

Ново мълчание.

— В училищния отбор ли беше? — попитах.

— Детройтските „Тайгърс“ ме поканиха, но не подписах договор.

— Сериозно ли говориш?

— Скоростта ми беше деветдесет и четири или и пет мили в час.

— Мили боже! — извиках изненадано и се вторачих в него.

— Но тогава дори не мислех за игра. Записах се в армията. Казвам се Кърт, между другото — протегна ми ръка той и стисна моята здраво. — Кърт Семко.

— Джейсън Стедман.

Замълчахме и внезапно ми дойде страхотна идея.

— Имаме нужда от питчър — казах.

— Кой има нужда?

— Отборът на компанията ни. Утре вечер имаме мач. Искаш ли да играеш с нас?

— Не трябва ли да работя за компанията? — попита Кърт след малко.

— Момчетата, с които ще играем, нямат представа кой работи за компанията и кой не.

Кърт отново замълча.

— Е, какво мислиш? — попитах след минута.

Той сви рамене.

— Не знам.

Гледаше си пътя, но на лицето му се изписа лека усмивка.

В онзи момент идеята ми се струваше чудесна.

2.

Обичам жена си.

Понякога не мога да повярвам, че подобна изискана и интелигентна жена, при това невероятно красива, се бе омъжила за човек като мен. Тя обича да се шегува, че ухажването ми е било най-добрата ми стратегия като продавач. Съгласен съм с нея. Все пак ключих сделката.

Когато влязох вкъщи, Кейт седеше на канапето и гледаше телевизия. В скута ѝ имаше купа с пуканки, а на масичката за кафе пред нея — чаша вино. Носеше избелели спортни шорти, които подчертаваха красивите ѝ дълги крака. Веднага щом ме видя, скочи и се втурна да ме прегърне. Потръпнах от болка, но тя не забеляза.

— О, господи — извика. — Толкова се разтревожих.

— Добре съм. Казах ти. Наранена бе само гордостта ми. А пък шофьорът от пътна помощ реши, че съм идиот.

— Наистина ли си добре? Беше ли си сложил предпазния колан?

Кейт се отдръпна назад, за да ме огледа. Очите ѝ бяха тъмнозелени, а косата — гъста и черна. Брадичката ѝ бе упорита, а високите скули — невероятно красиви. Напомняше ми на младата Катрин Хепбърн. А колкото и да е странно, тя самата се смяташе за обикновена. Тази вечер очите ѝ бяха зачервени и подути. Очевидно бе плакала много.

— Колата просто изскочи от пътя — обясних. — Аз съм добре, но акурата пострада.

— А, колата — махна небрежно с ръка тя, сякаш автомобилът ми бе използвана тоалетна хартия.

Вероятно Кейт бе наследила аристократичните жестове от родителите си. Тя произхождаше от богато семейство. Богато до даден момент. Но парите не бяха стигнали до нейното поколение. Състоянието на семейство Спенсър пострадало през 1929-а, когато дядо ѝ направил няколко неразумни инвестиции по време на Голямата депресия. После било довършено от баща ѝ, отчаян алкохолик, който знаел само как да харчи пари, но не и как да ги управлява.

Все пак и Кейт бе получила някаква част — скъпо образование, културни маниери, богати семейни приятели, които сега я съжаляваха, и пълна с антики къща. Голяма част от антиките в момента бяха натъпкани в тристайната ни къща в колониален стил в Белмонт.

— Как се прибра? — попита Кейт.

— Шофьорът от пътна помощ ме докара. Интересен тип. От специалните части.

— Аха — промълви тя с онзи тон, който показваше, че не се интересува, но проявява любезност.

— Това ли е вечерята? — попитах, като посочих купата с пуканки.

— Съжалявам, сладурче. Просто не ми се готвеше тази вечер. Искаш ли да ти приготвя нещо набързо?

Представих си здравословните гадости в хладилника и едва не потреперих.

— Не се тревожи. Ще ся намеря какво да хапна. Ела тук — прегърнах я отново. — Забрави за колата. Тревожа се за теб.

Внезапно тя заплака. Отпусна се в ръцете ми и горещите ѝ сълзи намокриха ризата ми. Притиснах я към себе си.

— Просто се надявах... мислех си, че този път ще се получи — изхлипа Кейт.

— Може пък да стане следващия път. Трябва да сме търпеливи, нали?

— За нищо ли не се тревожиш?

— Само за неща, които мога да променя — отговорих.

След малко седнахме заедно на канапето, неудобна, но несъмнено скъпа английска антика, твърда като църковна пейка, и загледахме някакъв документален филм по „Дискавъръри“. Беше за маймуните бонобо, очевидно вид, по-умен и по-напред в еволюцията от нас. При маймуните бонобо цари матриархат. Показаха ни как женска се опитва да свали мъжкар, като се разкрачва и натиква задника си под носа му. Говорителят нарече това „презентация“. Потиснах коментара си за собствените ни сексуални отношения, които вече почти не съществуваха. Не знаех дали се дължеше на лекарствата за плодовитост или на нещо друго, но напоследък сексуалният ни живот бе съвсем замрял. Не можех да си спомня кога за последен път Кейт бе направила презентация.

Взех шепа пуканки, леко напръскани с маргарин. Имаха вкус на стиропор. Но нямаше любезен начин да ги изплюя, затова задъвках с отвращение и успях да преглътна.

Женската маймуна още не бе успяла да свали мъжкарят, но не се предават. Протегна ръка и го подкани с пръст, но той очевидно не загреваше за какво става дума. Накрая ѝ писна, отиде до него и го стисна здраво за топките.

— Ох — изстенах. — Май не е чела „Той не си пада по теб“.

Кейт поклати глава и се опита да прикрие усмивката си.

Надигнах се, отидох в банята и глътнах няколко аспирина. После влязох в кухнята и си сипах огромна порция сладолед. Не си направих труда да питам Кейт дали иска, защото никога не ядеше сладолед. Никога не хапваше нищичко, от което може да се надебелее.

Върнах се на канапето и се нахвърлих върху сладоледа. Говорителят ни съобщи:

— Женските се целуват, прегръщат и отъркват гениталиите си в тези на близките си приятелки.

— А какво правят тъпите мъжкарци? — попитах възмутено. — Седят на канапето с дистанционното в ръка?

Кейт се вторачи в купата ми.

— Какво е това, сладурче?

— Това ли? — попитах невинно. — Обезмаслен заместител на мляко.

— Знаеш, че няма да е лошо да се откажеш от сладоледа вечер.

— Ама никога не ям сладолед на закуска.

— Знаеш какво имам предвид — каза тя, като докосна плоския си корем.

Аз обаче, макар и само на тридесет години, вече пусках коремче. Кейт можеше да яде каквото си иска, без да качи и килограм. Имаше страхотен метаболизъм. Жените я мразеха заради това и дори аз самият го намирах леко дразнещо. Ако имах метаболизма ѝ, нямаше да ям булгур и водорасли.

— Може ли да гледаме нещо друго? — попитах. — Този филм е прекалено сексуален.

— Джейсън, отвратителен си.

Кейт грабна дистанционното и започна да сменя каналите. Накрая спря на някакво шоу, което ми се стори познато. Беше

последният хит на „Фокс“, в който ставаше дума за богати тийнейджъри и семейства им в Санта Барбара. Балове, катастрофи, разводи, наркотици, изневеряващи майки. Шоуто бе творение на баджанака ми Крейг Глейзър, телевизионен продуцент, женен за сестрата на Кейт, Сузи. Крейг и аз се преструвахме, че се разбираме.

— Как можеш да гледаш тая тъпотия? — попитах възмутено и взех дистанционното.

По „Нешънъл Джиографик“ предаваха филм за примитивно амазонско племе, наречено яномамо.

— Трябва да потиснеш враждебността си преди пристигането на Сузи и Крейг следващата седмица — каза Кейт.

— Какво ще ми остане, ако потисна враждебността си? А и Сузи и Крейг нямат представа какво изпитвам към него.

— Напротив, Сузи знае.

— Сигурно и тя храни същите чувства към него.

Кейт повдигна вежди, но не каза нищо.

Загледахме равнодушно предаването. Говорителят, който имаше силен британски акцент, ни съобщи, че яномамо били най-жестокото и агресивно племе в света, прочуто като Свирепия народ. Вечно водели войни, обикновено заради жените, които били прекалено малко на брой.

— Обзалагам се, че това ти харесва, а? — ухилих се. — Войни заради жени.

Кейт поклати глава.

— Изучавах Свирепия народ в един от курсовете ми по феминизъм. Мъжете бият жените си. А пък жените смятат, че колкото повече белези от мачете имат, толкова повече ги обичат мъжете им.

На нощното шкафче на Кейт вечно имаше по някоя феминистка книга. Последната носеше гръмкото заглавие „Полът, който не е единствен“. Въобще не загорях какво означава това, но слава богу, нямаше да държа изпит.

Кейт започна да се интересува от живота на разни странни племена от Африка и Южна Америка преди няколко години. Вероятно се дължеше на работата ѝ. Работеше за Фондацията по народно и чуждестранно изкуство в Бостън. Отпускаха пари на бедни и бездомни художници и скулптори, чиито произведения изглеждаха сътворени от осемгодишния ми племенник. Но не плащаха добри пари на

служителите си. Фондация „Майер“ даваше на Кейт осем хиляди годишно. Очевидно смятаха, че тя би трябвало да си плаща за привилегията да работи за тях. Мисля, че жена ми харчеше за бензин и паркинг повече, отколкото печелеше.

Продължихме да гледаме предаването. Кейт ядеше пуканки, а аз се наслаждавах на сладоледа. Говорителят ни обясни, че момчетата от племето яномамо доказвали мъжествеността си, като убивали някого. Използвали брадви, копия и лъкове. А също и духалки от бамбук, с които изстрелвали отровни стрели.

— Страхотно — отбелязах.

Племето кремирало мъртъвците си, сипвало пепелта в казан супа и я изяждало.

Май не беше чак толкова страхотно.

След като предаването свърши, разказах на Кейт последните новини за районния ни вицепрезидент Крофърд, който тъкмо бе напуснал компанията, отвеждайки със себе си шестима от най-добрите ни продавачи. А това едва не бе опразнило отдела ми.

— Гадна работа — казах. — Страхотна бъркотия.

— Какво говориш? — внезапно се интересува тя. — Това е чудесно.

— Не разбираш. „Ентроникс“ току-що ни съобщи, че купува американския бизнес на една холандска компания на име „Майстер“.

— Чувала съм за „Майстер“ — отвърна Кейт с леко раздражение. — Е, и?

„Роял Майстер Електроникс“ е огромен конгломерат, един от най-сериозните ни съперници. Имаха филиал в Далас, който продаваше същите продукти като нас — плазмени телевизори и монитори и разни подобни.

— Крофърд напуска потъващия кораб. Сигурно знае нещо повече от нас.

Кейт седна и притисна колене към гърдите си.

— Слушай, Джейс, не осъзнаваш ли какво означава това? Сега вече имаш истински шанс.

— Шанс?

— От години си районен мениджър по продажбите. И не мърдаш оттам. Сякаш си се вкаменил на мястото си.

Зачудих се дали не бе решила да се справи с лошата новина за бременността, като се нахвърли на кариерата ми.

— Нищо не се е променило — казах.

— Помисли малко, Джейс. Ако Крофърд е напуснал компанията заедно с шестима от най-добрите продавачи, все някой трябва да заеме местата им, нали? Това е шансът ти да се издигнеш по-нагоре в йерархията.

— Харесвам си работата, Кейт. Не искам да съм вицепрезидент.

— Но заплатата ти вече е достигнала тавана, нали? Никога няма да печелиш повече, отколкото сега.

— Какво имаш предвид? Справям се много добре. Спомни си колко спечелих преди три години.

Тя кимна и прикова очи в мен, сякаш се чудеше дали да каже още нещо.

— Скъпи, онова преди три години бе изключение. Плазмените екрани тъкмо се бяха появили и „Ентроникс“ владееше пазара. Това няма да се случи отново.

— Чакай да ти обясня как стоят нещата, Кейт. Корпорацията е нещо като машина за сортиране на яйца, като типовете на моя възраст са яйцата. Вкарваш ги в различните кутии — за големи, по-големи и гигантски яйца.

— Кое от тях си ти?

— Не искам да съм гигантско яйца. Аз съм си просто продавач.

— Но ако влезеш в управата, ще започнеш да печелиш истински пари, бебчо.

Преди две-три години Кейт редовно ме съветваше как да се изкача по корпоративната стълба, но смятах, че вече се е отказала.

— Типовете от управата никога не напускат офисите си — казах.

— Като затворници са. Вечно са по разни събрания и тенът им е кошмарен. Освен това трябва да се подмазват и да се интересуват от политиката на компанията. Не е подходящо за мен. Защо изобщо говорим за това?

— Слушай, ако станеш вицепрезидент, а после генерален управител, скоро ще ръководиш компанията. След няколко години ще печелиш истинско състояние.

Поех си дълбоко дъх и се приготвих да споря, но нямаше смисъл. В подобни ситуации Кейт бе като териер, който отказва да пусне

кокала.

Истината бе, че двамата имахме съвсем различни идеи за това какво е състояние. Баща ми беше прост металург в завод в Уорчестър, който произвеждаше тръби за вентилационни системи. Издигна се до бригадир, членуваше в профсъюза на металурзите и дори беше активист. Не беше много амбициозен. Мисля, че бе започнал първата работа, която му бе попаднала, и си бе останал на нея. Но се трудеше усилено, работеше извънредно винаги когато бе възможно, и се прибираше у дома скапан, неспособен да направи друго, освен да се отпусне пред телевизора с бира в ръка. Върховете на два от пръстите на дясната му ръка липсваха. А това винаги ми напомняше колко ужасна бе работата му. Когато татко ми каза, че иска да отида в колеж, за да не ми се налага да работя като него, говореше адски сериозно.

Живеехме на партера на мизерна триетажна къща на улица „Провидънс“ в Уорчестър, чийто циментиран заден двор бе заобиколен от телена ограда. А сега притежавах собствена къща в колониален стил в Белмонт и за мен това бе истинско постижение.

Кейт обаче бе израснала в Уелсли, в къща, по-голяма от общежитието ѝ в „Харвард“. Веднъж бяхме минали с колата покрай бившия ѝ дом. Гигантски каменен замък с ограда от ковано желязо и безкрайни поляни. Дори след като алкохолизираният ѝ баща бе досъсипал семейното богатство с някаква тъпа инвестиция и им се бе наложило да продадат вилата си в Кейп Код и къщата в Уелсли, мястото, където се бяха нанесли, бе поне два пъти по-голямо от сегашната ни къща.

Кейт замълча за момент и се нацупи.

— Джейсън, не искаш да свършиш като Кал Тейлър, нали?

— Това е удар под кръста — отвърнах възмутено.

Кал Тейлър бе шестдесетгодишен и работеше за „Ентроникс“ още от времето, когато бяха продавали транзистори и второкласни телевизори и се бяха опитвали да се конкурират с „Емерсън“ и „Кенуд“. Тейлър служеше като предупреждение на младите. Видът му ме притесняваше, защото представляваше всичко, което тайно се страхувах, че може да ми се случи. С бялата си коса, пожълтелите от никотина мустаци, миризмата на „Джак Даниълс“ и вечния си запас от стари вицове, Тейлър бе личният ми кошмар. Беше смотаняк, успял да се задържи в компанията благодарение на няколко клиента, които

все още не бе зарязал. Беше разведен, живееше сам и прекарваше почти всяка вечер в кварталния бар.

Изражението на Кейт се смекчи и тя каза нежно:

— Скъпи, погледни тази къща.

— Какво ѝ има?

— Не искаме да отглеждаме деца в подобно място — отговори тя и ме загледа тъжно. — Тук няма място за игра. Дворът е миниатюрен.

— Мразя да кося тревата. А и аз нямах двор, когато бях дете.

Тя замълча и отмести поглед. Зачудих се какво ли мислеше. Ако бе очаквала да се върне в замъка, определено не се бе омъжила за подходящия човек.

— Хайде, Джейсън, какво стана с амбициите ти? Когато се запознахме, само небето бе таван за теб. Помниш ли?

— Просто исках да те убедя да се омъжиш за мен.

— Знам, че се шегуваш. Все още имаш амбиции, знам го. И ти го знаеш. Просто си станал...

Сигурно се канеше да каже „дебел и отпуснат“, но реши да прояви любезност.

— Чувстваш се прекалено удобно. Но това е възможността ти да се издигнеш.

Замислих се за филма за племето яномамо. Когато Кейт се омъжи за мен, вероятно е смятала, че съм свиреп воин, когото може да превърне във вожд.

— Ще поговоря с Горди — казах накрая.

Кент Гордън бе старшият вицепрезидент, който ръководеше целия отдел по продажбите.

— Добре — кимна тя. — Кажи му, че настояваш да те интервюират за повишението.

— Настояването не е точно в моя стил.

— Изненадай го. Покажи му агресивността си. Той ще си падне по нея. Убий или бъди убит. Покажи му, че си убиец.

— Да бе — изсумтях. — Да не мислиш, че мога си купя духалка от яномамо по интернет?

3.

— Прецакани сме, човече — каза Рики Фестино. — Зверски сме прецакани.

Рики Фестино бе член на онова, което наричахме Братството, колега продавач от „Ентроникс“. Продавачите би трябвало да са весели, дружелюбни, приказливи и в приповдигнато настроение, но не и Фестино. Той беше кисел, циничен и хапливо саркастичен. Единственото, в което определено му вървеше, бяха договорите. Фестино бе напуснал правния факултет на бостънския колеж след първата година, а договорното право било единственият учебен предмет, който му допадал там. Това сигурно ви подсказва нещо за него.

Според мен Рики мразеше работата си, а и не харесваше много жена си и двете си деца. Караше малкия си син в някакво частно училище всяка сутрин и тренираше бейзболния отбор на по-големия си син, което на теория го правеше добър баща, но пък той вечно се оплакваше от задълженията си. Не знаех какво го мотивира, освен страха и злобата, но това си беше негова работа.

Не разбирах защо ме харесваше толкова много. За него вероятно бях непоправим оптимист и би трябвало да ме презира диво. Но се отнасяше към мен като към любимото си животинче — единственото същество, което го разбира, весел ритрийвър, на когото можеше да се оплаква, докато го разхожда. Понякога ме наричаше Тигъра — по името на веселия и леко малоумен приятел на Мечо Пух.

— Защо така? — попитах.

— Заради сливането, какво друго. Мамка му — промърмори той, като изсипа в шепата си няколко капки антибактериален лосион, който вечно носеше със себе си.

Разтърка ръце ожесточено и усетих миризма на спирт. Фестино беше откачен на тема бацили.

— Тъкмо се ръкувах с оня тип от „Компюмакс“ и той кихна върху мен няколко пъти.

„Компюмакс“ бе компания, която създаваше евтини компютри за големи корпорации. Бяха скапан клиент, най-вече защото не харчеха пари за маркови елементи, а „Ентроникс“ им звучеше прекалено тежкарско. Фестино се опитваше да им продаде няколко монитора, които фирмата ни не бе произвела, а закупила на старо от корейска компания и бе сложила емблемата ни върху тях. Стараеше се да убеди „Компюмакс“, че името на „Ентроникс“ върху поне един от елементите им ще направи продуктите им по-желани. Добра идея, но „Компюмакс“ не я приемаше. Предполагах, че Фестино просто не знаеше как да им я поднесе, но не можех да се забърквам — сделката си беше негова.

— Започвам да разбирам защо японците смятат, че западняците са мърляви — продължи той. — Този тип кихаше в шепата си непрестанно, а после ми протегна ръка да се здрависаме. И какво можех да направя? Да откажа да стисна мръсната му ръка? Искаш ли лосион? — предложи ми малкото шише той.

— Не, благодаря, добре съм.

— Въобразявам ли си, или офисът ти е по-малък от моя?

— Обзавеждането е виновно — отговорих. — Размерите са еднакви.

Всъщност, офисът ми започваше да ми се струва все по-малък. Отделът ни заемаше последния етаж на сградата на „Ентроникс“ във Фрамингам, на около тридесет километра западно от Бостън. Беше най-високата постройка в града, заобиколена от ниски административни сгради. Местните хора се бориха като тигри, за да спрат строежа ѝ преди десетина години. Сградата е хубава, но всички жители на Фрамингам я смятат за обида. Някакъв духовит тип я бе нарекъл Фалоса на Фрамингам.

Фестино се отпусна на стола за посетители.

— Чакай да ти кажа нещо за сделката с „Роял Майстер“. Японците винаги имат план. Никога не ти съобщават какъв е, но вечно има дългосрочен план. Ние сме просто онези малки кръгли пулчета... как се наричаше онази японска игра?

— Го.

— Точно така. Го. Та с този план ни пращат на майната си.

Забелязах тъмните кръгове от пот под мишниците на синята му риза. Температурата в офиса не надвишаваше осемнадесет градуса,

независимо от сезона, и дори можеше да се каже, че е леко хладно, но Рики се потеше зверски. Беше две-три години по-възрастен от мен и вече се скапваше. Шкембето му висеше над колана на панталона, а над тясната яка на ризата му се диплеха тлъстини. Преди известно време започна да си боядисва косата, но я правеше прекалено черна.

Хвърлих поглед към компютърния екран. Бях казал на човека от хотелската верига „Локуд“, че ще му звънна преди обяд, а вече бе дванадесет и пет.

— Хей, Рик...

— Виждаш ли, не загряваш. Прекалено си добър — презрително изкриви устни той. — „Ентроникс“ ще се сдобие с американския филиал на „Роял Майстер“, нали? Защо? Да не мислиш, че плазмените им телевизори са по-добри от нашите?

— Не — отвърнах лаконично, тъй като не исках да го окуражавам.

Бях обяснил на типа от „Локуд“, че днес приключвам огромна сделка и затова не мога да му се обадя по-рано. Не исках да го лъжа, но щях да му подхвърля, че конкурентна петзвездна хотелска верига, чието име нямам право да му съобщя, ще сложи плазмени телевизори във всичките си стаи. Ако намекнех хитро, може би щях да успея да го убедя, че става дума за „Четири сезона“ или някоя подобна тежкарска верига. Но пък нищо не бе сигурно.

— Точно така — извика Фестино. — Става дума за продавачите им. Те са много по-добри от нас. Момчетата в Токио си седят по татамите и потриват ръце при мисълта, че купуват по-кадърни продавачи. И какво означава това? Означава, че ще се отърват от нас. С изключение на върховните десет процента, разбира се. И ще преместят компанията в Далас. Недвижимите имоти там са много по-евтини, отколкото в Бостън. Ще продадат тази сграда, а нас ще ни метнат под колелата на някой автобус. Очевидно е, Джейсън. Защо мислиш, че Крофърд отиде в „Сони“?

Фестино бе невероятно горд от гениалната си идея. Не ми даде сърце да му кажа, че и аз вече бях стигнал до същото заключение, затова кимнах и си придадох заинтересован вид.

Забелязах дребен, слаб японец да минава покрай офиса ми и му махнах дружелюбно.

— Здравсти, Йоши — поздравих учтиво.

Йоши Танака, безличен тип с огромни очила, бе изгнаник, изпратен в САЩ да изучи бизнеса. Такава поне беше легендата му. Но имаше и нещо повече. Официално титлата му бе мениджър по планирането, но всички знаеха, че е информатор на управата от Токио. Седеше в кабинета си до късно през нощта и докладваше по телефона или с имейли. Той бе очите и ушите на Токио във Фрамингам. Но пък почти не говореше английски, което със сигурност не му помагаше в шпионирането.

Всички се страхуваха до смърт от Йоши, но аз нямах нищо против него. Съчувствах му. Да те изпратят в страна, чийто език едва говориш, при това без семейството ти, сигурно си бе доста гадно. Не можех да си представя да отида на работа в Япония, без да знам японски. Никога нямаше да се справя. Йоши бе изолиран и презиран от колегите си, които му нямаха доверие. Не му беше лесно. Никога не се присъединявах към останалите, когато оплюваха Йоши.

Рики се извърна, махна на Йоши и му се усмихна, но веднага щом му видя гърба, промърмори:

— Проклет шпионин.

— Мислиш ли, че те чу? — попитах.

— Не. А дори и да ме е чул, няма да ме разбере.

— Слушай, Рик, закъснявам с обаждането в „Локуд“.

— Веселбата никога не свършва. Още ли те разиграват?

Кимнах мрачно.

— Свършено е, човече. Забрави. Престани да ги преследваш.

— Съветваш ме да забравя за сделка за четиридесет милиона?

— Този тип просто иска билети за суперкупата. Сделка, която отнема толкова много време, е умряла.

Въздъгнах. Фестино бе експерт по умрелите сделки.

— Трябва да му се обадя.

— Приличаш ми на хамстер, който непрестанно се върти в колелото си, човече. Всички ние сме хамстери. Всеки момент някой тип в бяла престилка ще дойде да ни приспи завинаги, а ти продължаваш да въртиш колелото. Забрави за това.

Станах, за да го окуража да направи същото.

— Ще играеш ли довечера? — попитах.

Най-после Рики се надигна.

— Да, разбира се. Карол бездруго ми е ядосана, че снощи излизах с клиенти. Какво значение има още една вечер? С кого ще играем довечера? С „Чарлз Ривър“?

Кимнах.

— Поредният провал на Братството. Нямаме добър питчър. Тревър е скапаняк.

Усмихнах се, когато си припомних шофьора на пикала от снощи.

— Аз имам добър питчър.

— Ти? И ти не ставаш за тази работа.

— Не аз. Един тип, който почти станал професионалист.

— За какво говориш?

Разказах му историята набързо.

Рики присви очи и се усмихна за първи път тази сутрин.

— Ще кажем на момчетата от „Чарлз Ривър“, че тъкмо е започнал работа в склада, нали?

Кимнах.

— Страхотно — ухили се той.

— Така си е.

Фестино се поколеба.

— Мислиш ли, че ще справи?

— Този тип е страхотен атлет, Рик. Сигурен съм, че ще се справи.

Фестино наклони глава и ме изгледа с одобрение.

— Знаеш ли, Тигре, под смотаната си фасада имаш скрити резерви от хитрост. Не го очаквах. Впечатлен съм.

4.

Хотели „Локуд“ бе една от най-големите вериги луксозни хотели в света.

Но имотите им бяха поохетели и имаха нужда от подновяване. Част от плана на управата за конкуренция с „Четири сезона“ и „Риц Карлтън“ бе да поставят четиридесет и два инчови плазмени телевизори във всяка стая. Знаех, че водеха преговори и с „Нек“ и „Тошиба“.

Бях уредил да изпратят един от великолепните ни телевизори в централата на „Локуд“ в Уайт Плейнс, Ню Йорк, за да се уверят в качеството ни. Знаех, че продуктът ни не е по-лош от този на конкурентите, тъй като все още бяхме в бизнеса. Но Брайън Борк, вицепрезидентът на „Локуд“, който отговаряше за управата на хотелите, все още не можеше да вземе решение.

Зачудих се дали Рики Фестино бе прав и Брайън Борк ме размотаваше само за да получи билети за суперкупата и редовни вечери в „Ален Дюкас“ в Ню Йорк. Почти ми се искаше вече да ми е съобщил решението си, дори и да е лошо за мен.

— Здравсти, Брайън — поздравих жизнерадостно.

— А, ето го и моя човек — отвърна той.

Винаги изглеждаше доволен да чуе гласа ми.

— Трябваше да ти звънна по-рано, извинявай. Събранието продължи прекалено дълго.

— Няма проблеми. Хей, тази сутрин четох в „Уолстрийт Джърнъл“ за вас. Ставате собственост на „Майстер“, а?

— Обратното. „Ентроникс“ купува американския филиал на „Майстер“.

— Интересно. Ние водим преговори и с тях.

Не знаех това. Чудничко! Още един играч в безкрайните преговори. Спомних си стар филм, който бях гледал на времето в колежа — „Уморените коне ги убиват, нали“. Ставаше дума за танцьори в маратон, които танцуват, докато се строполят от умора.

— Е, това означава един конкурент по-малко — казах небрежно.
— Как мина рожденият ден на Марта? Заведе ли я във Виена, както искаше?

— Да, ама във Виена, Вирджиния. Хей, следващата седмица ще идвам в Бостън. Какво ще кажеш да отидем заедно на мач на „Ред Сокс“?

— Разбира се.

— Все още ли имате онези чудесни места на стадиона?

— Ще направя всичко възможно — обещах и се поколебах за момент. — Слушай, Бра...

Той долови промяната в тона ми и ме отряза.

— Искан ми се да имах отговор за теб, приятелю, но нямам. Повярвай ми, наистина ми допада да работя с вас.

— Брайън, работата е там, че управата ме притиска заради сделката. Предвидена е за...

— Стига, човече, не съм ти казвал, че можеш да я планираш.

— Знам, знам. Но Горди ме притиска. Искан да уредя среща с президента ви.

— Горди — отвратено изсумтя Брайън.

Кент Гордън бе старши вице-президент и генерален управител по продажбите на „Ентроникс“, най-агресивният тип, когото някога бях срещал. Беше безмилостен, коварен и неуморим, не че в това имаше нещо лошо, но кариерата ми бе в ръцете му. Той наистина ме притискаше здраво да склуча тази сделка и бе възможно да настоява да уредя среща между него и президента на „Локуд“. Но засега все още не го бе поискал. Може би щеше да го направи в скоро време, но в момента само блъфирах.

— Знам — казах, — но не мога да контролирам действията му.

— Не ти препоръчвам да постъпите по този начин.

— Шефовете ми държат да склуча тази сделка, а тя очевидно не се придвижва напред и...

— Джейсън, когато бях от твоята страна на бюрото, често опитвах този номер — леко се засмя Брайън.

— А? — направих се на луд, но нямах сърце да продължа с блъфирането.

Опирах ребрата си. Вече почти не усещах болка.

— Слушай, иска ми се да ти кажа какво точно става със сделката, но нищо не зависи от мен. Представянето мина чудесно, а и цените ви са добри. Вероятно не би трябвало да го споделям с теб, но цените ви са наистина добри. Ала очевидно горе става нещо, за което не знам.

— Някой си пада по конкурентите ли?

— Нещо подобно. Джейсън, ако знаех цялата история, щях да ти я разкажа. Ти си чудесен човек и наистина се труди здраво по сделката. Ако продуктът не отговаряше на изискванията, щях да ти го кажа. Или пък ако цените ви бяха прекалено високи. Но не е това. Не знам за какво става дума.

— Оценявам честността ти, Брайън — рекох. — Кой ден от следващата седмица ще си тук?

Прекият ми началник бе жена, което в нашия бизнес е необичайно. Казваше се Джоан Тюрек и бе районен мениджър за Нова Англия. Не знаех много за личния ѝ живот. Бях чувал, че е лесбийка и живее с приятелката си в Кеймбридж, но тя никога не говореше за партньорката си, нито я водеше на служебните сбирки. Беше леко скучна, но се харесвахме и винаги ме подкрепяше.

Говореше по телефона, когато влязох в кабинета ѝ. Вечно бе на телефона. Носеше слушалки и се усмихваше. Всички кабинети в „Ентроникс“ имат тесни прозорци от двете страни на вратата, така че винаги можеш да надникнеш вътре. Никакво уединение.

Джоан най-после забеляза, че стоя пред кабинета ѝ, и вдигна ръка. Изчаках, докато привърши разговора си и ме извика вътре.

— Говори ли с „Локуд“ тази сутрин? — попита тя.

Имаше къса и къдрава кестенява коса с посивели кичури по слепоочията. Никога не носеше грим.

Кимнах и седнах срещу нея.

— Нищо ново?

— Нищо.

— Мислиш ли, че е време да поискаме помощ?

— Вероятно. Не мога да ги забия засега.

Незабавно съжалих за сексуалната метафора, но се сетих, че всъщност бе спортен термин.

— Имаме нужда от тази сделка. Ако мога да направя нещо, кажи.

Забелязах, че Джоан изглеждаше необичайно изморена, почти скапана. Под очите ѝ имаше тъмни кръгове. Тя отпи мощна глътка от кафето си и попита:

— За това ли искаше да говорим?

— Не, за нещо друго — отговорих. — Разполагаш ли с няколко минути?

Тя погледна миниатюрния си часовник.

— Почти е време за обяд, но можем да поговорим, докато човекът, с когото имам среща, се появи.

— Благодаря ти. Е, значи Крофърд го няма вече — казах.

Тя примигна. Никаква помощ.

— И цялата му банда напусна — продължих. — Вероятно ще станеш вицепрезидент сега, а?

Джоан отново примигна. Поколеба се за момент, после отговори:

— Не забравяй, че заради покупката на „Майстер“ ще ни се наложи да направим известни съкращения. Всъщност, ще си отидат всички, които не са от най-изявените служители.

Точно както си мислех. Прехапах долната си устна.

— Трябва ли да започна да си събирам нещата? — попитах.

— Няма за какво да се тревожиш, Джейсън. Четири години поред си член на клуба.

Клубът се състоеше от продавачите, които бяха сключили най-добрите сделки в компанията.

— Дори си бил продавач на годината — добави тя.

— Не и миналата година — напомних ѝ.

Миналата година мазният Тревър Алард получи първа награда и пътешествие до Италия. Заведе там жена си и ѝ изневери с някакво италианско маце, с което се запознал във Венеция.

— Просто имаше кофти четвърто тримесечие. На всеки се случва. Важното е, че клиентите купуват от хора, които харесват, а теб всеки те харесва. Но не си дошъл да говорим за това, нали?

— Джоан, имам ли шанс за мястото на районен мениджър?

Тя ме изгледа изненадано.

— Наистина ли го искаш?

— Да.

— Тревър вече подаде молба и лобира усилено.

Някои от момчетата го наричаха Късметлията Тревър, защото вечно си уреждаше нещата по някакъв начин. Не бе лесно да го изтърпиш.

— Тревър е добър. Но и аз не падам по-долу. Имам ли подкрепата ти?

— Аз... не взимам страна, Джейсън — отвърна тя нещастно. — Ако искаш да поговоря с Горди за теб, ще го направя с удоволствие, но не знам дали ще обърне внимание на препоръката ми.

— Само за това те моля. Просто му спомени за мен. Кажу ми, че искам да се явя на интервюто.

— Ще го направя. Но Тревър се доближава повече до типа на Горди.

— По-агресивен е?

— Да. Това, което Горди нарича „месоядец“.

Някои хора използват и по-неприятни епитети по негов адрес.

— И аз ям пържоли.

— Ще му поговоря за теб. Но няма да взимам страна. Оставам напълно неутрална.

На вратата ѝ се почука. Джоан махна с ръка.

Вратата се отвори и висок готин тип с рошава кестенява коса и сънливи кафяви очи влезе вътре и ѝ се усмихна широко с блестящите си зъби. Тревър Алард беше слаб и мускулест, арогантен и нагъл и все още приличаше на популярния спортист от „Сейнт Лорънс“, какъвто бе до неотдавна.

— Готова ли си за обяд, Джоан? — попита той. — Хей, Джейсън, здрасти. Не те видях.

5.

Кейт вече се бе прибрала от работа, когато си влязох вкъщи. Лежеше на твърдото канапе на баба Спенсър и четеше книга с разкази на Алис Адамс. Щеше да я обсъжда в литературния си клуб, група от девет жени, бивши състудентки, които се събираха веднъж месечно, за да споделят впечатленията си от изискани романи, написани само от жени.

— Тази вечер имам мач — заявих, след като се целунахме.

— А, да, вторник. Щях да изпробвам една нова вегетарианска рецепта, но сигурно нямаш време, а?

— Ще грабна нещо на път към стадиона — отговорих бързо.

— Какво ще кажеш за един хамбургер с тофу?

— Не, няма нужда. Не си прави труда.

Кейт не беше добра готвачка, пък и тази нова мода с тофу бе наистина кошмарна, но все пак ѝ се възхищавах, че опитваше. Покойната ѝ майка никога не бе влизала в кухнята. Бяха имали готвачка, преди парите да се изпарят. Моята собствена майка се прибираще у дома след дълъг работен ден като администраторка в лекарски кабинет и приготвяше обилна вечеря за мен и баща ми, обикновено макарони с кайма и доматен сос. Никога не бях чувал за семейство със собствена готвачка. Освен във филмите, разбира се.

— Казах на Джоан, че искам да се явя на интервюто за мястото — съобщих на Кейт.

— О, скъпи, това е чудесно! Кога е интервюто?

— Още не знам дали Горди изобщо ще се съгласи да ме допусне. Сигурен съм, че иска да даде работата на Тревър.

— Но е длъжен да те интервюира, нали?

— Горди не е длъжен да прави нищо.

— Ще те интервюира — твърдо отсече тя. — А ти ще му покажеш колко силно искаш работата и колко ще си добър в нея.

— Всъщност — отвърнах, — вече започвам да я искам. Ако не поради друга причина, то поне за да попреча на Тревър да ми стане началник.

— Не съм сигурна, че това е най-добрият мотив, сладурче. Мога ли да ти покажа нещо?

— Разбира се.

Знаех какво ще ми покаже. Някоя картина, сътворена от беден художник в примитивен стил, или нещо подобно. Това се случваше поне веднъж месечно. Кейт се възхищаваше на някоя смахната творба, а аз изобщо не заглеждах за какво става дума.

Тя отиде до коридора и се върна с огромен пакет, от който извади квадратно парче плат. Вдигна го към мен с блеснали очи.

— Не е ли страхотно? — извика възхитено.

Беше картина, изобразяваща черна грозна сграда, смачкала безброй дребни човечета под себе си. Едно от човечетата се превръщаше в огнено кълбо. От устата на друго излизаше балон, в който пишеше: „Аз съм смазан от капиталистическото общество“. Стодоларови банкноти летяха на фона на светлосиньо небе и най-отгоре се виждаха думите: „Боже, пази Америка“.

— Не е ли гений? Виждаш ли ироничният надпис „Боже, пази Америка“? А фалическата сграда, представляваща дълга, смазващ дребните хорица?

— Това на фалос ли ти прилича?

— Хайде, Джейс. Има невероятно физическо присъствие и сила.

— Добре, виждам — казах бързо, като се опитах да прозвучи искрено.

— Това е рисувана история от хавайска художничка на име Мари Бастиен. Била адски известна в Хавай, а наскоро се преместила в Дорчестър с петте си деца. Няма мъж. Мисля, че може да стане следващата Фейт Ринголд.

— Наистина ли?

Нямах представа за кого говореше.

— Ярките ѝ цветове ми напомнят за Бонар. Но с простия и суров модернизъм на Джейкълб Лорънс.

— Хм — изсумтах и си погледнах часовника.

Взех сметката от „Америкън експрес“ и я отворих.

— Господи! — изстенах отчаяно.

— Много ли е зле? — попита Кейт.

— Смазан съм от капиталистическото общество — отговорих.

— Колко лошо? — поинтересува се тя.

— Много лошо. Но все пак не се превръщам в огнено кълбо.

6.

Трудно можеш да събереш по-конкурентна група от екипа по продажбите на „Ентроникс“. Бяхме взети на работа заради конкурентоспособността си, така както отглеждат някои породи бикове заради проклетията им. Компанията не се интересуваше дали продавачите са особено умни — сред нас определено нямаше гении. Предпочитаха да наемат спортисти, тъй като вярваха, че са упорити и обичат състезанията. А и са свикнали с наказанията и тормоза. Онези от нас, които не бяха спортисти, принадлежаха към дружелюбния, жизнерадостен тип, харесван от всекиго. Аз бях един от тази група.

Можете да си помислите, че благодарение на всичките ни спортисти отборът ни е непобедим. Но всъщност бяхме пълни скапаняци.

Повечето бяхме в кофти форма. Прекалено често водехме клиентите си на обяд или вечеря, хранехме се обилно, пиехме много бира и няхмахме време за физически упражнения. Единствените във форма бяха Тревър Алард, питчърът ни, и Брет Глийсън, класическият образ на тъп спортист. Алард и Глийсън бяха добри другарчета. Вечно се мотаеха заедно и играеха баскетбол всеки четвъртък вечер.

Смяташе се за недостойно да се отнасяш сериозно към бейзболните ни мачове. Няхмахме униформи, ако не се броят фланелките с надпис „Братството на Ентроникс“, които рядко някой се сещаше да облече. Събирахме пари, за да платим петдесетте кинта на рефера. От време на време спорехме за някой фал или нещо подобно, но споровете приключваха бързо и си продължавахме играта.

Но все пак никой не обича да губи, особено конкурентни типове като нас.

Тази вечер мачът бе срещу вечните шампиони от корпоративната лига, „Чарлз Ривър Файненшъл“, мощна брокерска компания. Отборът им се състоеше най-вече от двадесет и две годишни брокерчета, току-що излезли от колежа, високи над метър и осемдесет. Повечето бяха играли бейзбол в престижните си университети от „Бръшляновата лига“. „Чарлз Ривър“ ги наемаше млади, сдъвкваше ги и ги изплюваше

и докато навършеха тридесет, от тях оставаше само блед спомен. Но междуременно, сформираха страхотен бейзболен отбор.

Въпросът не бе дали ще загубим, а с колко точки ще ни размажат.

Всеки четвъртък играехме на стадиона на колеж „Стонингтън“, който бе грижливо поддържан. Всъщност, бе много по-поддържан, отколкото заслужавахме. Тревата бе гъста и изумруденозелена, идеално окосена, червеното поле от смесица от глина и пясък — чудесно изравнено, линиите — снежнобели.

Младите жребчета от „Чарлз Ривър“ пристигнаха едновременно в поршета и мерцедеси. Носеха истински униформи — бели фланелки на райета като „Янките“ от Ню Йорк. На предницата бе избродирано „Чарлз Ривър Файненшъл“, а отзад имаха номера. Бейзболните им бухалки бяха „Вексъм-3“, ръкавиците — „Уилсън“, дори саковете им бяха маркови. Приличаха на професионалисти. Мразехме ги както запаянко на „Ред Сокс“ мрази „Янките“ — дълбоко, нерационално и завинаги.

Докато стане време за мача, съвсем забравих за шофьора на пикапа, а очевидно и той бе забравил за мен.

Играта бързо загрубя. Нашите хора бяха прекалено напрегнати и се престараваха. А и допускахме много грешки. Фестино се сблъска с един от противниковия отбор, а няколко от топките на Алард бяха обявени за фалове, тъй като кракът му не бе на гумата.

Според правилата ни, ако единият отбор е с десет точки напред след четири полувремена, печели. В края на третото полувреме хлапетата от „Чарлз Ривър“ ни водеха с десет на нула. Чувствахме се обезкуражени и вбесени.

Мениджърът ни, Кал Тейлър, седеше и отпиваше „Джак Даниълс“ от плоско шише, скрито в хартиена кесия. Пушеше „Марлборо“ и клатеше нервно глава. Мисля, че се бе хванал за мениджър на отбора само за да има компания, докато се налива. Чу се рев на мотор, който приближавате към нас, но не му обърнах внимание.

После забелязах висок тип в кожено яке, който пристъпи на игрището. Нужни ми бяха няколко секунди, за да позная шофьора на пикапа от снощи. Той ни погледа няколко минути, а през почивката отидох при него.

— Здравсти, Кърт — поздравих го.

— Здравсти.

— Ще играеш ли?

— Струва ми се, че имате нужда от още един играч.

Всички го приеха радушно. С изключение на Тревър Алард, разбира се. Поискахме почивка и се струпахме около Кал, а Кърт отстъпи на прилично разстояние.

— Той не е служител на „Ентроникс“ — изтъкна Тревър. — Не може да играе, ако няма валиден номер на служител. Това са правилата.

Не бях сигурен дали Тревър проявява проклетия по навик, или бе чул, че и аз кандидатствам за мениджърското място, на което се надяваше.

Фестино, който обичаше да дразни Тревър, се изрепчи:

— Е, и? Ако ни питат, ще кажем, че е на временен договор и не сме знаели, че няма право да участва в мача.

Рики се възползва от почивката, за да извади малкото шишенце с антибактериален лосион от джоба си и да си почисти ръцете.

— Временен договор? — отвратено попита Тревър. — Той?

Говореше за Кърт, сякаш бе някакъв мърляв бездомник, вмирисан на евтин алкохол и застояла пот. Тревър носеше дълги шорти с безброй джобове и избеляла шапка на „Ред Сокс“, с козирката назад, разбира се. Ръката му бе украсена с ролекс, същия като на Горди. На тениската му пишеше „Животът е хубав“.

— Някога да си искал да видиш документите на играчите от „Чарлз Ривър“? — контрира Фестино. — Откъде да знаем, че те не са си взели играчи от младежкия отбор на „Янките“?

— Или пък някой тип на име Вини от пощенския отдел — добави Таминек, висок, кльощав тип от външните продажби. — Знаем, че „Хюлет-Пакард“ вечно си наема добри играчи.

— Тревър, да не би да си против, защото човекът е питчър? — подразни го весело Глийсън.

Доброто другарче на Алард бе едър тъпак с огромни уши, яка челюст, руса, подстригана по войнишки коса и блестящобели зъби, прекалено големи за устата му. Наскоро си бе пуснал рядка брадица, с която приличаше на козел.

Тревър се намръщи и поклати глава, но преди да успее да каже още нещо, Кал отсъди:

— Вкарайте го в играта. Тревър, отивай на втора база.

Единственото ни обяснение бе: „Нов служител“. Не ни зададоха никакви въпроси. Кърт не приличаше на член от Братството, но можеше да е техник от компютърния отдел или пощаджия.

Кърт получи задачата да удари третата топка, тъй като, макар и замаян от алкохола, Кал искаше да му даде възможност да се прояви и да ни спаси задниците.

Забелязах, че Кърт не загреваше, а просто стоеше кротко и наблюдаваше питчъра на „Чарлз Ривър“, Майк Уелч.

После пристъпи към плочата, замахна няколко пъти със старата си очукана бухалка и се приготви за топката. Фрасна я здраво и я изпрати високо и отвъд оградата. Таминек, а после и Кърт се затичаха към следващата база, а момчетата от отбора ни завикаха доволно.

Внезапно започнахме да печелим. До четвъртото полувреме вече имахме пет точки. После дойде ред на Кърт да хвърля топката на едър, месест тип на име Джарвис, който бе един от най-добрите играчи на „Чарлз Ривър“. Кърт метна зашеметяващо бърза топка, Джарвис замахна и пропусна, после ококори очи изненадано. Пропусна и следващите две топки.

Фестино улови погледа ми и се ухили въодушевено.

Кърт продължи да замайва противниковия отбор с невъзможни за отбиване бързи топки. Събрахме още няколко точки. После му дойде ред да се прояви с бухалката. Замахна мощно и запрати топката някъде в съседния град. Ударът му смъкна преднината на „Чарлз Ривър“ до една точка.

Забелязах, че Тревър Алард вече не се оплакваше от него. След още няколко зашеметяващи удара спечелихме мача, нещо, което се случваше за първи път в историята.

Всички се струпаха около Кърт, който сви рамене скромно и се усмихна мило. Колегите ми се смееха весело и въодушевено си преразказваха паметни моменти от играта.

Традицията бе след всеки мач да отидем да пийнем с противниците си в близкия бар. Но сега забелязахме как младите атлети от „Чарлз Ривър“ се повлякоха мрачно към немските си коли. Извиках подире им, но Майк Уелч каза, без да се обърне:

— Този път ще пропуснем.

— Мисля, че са бесни — отбеляза Таминек.

— И са изпаднали в шок — добави Фестино.

— Шок и ужас — захили се Кал Тейлър. — Къде е шампионът ни?

Огледах се и видях как Кърт върви към паркинга. Втурнах се след него и го поканих да се присъедини към нас.

— Не, момчетата сигурно предпочитат да пийнат в приятелска компания — каза той.

Забелязах Тревър, който стоеше до сребристото си порше и говореше с Глийсън, седнал в джипа си.

— Не си прав — възразих. — Повярвай ми, момчетата с удоволствие биха пийнали с теб.

— Вече не пия, човече. Съжалявам.

— Добре де, ще си поръчаш кола. Хайде, ела.

Кърт отново сви рамене.

— Сигурен ли си, че останалите нямат нищо против?

7.

Имах чувството, че съм завел Джулия Робъртс на прослушване за училищната пиеса. Внезапно се превърнах в самата популярност и се къпех в отразеното сияние на новия си приятел. Настанихме се около дълга маса в ресторант „Аутбек“, въодушевени от неочакваната победа. Някои си поръчаха бира, а Тревър поиска скоч „Талискър“. Келнерката нямаше представа за съществуването на „Талискър“, затова му се наложи да се задоволи с „Дюърс“. Кърт ме изгледа развеселено, сякаш да ми покаже тайния си присмех над лекето Тревър. Или пък си въобразявах. Кърт не знаеше, че това бе любимият скоч на Горди. Нито пък че Тревър се подмазваше на шефа дори в негово отсъствие.

Кърт поиска вода с лед. Аз се поколебах, после направих същото. Някой поръча няколко плата с пържен лук и крилца. Фестино отиде до тоалетната и се върна, бършейки ръце в ризата си.

— Господи, мразя тези ужасни рула с платнени кърпи — оплака се той и потръпна. — Обсипани с гнусни микроби. Сякаш някой вярва, че рулото се завърта само веднъж.

Брет Глийсън вдигна халбата си за наздравица за шампиона с думите:

— Никога вече няма да ти се налага да си плащаш сам питието в този град.

Таминек попита любопитно:

— Откъде си?

— От Мичиган — отговори Кърт с потайна усмивка.

— Имам предвид, в колежа ли си играл?

— Никога не съм учил в колеж — отговори Кърт. — Записах се в армията, а там не играят бейзбол. Поне не в Ирак.

— Бил си в Ирак? — ахна Дъг Форсайт, един от върховните ни продавачи, висок, слаб тип с гъста кестенява коса.

— Да — кимна Кърт. — И в Афганистан. Всички интересни туристически обекти. В специалните части.

— Убивахте ли хора? — поллюбопитства Глийсън.

— Само лошите.

— А ти лично убил ли си някого? — обади се Дъг.

— Само неколцина, които задаваха прекалено много въпроси — ухили се Кърт.

Всички се засмяха.

— Страхотно — каза Фестино, като грабна едро парче лук и го натопи в лютивия сос.

— Не съвсем — отвърна Кърт, загледа се в чашата си и замълча.

Тревър бе извадил миникомпютъра си и си проверяваше имейлите, докато отпиваше от скоча. След миг вдигна очи и попита:

— Откъде се познавате?

Намръщих се. Мобифонът, акурата в канавката, истинската история определено можеше да навреди на репутацията ми.

— Имаме общи интереси — каза Кърт. — Коли.

Този тип все повече ми харесваше.

— Коли? — учуди се Тревър, но в същия миг Кал Тейлър остави чашата си на масата и изфъфли:

— Във Виетнам наричахме специалните части „змиеедци“.

— Виетнам си го виждал само на картичка — захили се Глийсън.
— Не си стигнал по-далеч от Форт Дикс, Ню Джърси.

— Майната ти — изръмжа Тейлър и допи скоча си. — Имах циреи.

— Специалните части и тюлените едно и също ли са? — попита Форсайт.

Отвърна му хор от презрителни викове. Кал Тейлър запя с треперлив тенор „Баладата на зелените барети“. Стана от стола, вдигна чашата си и поде:

— Стотина мъже ще проверим днес... но само един ще спечели зелената барета.

— Само трима — поправи го Глийсън.

— Сядай, Кал — подкани го Тревър. — Мисля, че е време да се прибираме у дома.

— Не съм си довършил вечерята — изръмжа Кал.

— Хайде, старче — побутна го Форсайт, после той и останалите завлякоха Кал до паркинга.

През цялото време Кал протестираше ожесточено. Извикаха му такси и му обещаха, че някой ще откара колата му до къщата му в Уинчестър.

Кърт се обърна към мен, когато останалите изчезнаха, и попита:
— Защо се наричате Братството? Някои от вас ветерани ли са?
— Ветерани? — засмях се. — Да не се шегуваш? Не, става дума просто за прякор. При това лишен от въображение. Не си спомням кой го измисли.

— Всички ли продавате техника?

— Да.

— И добър ли си?

— Кой, аз ли?

— Ти.

— Добър съм.

— Мисля, че си повече от добър.

Свих рамене скромно, както правеше той. Склонен съм несъзнателно да имитирам хората, около които съм в момента.

После чух гласа на Тревър:

— Стедман е добър. Просто напоследък не сключва сделки — ухапа ме той, като се настани обратно до масата. — Нали така, Стедман? Как върви сделката с „Локуд“? Май вече навлизаш в трета година. Не съм чувал за толкова дълги преговори от Парижките мирни споразумения насам.

— Изглежда добре — излъгах бързо. — Как върви твоята сделка с „Павилион“?

„Павилион“ притежаваше верига кина. Искаха да сложат плазмени телевизори във фоайетата си, на които да текат реклами за нови филми и за щандовете им за напитки и закуски.

Тревър се усмихна самодоволно.

— Върви като по вода — отвърна. — Направих презентация, в която им показах, че продажбите им на лимонада ще се увеличат със седемнадесет процента.

Кимнах и се опитах да не завъртя очи. Лимонада!

— Утре имам среща с президента им. Искане да си стиснем ръцете, преди да подпишем договора. Но сделката е готова.

— Чудесно — казах.

Тревър се обърна към Кърт.

— Е, Кърт, вие летите ли в небето?

— Да летим? — повтори Кърт с лек сарказъм. — Май можеш да го наречеш и така. Да, скачаме с парашути.

— Страхотно! — ухили се Тревър. — И аз скачах няколко пъти. Ходих с няколко приятели до Бретан през лятото, когато завършихме, и си прекарахме великолепно. Невероятно вълнение.

— Вълнение — повтори Кърт, сякаш думата му прозвуча лошо.

— Нищо не може да се сравни с това, нали? — каза Тревър. — Адска тръпка.

Кърт се облегна на стола си и се вторачи в него.

— Когато те изритат от боен самолет на десет хиляди метра височина, за да се спуснеш навътре във вражеската територия и да отидеш на разузнаване на седемдесет и пет километра североизточно от Мосул, не е точно тръпка. Носиш със себе си четиридесет килограма екипировка, оръжия и муниции. Кислородната маска те заслепява, стомахът ти е в гърлото и падаш с над двеста километра в час. На тази височина е толкова студено, че очилата ти може да замръзнат и да се счупят, а очите ти да се залепят от студа. Можеш да загубиш съзнание за няколко секунди. И да умреш при падането. Ако не разпериш ръце и крака точно както трябва, можеш да се сплескаш. Или пък парашутът ти да се окаже дефектен. Дори опитните войници си чупят вратовете и умират. Това, разбира се, става само ако не те обстрелват в същото време с ракети. Тогава умираш от шубе, а всеки, който твърди, че не изпитва страх, лъже.

Тревър се изчерви и погледна стреснато, сякаш му бяха ударили шамар. Фестино ме изгледа доволно.

— Както и да е — каза Кърт и отпи от водата си. — Сигурен съм, че сте си изкарали страхотно в Бретан.

Кърт се превърна в невероятен хит.

— Хей, можеш ли да дойдеш пак следващата седмица? — попита Форсайт.

— Не знам — сви рамене Кърт.

— Прекалено ли сме смотани за теб? — попита Таминек.

— Не, изобщо няма такова нещо. Просто често работя вечер.

— Какво работиш?

Стегнах се и зачаках — пикапът, акурата в канавката... Но Кърт отговори:

— Шофирам за мой приятел, който е собственик на автосервиз.

— Трябва да намерим работа в „Ентроникс“ за този човек — реши Таминек.

Кърт се засмя.

— Да бе.

Постепенно останалите се разотидоха. Останахме само аз и Кърт.

— Е — каза той. — Братството.

Кимнах.

— Добри приятели ли сте?

— С някои от тях.

— Струват ми се доста амбициозни.

Не бях сигурен дали се шегуваше.

— Възможно е — отговорих. — Поне в работата.

— Хубавото момче, което седеше срещу мен, Тревър, изглежда абсолютен задник.

— Май си прав.

— Видях го да идва насам с поршето си. И шефът ви ли беше тук тази вечер?

— Не. Повечето от хората тук са самостоятелни бизнесмени.

— Самостоятелни?

— Продавачи. Аз съм районен мениджър по продажбите. Тревър — също. Но сме в различни райони.

— Но той се съревновава с теб.

— Да, всъщност, сложна работа. И двамата искаме повишение, а мястото е едно.

Обясних му какво се случваше в „Ентроникс“. Разказах му за мениджърския пост и за проблемите ми със сделката с „Локуд“. Кърт ме изслуша внимателно, без да проговори.

След като приключих, каза:

— Не е лесно да създадете сплотен екип, когато се съревновавате един с друг.

— Сплотен екип?

— Нали разбираш, в специалните части работим в екипи от дванадесет души. Всеки си има задача. Аз бях експерт по взривовете. И всички трябваше да работим заедно и да се уважаваме един друг, в противен случай никога нямаше да сме готови за битка.

— Готови за битка, а? — усмихнах се, като си представих корпорацията като бойно поле.

— Знаеш ли каква е истинската причина войниците да са готови да умрат? Мислиш, че става дума за патриотизъм? Или за семейството? Няма такова нещо, братче. Всичко се свежда до екипа ти. Никой не иска да е първият побягнал. Затова оставаме заедно докрай.

— Предполагам, че ние приличаме повече на скорпиони, затворени в шише.

Кърт кимна.

— Веднъж бяхме на разузнавателна мисия в Муса Калей, в Афганистан. Аз отговорях за екипа. Имахме два бойни джипа. Внезапно моят бе нападнат с картечници и противотанкови оръдия. Попаднахме в засада. Все едно бяхме заклещени в ковчег. Наредих на шофьора — добрия ми приятел Джими Донадио, да скочи на газта. Но не да бяга от засадата, а да кара право срещу картечарите. Казах на момчето горе да започне да ги обстрелва и да не спира. Скоро видяхме как лошите се тръшнаха мъртви върху картечниците. После обаче удариха джипа ни с друга ракета и ни подпалиха. Прецакаха ни. Затова изскочих навън с автомата си и започнах да стрелям, докато ми свършиха патроните. Избих всичките нападатели. Бяха шестима или седмина човека.

Вторачих се в него зашеметено. Най-страшното нещо, срещу което се бях изправял в работата си, бе критиката на представянето ми.

— Е, позволи ми да те попитам нещо — каза Кърт.

— Би ли направил подобно нещо за Тревър?

— Да го прострелям с картечница? — ухилих се. — Понякога си мечтая за това.

— Схващаш какво искам да ти кажа, нали?

Не бях сигурен. Зарових из чинията с лука, но не хапнах. Вече бездруго ми прилошаваше от мазнината.

Кърт изглеждаше готов да си тръгне.

— Имаш ли нещо против да ти задам един въпрос? — попита той.

— Давай.

— Когато бяхме на мисия, най-важното ни оръжие бе разузнаването ни. Числеността, огневата мощ на вражеските екипи,

разположението им. А вие каква информация събирате за потенциалните си клиенти?

Този тип беше умен. Наистина умен.

— Те не са ни врагове — отвърнах развеселено.

— Добре. Но се сещаш какво имам предвид.

— Предполагам, че да. Събираме базова информация... — замълчах за няколко секунди. — Честно казано, не много. Понякога си мисля, че гледаме доста небрежно на това.

Кърт кимна.

— Няма ли да е по-добре да се поровите? Например, знаем, че хотели „Локуд“ те разиграват. Но наясно ли сме какво точно става?

— Да, информацията определено би ни помогнала, но няма начин да я съберем. Това е проблемът.

Кърт продължи да кима замислено.

— Познавам един тип, който работеше за охраната на хотели „Локуд“. Може още да е там.

— Пазач?

Кърт се усмихна.

— Доста високо в корпоративната охрана — в централата им в Ню Йорк или Ню Джърси, не помня точно къде.

— Уайт Плейнс, Ню Йорк.

— Много от момчетата от специалните части отиват в корпоративната охрана. Защо не ми дадеш някои имена? Каж ми с кого работиш. Ще видя дали мога да открия някаква информация, която да ти помогне.

Кърт Семко вече ме бе изненадал няколко пъти, така че бе възможно шофьорът на пикап, изритан от специалните части, да успее да се добере до информация за Брайън Борк, вицепрезидент по управление на имотите в „Локуд“. Не бе странно, че съществуваше мрежа от бивши войници от специалните части, които сега работеха в частния сектор. Написах името на Брайън Борк на салфетка и разказах на Кърт каквото знаех за него. После си разменихме имейлите. В наши дни всеки вече ползва електронна поща.

— Добре, човече — каза той, като се надигна и сложи ръка на рамото ми. — Не се тревожи. Ще ти звънна, ако открия нещо.

Беше доста късно, когато се прибрах у дома. Кейт спеше.

Седнах пред компютъра в малкия си кабинет, за да си проверя имейлите, както правех винаги, преди да си легна. Интернетът бе отворен, което означаваше, че Кейт бе използвала компютъра. Обзет от любопитство, реших да проверя какво бе разглеждала. Зачудих се дали понякога гледа порно, но това ми се стори доста невероятно.

Не. Последният сайт, който бе посетила, се наричаше „Недвижими имоти“. Кейт бе разглеждала къщи в Кеймбридж. При това не евтини къщи. По за милион или два в района на улица „Братъгъл“.

Гледаше къщи, които никога нямаше да можем да си позволим. Не и с моите доходи. Стана ми криво заради нея. А и заради мен.

В електронната поща открих файла, който бях изготвил за „Локуд“, и го изпратих на Кърт. После бързо прегледах писмата си. Открих имейл от Горди, изпратен след края на работното време. Канеше ме да се отбия в кабинета му в осем сутринта на следващия ден.

8.

Будилникът извъня в пет сутринта, два часа по-рано от обикновено. Кейт изстена и се завъртя на другата страна, като сложи възглавницата върху главата си. Надигнах се колкото се може по-тихо и слязох долу да си направя кафе. Взех си бърз душ, докато кафето завираше. Искях да отида в службата поне час преди интервюто ми с Горди, за да мога да си прегледам докладите и данните.

Когато излязох от банята, видях, че в спалнята свети. Кейт седеше долу в кухнята и пиеше кафе, издокарана в розовата си хавлия.

— Рано си станал — каза тя.

Целунах я нежно.

— Ти също. Извинявай, че те събудих.

— И снощи те нямаше до късно.

— Бейзболен мач, забрави ли?

— А после отидохте да пийнете?

— Да.

— Да удавите мъката?

— Ако щеш вярвай, но спечелихме.

— Хей, това е за първи път в историята.

— Да. Този тип, Кърт, игра за нас. Насмете противниците.

— Кърт?

— Шофьорът на пикапа.

— А?

— Не си ли спомняш как ти разказах за човека, който ме докара у дома, след като акурата се скапа.

— А, да, тюленът.

— Специални части. Та той е страхотна работа. Той е всичко, което Горди и останалите уж сурови типове се преструват, че са. Седят си в удобните, меки столове и си говорят как „ще очистят конкуренцията“. А Кърт е истински. Убивал е хора.

Осъзнах, че й разказвам всичко, освен онова, за което наистина се тревожех — интервюто ми с Горди след няколко часа. Не бях

убеден, че искам да ѝ казвам. Кейт вероятно щеше да ме изнерви още повече.

— Не забравяй, че Сузи и Крейг ще са тук за вечеря.

— Довечера ли?

— Казах ти го милион пъти.

Изстенах мрачно.

— Колко дълго ще останат?

— Само две нощи.

— Защо?

— Какво защо? Защо само две нощи?

— Защо изобщо идват в Бостън? Мислех си, че Ел Ей е великото място. Поне Крейг винаги твърди така.

— Тъкмо го избрах в надзорния съвет на „Харвард“. Първото му събрание е утре.

— Как може да го изберат в надзорния съвет на „Харвард“? Сега той е холивудски тип. Сигурно вече не притежава вратовръзка.

— Не само е от прочутите хора, завършили университета, но и е важен дарител. Хората се интересуват от подобни неща.

Когато Сузи се запозна с Крейг, той беше беден, гладуващ писател. Беше публикувал няколко разказа в неизвестни списания и преподаваше писане на есета в „Харвард“. Беше страхотен сноб и на Сузи май това ѝ харесваше, но тя определено не бе от хората, които биха живели в бедност. Крейг бързо осъзна, че няма да изкарва пари в литературния свят. Затова се преместиха в Ел Ей, където състудент на Крейг го запозна с някои хора и той започна да пише сериали. Уреди се като сценарист на „Всички обичат Реймънд“ и започна да изкарва луди мангизи. А после създаде ново шоу, което се превърна в хит, и за една нощ стана невероятно богат.

Сега той и Сузи ходеха на почивка в Сейнт Бартс с Брад и Анджелина. Сузи редовно хранеше Кейт с клюки за холивудските звезди. Имаха огромна къща в Холмби Хилс и вечно излизаха на вечеря с разни знаменитости. И Крейг никога не ме оставяше да забравя това.

Кейт стана и си наля още една чаша кафе.

— Сузи е решила да разведе Итън из Бостън — Пътеката на свободата и т.н.

— Тя все още не загарява, а? Итън не си пада по Пол Ривиър. Вероятно би харесал салемикия музей на вещиците, но не мисля, че и там ще му покажат наистина извратените неща, по които е луднал.

— Просто те моля да се държиш мило с тях. Двамата с Итън имате страхотно приятелство, което не разбирам напълно. Но съм ти благодарна за това.

— Защо изобщо ще отседат у нас?

— Защото Сузи ми е сестра.

— Знаеш, че непрестанно ще се оплакват от банята и завесата на душа, от това как водата от душа пръска по пода, как машината ни за кафе не е отлична, защо нямаме кафе на зърна от Суматра и...

— Не се настройвай срещу тях, Джейсън. Те просто са свикнали на по-висок стандарт на живот.

— Ами тогава защо не отидат в „Четири сезона“?

— Искат да отседнат у нас — твърдо заяви жена ми.

— Вероятно Крейг намира за вдъхновяващо да поддържа връзка с обикновените хорица от време на време.

— Много смешно.

Отидох до шкафа и огледах тъжно потискащите кутии с нискокалорични зърнени храни.

— Скъпа — казах през рамо, — оглеждаш недвижими — имоти, а?

— За какво говориш?

— По интернет. Забелязах, че си влизала в страница за недвижими имоти.

Никакъв отговор. Избрах най-приемливата на външен вид кутия и неохотно я занесох до масата. В хладилника имаше само обезмаслено мляко. Мразя го. Млякото не трябва да е синкаво. Но занесох и кутията с мляко до масата.

Кейт разглеждаше чашата си съсредоточено и разбъркваше кафето, макар да не бе сложила нищо в него.

— Човек може да си мечтае, нали? — промълви най-послед с нежен глас.

Съжалих я, но реших да не я разпитвам повече. Какво можеше да ми каже? Че е очаквала повече, когато се е омъжила за мен?

Запознахме се на сватбата на общ приятел, когато и двамата бяхме вече доста пияни. Мой състудент от колежа се женеше за

състудентка на Кейт от „Екзетър“. Кейт била принудена да напусне „Екзетър“, когато семейството ѝ фалирало. Отишла в „Харвард“ със стипендия. Семейството ѝ се опитваше да го пази в тайна, но впоследствие всички узнаха истината. В Бостън има сгради с фамилието ѝ име и ѝ се бе наложило да изтърпи унижението от посещаването на държавно училище в Уелсли през последните две години в гимназията. А пък аз, момчето от Уорчестър, първият от семейството, който завършваше колеж, чийто баща бе металург, нямах и представа какво е частно училище.

На сватбата ни настаняха един до друг и аз незабавно си паднах по страхотното маце. Изглеждаше доста претенциозна: завършваше литература в „Харвард“, четеше всички френски феминистки — на френски, разбира се. Определено изглеждаше прекалено изискана за мен. Може би, ако и двамата не бяхме пили толкова, нямаше да ми обърне внимание. Но пък по-късно ми спомена, че според нея съм бил най-хубавото момче на сватбата, както и най-чаровното и забавното. И кой можеше да я обвини за това? Изглеждаше развеселена от историите ми за работата — тъкмо бях започнал в „Ентроникс“ и още не бях претръпнал. Харесваше ѝ, че се вълнувам от работата си. Каза, че това ѝ действало като свеж полъх и ме отличавало от циничните ѝ приятели. Вероятно попрекалиях с разказите за плановете си да изкарвам страхотни пари след пет-десет години, но пък тя се увлече. Каза, че съм бил много по-истински от типовете, с които обикновено излизала.

Май нямаше нищо против смахнатите ми грешки — например че по погрешка отпих от чашата ѝ с вода. Обясни ми правилата за подреждане на масата — чашите за вода и вино вдясно от чинията, а хлябът и сухите неща — вляво. Не ѝ пукаше, че съм лош танцьор, дори го намираще забавно. На третата ни среща, когато я поканих в апартамента си, пуснах „Болеро“ на Равел. Тя се засмя, защото мислеше, че я иронизирам. Аз обаче нямах представа. Мислех си, че „Болеро“ — просто е подходяща за свалка музика.

Да, бях роден с пластмасова лъжица в устата. Очевидно Кейт не се бе омъжила за мен заради парите ми — познаваше безброй богати типове, — но все пак май очакваше да се грижа за нея. Тъкмо бе приключила връзката си с един от професорите си в колежа — надут, но красив и изискан литератор от „Харвард“, който обаче спеше с още

две жени. По-късно Кейт ми довери, че ме смятала за земен и непретенциозен човек, пълна противоположност на неверния среброкок професор. Аз бях чаровният бизнесмен, лудо влюбен в нея, и щях да ѝ дам финансовата сигурност, от която се нуждаеше. Можеше да си гледа семейството и да се занимава с нещо артистично, като преподаване на литература или градинарство. Щяхме да имаме три деца и огромна къща в Нютън, Бруклин или Кеймбридж.

Не планираше да живее в къща от сто и петдесет квадрата в не особено богатата част на Белмонт.

— Слушай, Кейт — казах след кратко мълчание. — Тази сутрин имам интервю с Горди.

Лицето ѝ засия. Не я бях виждал да се усмихва така от седмици.

— Вече е насрочено? О, Джейсън, това е страхотно.

— Мисля обаче, че Тревър си е уредил работата.

— Джейсън, това е негативно мислене.

— Не, просто реализъм. Тревър провежда усилена кампания. Накарал е всичките си клиенти да се обадят на Горди и да му съобщят, че искат Тревър да заеме мястото.

— Но Горди вижда как стоят нещата.

— Може и така да е, но обича да му се подмазват. Никога не отказва да му целунат задника.

— Защо и ти не постъпиш по същия начин?

— Мразя такива неща. Гадни са.

Тя кимна.

— Няма нужда да го правиш. Просто му покажи, че силно желаеш мястото. Искаш ли омлет?

— Омлет?

Възможно ли бе да приготвиш омлет от тофу? Ама че отврат!

— Да. Имаш нужда от протеини. Ще ти изпържа и шунка. Горди обича месоядци, нали?

9.

На път към службата сложих диск в уредбата на колата, която бях взел под наем. Беше от богатата ми колекция с мотивационни лекции на божеството, почитано от всички продавачи, великия бизнес гуру Марк Симкинс.

Вероятно бях слушал диска „Стани победител“ поне четиристотин пъти. Можех да изрецитирам дълги пасажи, имитирайки мелодичния глас на Марк Симкинс, носовия му акцент от Средния запад и необичайната му фразеология. Той ме научи никога да не използвам думата „цена“, когато съм с клиент. Вместо това казвах „инвестиция“. „Договор“ беше още една от опасните думи. Би трябвало да кажеш „документация“ или „споразумение“. Но най-вече ме научи да вярвам в себе си.

Понякога слушах дисковете просто за да се нахъсам и да си придам увереност. Струваше ми се, че Марк Симкинс е личният ми треньор и ми вдъхва увереността, от която се нуждаех за интервюто с Горди.

Докато стигна до Фрамингам, вече преливах от кофеин — бях взел гигантския термос със себе си — и бях абсолютно готов. Тръгнах към офиса, като си повтарях любимата фраза на Марк Симкинс: „Вярвайте в себе си сто процента. Хората няма да имат друг избор, освен да ви последват“.

Другите ми фаворити бяха: „Очаквайте да ви се случат хубави неща“ и „Единственото важно е колко пъти ще успеете. Защото колкото повече пъти се провалите и продължавате, толкова повече пъти успявате“.

Последната фраза ми напомняше за мъдреците от Далечния изток. Повтарях я безброй пъти, опитвайки се да разгадая смисъла ѝ. Все още не бях сигурен какво означаваше, но си я казвах всеки път, когато имах затруднения, и винаги се чувствах по-добре.

Горди ме накара да чакам пред кабинета му поне двадесетина минути. Винаги караше хората да чакат. За него това бе въпрос на чест и просто ти се налагаше да се примириш. Виждах го през стъклото как обикаля из стаята и говори по телефона, жестикулирайки усилено. Седях до секретарката му Мелани, симпатична, хубава жена, много висока, с дълга кестенява коса, няколко години по-възрастна от мен. Тя ми се извини няколко пъти — очевидно ѝ бе наредено да се извинява на всички, накарани да чакат, после ми предложи кафе, което отказах. Още малко кофеин и щях да излети в небето.

Мелани ме попита как е минала играта снощи, така че ѝ разказах за победата ни, без да навлизам в подробности за неофициалния ни шампион. После ме разпита за Кейт, а аз се поинтересувах от съпруга ѝ Боб и трите ѝ сладки хлапета. Побъбрихме си още няколко минути, но скоро телефонът ѝ започна да звъни.

Към осем и половина вратата на Горди се отвори и той изскочи навън. Двете му къси ръчички бяха протегнати напред, сякаш искаше да ме прегърне. Горди, който прилича на мече, но не сладко, си пада страхотно по прегръдките.

— Седман — поздрави ме той радушно. — Как си днес, приятелю?

— Здравсти, Горди — отвърнах.

— Мелани, донеси кафе на приятелчето ми.

— Вече му предложих, Кент — каза Мелани.

Тя бе единствената в службата, която го наричаше с малкото му име. Ние останалите, почти бяхме забравили, че той изобщо имаше такава.

— Вода? — продължи да любезничи той. — Кола? Скоч?

— Скоч с лед ми звучи добре — отговорих. — Закуска за шампиони.

Горди се изсмя весело, сложи ръка на рамото ми и ме въведе в огромния си кабинет. През френските прозорци се виждаха тюркоазеносин океан и палми, вълни, които се разбиваха в снежнобял пясък. Невероятна гледка, достатъчна да те накара да забравиш, че си във Фрамингам.

Горди се отпусна в кожения си стол и се облегна назад, а аз се настаних срещу него. Бюрото му беше гигантско творение от черен мрамор, поддържано безукорно спретнато. Единственото нещо на него

бе тридесетинчов монитор и синя папка, за която предположих, че съдържаеше досието ми.

— Е, човече — въздъхна той престорено, — значи искаш повишение, а?

— Искам — потвърдих. — И смятам, че ще съм страхотен.

„Вярвай в себе си сто процента и останалите няма да имат друг избор, освен да те последват“, повторих си наум.

— Обзалагам се, че ще си — каза той.

Не долових никаква ирония в гласа му и се изненадах. Горди прикова в мен малките си кафяви очички. Някои от Братството — не Тревър и Глийсън, разбира се, които бяха прочути подмазвачи — смятаха, че очите на Горди приличат на очите на плъх, но в момента ми се сториха топли и искрени. Бяха дълбоко хлътнали под ниско, кроманьонско чело. Горди имаше голяма глава, двойна брадичка и червендалесто лице, което напомняше на варена шунка. Бузите му бяха украсени с дълбоки белези от акне. Тъмнокафявата му коса — поредната жертва на боя за коса „Само за мъже“, бе подстригана в стил „Помпадур“. Понякога си представях как е изглеждал като дете.

Сега се наведе напред и зачете досието ми. Устните му се движеха леко, докато четеше. Прелисти страниците с дебелия си ръка и забелязах инициалите, гравирани на ръкавелите му. Всичките му вещи носеха монограм КГ.

Нямаше друга причина да четеш досието ми пред мен, освен да ме притесни. Сигурен бях. Заповтарях си безмълвно: „Очаквай да ти се случат хубави неща“.

Огледах кабинета му. В единия ъгъл имаше поставка със стикове за голф и постелка от изкуствена трева. На един от рафтовете в шкафа стоеше бутилка „Талискър“, осемнадесетгодишното уиски, което бе любимото му питие.

— Ежегодните ти оценки не са лоши — каза той.

От неговата уста прозвуча като неочаквана похвала.

— Благодаря — отговорих.

Загледах вълните, които се разбиваха в снежнобелия пясък, палмите, разлюлени от вятъра, и чайките, гмуркащи се в кристалносинята вода. Горди бе инсталирал най-новия екран за картини на „Ентроникс“ в прозорците си и образът бе идеален. Можеше да избира между двайсетина сцени, всяка от които бе по-

добра от гледката на паркинга. Горди харесваше океана. Притежаваше красив катамаран, закотвен на пристанище „Куинси“, и картините му винаги изобразяваха океана и Карибските острови. Картинните екрани бяха новост в технологията и ние я притежавахме. Екраните бяха произведени във всякакви размери и можеха да се навият на руло. Никъде другаде не можеше да видиш по-чиста и ясна картина. Клиентите и потенциалните клиенти, които посещаваха Горди в кабинета му, винаги ахваха. При това не само защото разбираха какъв кретен е. Човек определено се чувстваше странно, когато влезете в кабинета му в седем-осем сутринта и видеше яркото карибско слънце.

— Бил си продавач на годината преди три години, Стивман — продължи той. — И член на клуба четири години поред. Хареса ли ти на Кайманите?

Пътешествието до Каймановите острови бе наградата, която получаваше продавачът на годината.

— Страхотно е за гмуркане — отвърнах.

— Впечатлен съм, че успя да продадеш на Ю Пи Ес онези проектири. Те искаха компресирана технология, а ние не се занимаваме с нея.

— Обясних им, че нашият продукт е по-качествен.

— Браво — кимна той.

Това бе любимият поздрав на Горди. Днес се държеше изненадващо добре и това ме изнерви. Очаквах обичайните му груби нападки.

— А какво стана с „Морган Стенли“? — попита той.

— Не желаят да говорят с мен. Очевидно са си уредили работата другаде.

— Да, просто предпочитат конкуренцията. Върни им документацията.

— Не възнамерявам да ги улесня — казах.

Той се ухили доволно.

— Как върви сделката с „Федекс“?

— Искат няколко плазмени телевизора за центъра си, на които да показват времето и какво ли не друго. Направих им презентация в Мемфис.

— И?

— Разиграват ме. Преговарят с „Фуджицу“, „Сони“, „Нек“ и нас. Сравняват ни.

— Несъмнено обмислят цената.

Опитвам се да ги убедя, че сме по-добри заради качеството и надеждността ни. Обяснявам им, че това е дългосрочна инвестиция. Смятам, че имаме около тридесет процента шанс да спечелим.

Това бе долна лъжа.

— Доста висок, а?

— Така смятам. Но засега не възнамерявам да впиша сделката в плана.

— Сделката с „Албъртсън“ се провали — поклати глава той.

„Албъртсън“ е втората по големина верига супермаркети в страната. Притежават хиляди супермаркети, аптеки и бензиностанции. Искане да сложат дигитални машини за плащане с електронен подпис в магазините си. А това означаваше петнадесетинчови плоски монитори на всяка каса. Сигурно смятаха, че така клиентите ще гледат мониторите, а няма да прелистват списанията и после да ги оставят. Освен това искаха четиридесет и два инчови телевизори на няколко места из магазините. Смятаха, че те ще осигурят чудесна информация на клиентите им, докато пазаруват. Ставаше дума за рекламите им, разбира се. Гениална идея — дори нямаше да им се наложи да плащат за оборудването. То щеше да бъде монтирано от посредник, компания на име „Мрежа подписи“, която купуваше и инсталирваше подобно оборудване по магазините. На екраните щяха да показват реклами на „Кодак“ и пелени „Хъгис“. Преговарях едновременно с „Албъртсън“ и „Мрежа подписи“ и се опитвах да ги убедя, че е разумно да платят малко повече за по-добро качество, но не постигнах, никакъв успех.

— Предпочетоха „Нек“ — обясних.

— Защо?

— Истината ли искаш? Джим Летаски. Той е най-добрият продавач на „Нек“ и буквално притежава сделките с „Мрежа подписи“. Не искат да работят с друга компания. Страшно си падат по него.

— Познавам Летаски.

— Готин тип — отбелязах.

Искаше ми се да мразя Летаски, тъй като отнасяше голяма част от бизнеса ни, но преди няколко години се запознах с него на изложбата за електроника и страшно го харесах. Казват, че хората

купуват от продавачи, които харесват. След като пийнах с Летаски, бях готов да купя купчина плазмени телевизори от него.

Горди замълча.

— И сделката с хотели „Локуд“ се влачи вече доста време — каза накрая. — Ще успееш ли да я сключиш?

— Не знам.

— Не смяташ да се предадеш, нали?

— Да се предам? Аз?

Той се усмихна.

— Не е типично за теб, нали?

— Не.

— Позволи ми да те попитам нещо, Стивман. Надявам се, няма да имаш нищо против, ако навляза в личната ти сфера. Имаш ли проблеми в брака?

— Аз? — поклатих глава и се изчервих въпреки усилията да потисна нервите си. — Бракът ми е чудесен.

— Жена ти да не е болна от нещо?

— Не, съвсем добре си е.

Какво, по дяволите, бе това?

— Да не би ти да си болен от рак?

Усмихнах се леко.

— В отлично здраве съм, Горди, но благодаря, че попита.

— Какъв тогава ти е проблемът?

Замълчах и се зачудих какво да отговоря, за да не бъда уволнен.

— Четири години поред си член на клуба. А после? Превръщаш се във Фестино.

— Какво имаш предвид?

— Не можеш да сключиш сделка.

— Не е така, Горди. Бях продавач на годината.

— Да, когато пазарът гълташе плазмените телевизори като топъл хляб. Всички лодки се носят по течението.

— Моята лодка изпревари останалите.

— Все още ли я бива за плаване? Това е въпросът. Погледни миналата година. Започвам да се чудя дали не си започнал да се скапваш. Това се случва често с хората от нашия бизнес. Губят страстното си желание да успеят. Гори ли все още огън в гърдите ти?

Аз бих го нарекъл не огън, а киселини, но вместо това отговорих:

— Да, все още гори. Знаеш, че важното е колко пъти ще успееш. Колкото повече се проваляш, но продължаваш да опитваш, толкова повече пъти успяваш.

— Не искам да слушам дивотиите на Марк Симкинс — прекъсна ме Горди. — Абсолютна простотия са. Колкото повече пъти се проваляш, толкова повече сделки губиш.

— Не мисля, че той има това предвид, Горди — започнах.

— Очаквай да ти се случат хубави неща — презрително изсумтя той. — Е, в истинския свят, където живеем, всеки ден очаквам буря и се приготвям за нея, като си слагам дъждобран и галоши. Така стоят нещата в истинския свят, а не в сладникавите мечти. Готов ли си да се съревноваваш с Тревър Алард и Брет Глийсън? Да видим кой от вас ще склучи повече сделки? Да видим кой ще напредне и кой ще бъде забравен?

— Тревър извади късмет миналата година. „Хаят“ започнаха да купуват на едро.

— Стедман, чуй ме добре. Човек сам си гради късмета.

— Горди, миналата година ти му възложи по-добрите клиенти. Даде на Тревър всички хубави бонбони, а на мен — онези с гнусния розов крем.

Горди се вторачи в мен с блеснали очи.

— Да бе! На всичкото отгоре има озонова дупка, а ти си бил подменен в родилното отделение. Имаш ли и други извинения? — почти се разкрещя. — Чакай да ти кажа нещо. Типовете от Токио се канят да изсипят кофа с лайна върху нас, а ние дори не знаем кога ще го направят. Ако повиша неподходящия човек, ще захаят моя задник!

Искаше ми се му кажа, че вече не искам скапаното повишение, а просто желая да се прибера у дома, да хапна една пържола и да правя любов с жена ми. Но внезапно осъзнах, че повишението е важно за мен. Всъщност, май повече исках да го получа, отколкото да заема мястото.

— Няма да допуснеш грешка — казах накрая.

Горди се ухили. Започвах да мразя гадните му усмивчици.

— Тук оцеляват само най-здравите, нали знаеш?

— Знам, по дяволите.

— Но понякога еволюцията има нужда от помощ. А това е моето задължение. Повишавам най-добрите. Убивам слабите. Ако получиш

работата, ще ти се наложи да уволниш някои хора, да се отървеш от скапаняците. Можеш ли да уволниш Фестино?

— Първо бих го вписал в плана.

Планът за изпълнение бе начинът, по който компанията ти казваше да влезеш във форма или да напуснеш. Понякога някои от заплашените успяваха.

— Той вече е в плана, Стедман. Смотаняк е и ти го знаеш. Ако получиш повишението, ще можеш ли да го уволниш?

— Ако се налага.

— Ако някой от екипа ти не се справя, ти отговаряш за това. Една скъсана брънка във веригата и всички страдаме. Включително и аз. Запомни: в думата „екип“ няма „аз“.

Хрумна ми, че в думата „маразъм“ пък има, но кимнах замислено.

— Виждаш ли, Стедман, човек не може да е сантиментален. Трябва да си готов да бутнеш баба си под някой автобус, ако това ще ти помогне в сделката. Алард би го направил. Също и Глийсън. А ти?

Разбира се, бих бутнал бабата на Алард под автобус. Бих бутнал и самия Алард под автобус. Също и Глийсън.

— Баба ми е мъртва — отговорих.

— Знаеш какво имам предвид. Да мотивираш хората да изкатерят планината заради теб, не е същото като да носиш чанта.

На жаргона в бранша носенето на чанта означаваше да си продавач.

— Знам — потвърдих.

— Така ли? Имаш ли огън в гърдите? Инстинкт на убиец? Можеш ли да мотивираш екипа си?

— Знам как да направя всичко, което е нужно.

— Позволи ми да ти задам един въпрос. С каква кола дойде на работа днес?

— Ами... взета е под наем...

— Просто ми отговори на въпроса. Каква е колата?

— „Джио Метро“, но защото...

— „Джио Метро“ — повтори той презрително.

— Горди...

— Искам да изречеш това на глас, Стедман. Кажу: Днес карах „Джио Метро“.

— Добре.

— Кажи го!

Въздъгнах шумно.

— Днес карах „Джио Метро“, защото...

— Добре — прекъсна ме той. — А сега кажи: А Горди шофира „Хамър“.

— Горди...

Кажи го!

— Горди шофира „Хамър“.

— Правилно. Схващаш ли? Покажи ми часовника си, Стедман.

Неволно сведох поглед към лявата си ръка. Часовникът ми бе приличен „Фосил“, който струваше около стотина долара. Протегнах ръка неохотно.

— Погледни моя, Стедман.

Горди дръпна ръкава си и ми показа огромен, крещящ „Ролекс“, украсен с диаманти, и с три циферблата. Помислих си, че изглежда доста парвенюшки.

— Хубав часовник — излъгах.

— Сега ми погледни обувките.

— Мисля, че загрях, Горди.

Забелязах, че гледаше към вратата. Махна дружелюбно на някого. Извърнах се и видях Тревър, който ми се усмихна фалшиво. Отвърнах на усмивката му.

— Не съм сигурен, че загриваш — каза Горди. — Шестдесет процента от продавачите просто изпълняват плана си. След тях идват преуспяващите. После са върховните кучета. Месоядците. Като Тревър Алард и Брет Глийсън. Ти месоядец ли си, Стедман?

— Падам си по недопечените пържоли.

— Имаш ли инстинкт на убиец?

— Трябва ли да питаш?

Той се вторачи в мен.

— Покажи ми. Следващия път, когато се видим, искам да чуя, че си сключил една от големите сделки.

Кимнах.

Той заговори по-тихо:

— Нали разбираш, Стедман, падам си по ГКЦ — големи, космати цели. Имаш ли способността да си поставиш ГКЦ?

- Много големи и много космати.
- Просто играеш или играеш, за да спечелиш?
- За да спечеля.
- Какво е мотото на компанията ни?
- „Изобрети бъдещето“.

Кой, по дяволите, знаеше какво означава тази дивотия? Да не би да се очакваше от продавачите да изобретяват неща? Продуктите ни бяха изобретявани в Токио, а ние само ги продавахме.

Горди се надигна в знак, че срещата ни е приключила, и аз също станах. Той заобиколи бюрото си и сложи ръка на рамото ми.

- Ти си добър човек, Джейсън. Наистина добър.
- Благодаря.
- Но дали си достатъчно добър за екип Г?

Нужни ми бяха няколко секунди, за да осъзная, че екип Г означаваше екип „Горди“.

— Знаеш, че съм достатъчно добър — отговорих.

— Покажи ми инстинкта си на убиец — нареди ми той. — Убивай, момче, убивай.

Мелани ми се усмихна съчувствено, когато излязох от кабинета на Горди.

Включих мобифона си, докато се отправях към моя офис. Звънна камбанката, която показваше, че имам съобщения. Не познах номера. Включих гласовата поща и отначало не познах гласа.

— Здравсти, Джейсън — изрече сериозен глас. — Имам информация за теб за онзи тип от хотели „Локуд“.

Кърт Семко.

Върнах се в офиса и му звъннах.

10.

— Онзи тип се казва Брайън Борк, нали? — попита Кърт.

— Да.

Все още бях като замаян от психическия тормоз на Горди.

— Приятелят ми от корпоративната охрана на „Локуд“ се поразрови малко — обясни ми Кърт. — Та чуй това. Твоят човек Брайън и годеницата му тъкмо се върнаха от Аруба, нали?

— Да...

Спомних си, че ми бе споменал как ще отсъства от службата през следващите десетина дни.

— Каза, че ще води жена си във Виена, Вирджиния.

— Билети първа класа, петзвезден хотел, всички разноски платени. Познай от кого.

— От кого?

— От „Хитачи“.

Замълчах за момент.

— Мамка му — изругах накрая.

Кърт се засмя.

— Това май обяснява защо те разиграва.

— Не е лъжа. И ме размотава вече цяла година. Леле, това определено ме вбесява.

— Алчен тип, а?

— Трябваше да се досетя. Разиграва ме заради билетите за суперкупата и каквото друго успее да изкопчи от мен, а междувременно си урежда нещата с „Хитачи“. Изобщо не е имал намерение да купува от нас. Е, добре. Благодаря ти, човече. Поне вече знам.

— Няма проблеми. Какво ще правиш?

— Правилото ни е да сключим сделката или да забравим за нея. Ще я забравя.

— Не мисля, че е разумно. Не разбирам защо трябва да се примиряваш. А и май има още нещо, което не знаеш.

— Какво?

— Правилникът на хотели „Локуд“ забранява да се приемат подаръци от клиенти или продавачи, чиято стойност надвишава сто долара.

— Наистина ли?

— Затова другарчето ми от охраната знае какво става.

— Значи Борк се е накиснал в неприятности?

— Не още. Отворили са му досие. Пътешествието му до Аруба струва пет-шест хиляди долара. Това е нарушение на правилника на компанията, нали?

— И какво да правя с тази информация? Да го изнудвам?

— Не, човече. Просто ще му помогнеш да се справи с етичната си дилема. Ще го отведеш далеч от изкушението — засмя се отново. — И работата ти е уредена.

— Как?

Звъннах на Брайън Борк, но се включи телефонният му секретар. Оставих му съобщение да ми се обади колкото се може по-скоро.

После си проверих електронната поща. Едно от писмата прикова вниманието ми. Обикновено не обръщам внимание на съобщенията на личен състав — имам си работа, а и чувам за новите места в нашия отдел още преди да ги публикуват. Но тук ставаше дума за свободно място за служител в корпоративната охрана. Прегледах го набързо.

Изпълнение на различни задължения, като осигуряване физическата охрана на сградата, както и реагиране на всички спешни случаи, включително охрана, медицинска помощ, пожар или бомби. Квалифицираните кандидати трябва да имат гимназиална диплома, добри комуникативни способности и опит в охранителната дейност. Стаж в армията е предимство. Трябва да демонстрират умения с оръжия и лидерски качества.

Припомних си думите на Таминек: „Трябва да намерим работа в «Ентроникс» за този човек“.

Интересна идея.

Запазих съобщението в пощенската си кутия.

Изнервих се да чакам телефонното обаждане на Брайън Борк, затова се надигнах да се разтъпча. Тръгнах по коридора, за да видя шефа на техническия ни отдел, инженер Фил Рифкин, тъй като исках да уредя презентацията, която трябваше да направя след няколко дни.

Фил Рифкин бе типичният компютърджия. Инженер по образование, той познаваше отлично всички плазмени телевизори и монитори, които „Ентроникс“ произвеждаше. Подкрепяше отдела по продажбите, отговаряше на тъпи въпроси, образоваше ни относно последните продукти и уреждаше презентациите ни. Понякога придружаваше някой от продавачите на демонстрация, ако продавачът не бе абсолютно сигурен как да борава с техниката или ако клиентът бе особено важен. Освен това беше техническият ни гуру, винаги готов да помогне, когато клиентите задаваха въпроси, на които не можехме да отговорим.

Рифкин работеше в помещение, което наричахме плазмената лаборатория, макар че не бе само за плазмени продукти. Беше дълга и тясна стая без прозорци. Стените ѝ бяха покрити с плазмени монитори. По пода се преплитаха кабели и жици, в които хората вечно се спъваха. Почуках на вратата и Фил ми отвори бързо, сякаш ме бе очаквал.

— Здравсти, Джейсън.

— Здравсти, Фил. В петък сутрин имам презентация за 42МП5 в Ривиър — съобщих му.

— Е, и? — примигна той като бухал.

Рифкин беше дребен, кльощав човечец с гъста кестенява коса, която стърчеше право нагоре. Носеше очила с рогови рамки и си падаше по бели ризи с къси ръкави с два джоба и големи яки. Обичаше да работи нощем и си купуваше храна от автоматите.

Липсваха му умения да води светски разговори, но за щастие не се нуждаеше от тях в работата си. В собствения си свят бе изключително могъщ — неоспорим цар на плазмените телевизори. Ако не те харесваше, можеше да се окаже, че няма да се уредиш с плазмен експонат за презентацията си. Или пък да не е готов навреме. Човек трябваше да е адски мил с Фил и аз винаги спазвах това правило. Не бях малоумен.

— Можеш ли да се увериш, че всички кабели работят?

— Компонентните кабели или коаксиалните? Или и двата вида?

— Само компонентните.

— Добре, не забравяй първо да загрееш кинескопа няколко минути.

— Разбира се. Мислиш ли, че можеш да го приспособиш? Имам предвид, към стандартите на Рифкин?

Той сви рамене, тайничко доволен от комплимента. Завъртя се и го последвах. Застана пред четиридесет и два инчовия екран, монтиран на стената.

— Не знам какво толкова има — каза той. — Интензивността на цветовете трябва да е на 50%. Обичам да подсилвам червеното и синьото и да намалявам зеленото. Контраст — 80%. Яркост — 25%.

— Ясно.

— Не забравяй да им покажеш способността за увеличение. Нашите продукти са най-добрите в това отношение. За кого ще правиш презентация?

— Пистата за кучешки надбягвания в Ривиър.

— Защо си губиш времето с това?

— Не оставям нищо на съдбата.

— Но писта за кучешки надбягвания, Джейсън? Хрътки, които преследват механичен заек?

— Дори комарджиите имат нужда от хубави монитори. Благодаря ти. Можеш ли да приготвиш всичко и да го натовариш в пикапа до осем часа в петък сутрин?

— Джейсън, вярно ли е, че на всички ни ще се наложи да си съберем багажа и да се преместим в града на омразата?

— А?

— Далас. Имам предвид покупката на „Роял Майстер“.

Поклатих глава.

— Никой не ми е споменавал подобно нещо.

— Не биха ти споменали, нали? Никой никога не споделя нищо с хора на нашето ниво. Винаги узнаваме, когато е прекалено късно.

Тъкмо се върнах в кабинета си и телефонът звънна. Видях номера на хотели „Локуд“.

— Здравсти, Брайън — поздравих.

— Ето го моят човек — весело отвърна той. — Взе ли билетите за мача на „Ред Сокс“?

— Не заради тях се обадох — изрекох бързо. — Исках да си поговорим за сделката.

— Знаеш, че правя всичко възможно — отговори той с рязък тон. — Но има фактори извън моя контрол.

— Разбирам — казах замислено и сърцето ми заби ускорено. — Знаем, че правиш всичко възможно да ми помогнеш.

— Така си е — потвърди той.

— И си наясно, че цените на „Ентроникс“ са най-добрите, нали?

— Несъмнено.

Устата ми пресъхна. Грабнах почти празната бутилка вода и я пресуших. Водата беше прекалено топла.

— Разбира се, не можем да се конкурираме с определени неща — казах. — Например пътешествието до Аруба, на което заведе Марта.

Брайън не отговори.

— Трудно е да се съревноваваме с безплатните почивки — продължих упорито.

Брайън все още не проговаряше. Зачудих се дали не е прекъснал връзката.

Внезапно чух гласа му:

— Изпрати ми документите по куриер. Ще ги подпиша и ще ти ги върна до петък.

Втреших се.

— Благодаря, Брайън, това е страхотно. Велик си.

— Не го споменавай — тихо промърмори той.

— Благодаря ти за всичко...

— Наистина — натърти той с враждебност в гласа. — Не го споменавай.

Телефонът звънна отново. Вдигнах бързо, като мислех, че може да е Кейт.

— Обаждаме се от космическия кораб „Ентърпрайз“ — изрече познат глас.

— Греъм! — извиках. — Как си?

— Ей, човече, къде се губиш?

Греъм Рънкел беше близък приятел, страстен пушач на марихуана, който живееше на площад „Сентрал“ в Кеймбридж, в приземен апартамент, вечно вмирисан на трева. Беше ми съученик от Уорчестър. Когато бях млад и безотговорен, от време на време си купувах малко трева от него. През последните години го правех все по-рядко, разбира се, но понякога се отбивах в дома му — Уникалната бърлога, както го наричаше той — и изпушвах по някоя цигара с него. Кейт не одобряваше това, разбира се, и го смяташе за детинско поведение. И беше абсолютно права. Марихуаната може да ти скапе мозъка. Преди няколко години Греъм бе прекратил абонамента си за „Велики времена“, тъй като смяташе, че Администрацията за борба с наркотиците използва списанието, за да хваща в капан неподозиращите пушачи. А веднъж, след няколко цигари, ми бе доверил, че ченгетата слагали миниатюрни джипиеси в обложката на всяко издание и после те следели със сателит.

Греъм беше човек с многостранни интереси и таланти. Вечно се трудеше по разни двигатели, а в момента оправяше вехтия си фолксваген костенурка от 1971 година в задния двор на кооперацията. Работеше в магазин за грамофонни плочи. Освен това бе луд на тема „Стар Трек“. Знаеше наизуст всички реплики от сериала и дори имената на епизодичните герои. Веднъж ми каза, че на времето си падал страхотно по лейтенант Ухура. Посещаваше всички конгреси на „Стар Трек“ и си бе направил лула за хашиш от макет на кораба „Ентърпрайз“.

Греъм бе лежал и в затвора, както и други от приятелите ми от старата махала. В началото на двайсетте си години бе обрал няколко къщи, за да си плати за дрогата, и го бяха заловили.

Може би и моят живот щеше да протече по същия начин, ако родителите ми не бяха настояли да уча в колеж. Неговите родители смятаха колежа за прахосване на пари и отказаха да платят образованието му. Той се ядоса и напусна гимназията през последната година.

— Съжалявам, човече — казах. — Имах страшно много работа.

— Не съм те чувал от седмици. Ела в уникалната бърлога. Ще попушим и ще ти покажа какво направих с фолксвагена.

— Адски съжалявам, Греъм. Някой друг път.

По обяд Фестино влезе в кабинета ми.

— Чу ли за Тревър? — въодушевено извика той.

— Какво е станало?

Фестино се захили доволно.

— Имал среща с президента на „Павилион“, за да се здрависат и подпишат сделката. Президентът е тип, който не чака й пет секунди. Откачен на тема точност. И какво става? Наш Тревър спуква гума на магистралата. Пропуска срещата, а президентът побеснява.

— Е, и? Всички сме си имали проблеми с колите. Тревър сигурно се е обадил в „Павилион“ по мобифона си и си е насрочил нова среща. Голяма работа.

— Това е чудесната част, Тигре. Мобифонът му също сдал багажа. Не успял да се обади. А президентът и кохортата му просто си седели и чакали Тревър да се появи, но той не го направил.

Фестино сипа малко антибактериален лосион в ръката си и ми се усмихна широко.

— Да, кофти е да ти се случи нещо подобно.

Разказах му за сделката с „Локуд“, сключена благодарение на информацията за пътешествието в Аруба. Забелязах, че Фестино ме изгледа по нов начин.

— И ти го направи, Тигре?

— Какво искаш да кажеш?

— Просто съм впечатлен. Не допусках, че имаш такива таланти.

— Има много неща, които не знаеш за мен — ухилих се загадъчно.

След като Фестино си тръгна, звъннах на Кърт.

— Браво на теб — поздрави ме той.

— Благодаря ти, човече.

— Няма проблеми.

Отворих електронната си поща.

— Слушай — казах. — Тъкмо се отвори едно място, което е адски подходящо за теб. Служител в корпоративната охрана. Предпочитат бивши военни. С опит в боравенето с оръжия. Имаш опит с оръжия, нали?

— Прекалено богат — отвърна Кърт.

— Интересува ли те? Заплащането е добро. Със сигурност по-добро от карането на пикап.

— Ще искат ли да проверяват досието ми?

Препрочетох съобщението.

— Ще трябва да минеш през проверка на криминалното ти досие, тест за дрога и проверка на трудовия стаж.

— Ето ти уловката — изтъкна той. — В мига, когато видят позорното уволнение, ще изхвърлят молбата ми.

— Не и ако обясниш обстоятелствата.

— Не получаваш такава възможност — обясни ми Кърт. — Но ти благодаря за помощта, човече.

— Познавам директора на корпоративната охрана — казах бързо.

— Денис Сканлън. Добър човек. Харесва ме. Мога да му разкажа за теб.

— Не е толкова лесно, приятел.

— Но си заслужава да опитам, нали? Чакай само да му разкажа за бейзболния мач. Трябва да те направим официален служител на „Ентроникс“. Той ще схване нещата.

— Той търси служител, а не спортист.

— Да не искаш да кажеш, че не си квалифициран?

— Работата не е в квалификацията.

— Ще му се обадя — реших твърдо. — Още сега.

— Благодаря ти.

— Хей — прекъснах го. — Това е най-малкото, което мога да направя.

Вдигнах телефона и набрах номера на Денис Сканлън. Разказах му за Кърт, за това, че е бил в специалните части, как са го уволнили, но по обяснима причина.

Сканлън незабавно се интересува. Каза, че си падал по военните.

11.

Нямах нищо против надутия ми баджанак Крейг Глейзър и устремената му към върховете на обществото съпруга Сузи, но сърцето ме заболяваше, когато си помислех за горкото им, гениално, трудноприспособимо хлапе, осемгодишния им син Итън.

Да започнем с името. Можеш да кръстиш Итън дете, за което очакваш още преди да се роди, че ще бъде тормозено на игрището, ще му крадат парите за обяд, ще му чупят очилата и ще му навират лицето в пръстта. Освен това Крейг и Сузи се мъчеха да го предпазят от всички житейски истини, но пък абсолютно не се интересуваха от него. Прекарваха с детето си колкото се може по-малко време. Когато Итън не бе подложен на шамаросване, или с каквото друго тормозеха децата в частните училища, бе отглеждан у дома, изолиран от връстниците си, които вероятно биха му помогнали да пристъпи в нормалния свят. За възпитанието му се грижеше филипинска гувернантка, на име Корасон. Резултатът бе умно, интелигентно и адски объркано момченце, към което изпитвах искрено съжаление.

Казват, че животът прилича на гимназия, в която обаче разполагаш с пари. Вероятно сте познавали хора като мен в училище. Никога не съм бил от кретените, които ще те набият и ще ти вземат парите. Не съм бил и от популярните футболисти, които ще ти откраднат гаджето. Не съм бил геният, който пише домашните ти. И определено не съм бил едно от богатите хлапета. Но ако си спомняте, в училище имате и друг тип хора.

Ако си бил един от зубрачите със смешни гуменки и прекалено тесни джинси, вероятно не сме били близки приятели, но за разлика от повечето ти съученици, не съм ти се подигравал. Просто ти се усмихвах и те поздравявах в коридора. Ако грубияните започнеха да те тормозят, винаги се опитвах да те защитя и да им напомня, че трябва да се държат мило с теб, тъй като след десетина години всички те ще работят за теб.

Та, въпреки чувствата ми към Крейг Глейзър двамата със сина му се разбирахме чудесно. Предпочитах да си приказвам с Итън и да

вляза в странния му свят на средновековни изтезания, отколкото да слушам как Крейг ми разказва за последния си телевизионен хит.

На път към къщи се отбих в лъскава книжарница в универсалния магазин, където имаше и чудесен спортен щанд. Искрах да купя подарък за горкия Итън. Паркирах и отново се опитах да звънна на Кейт. Последните три пъти ми отговори телефонният ни секретар. Знаех, че днес си е тръгнала по-рано от работа, за да си е у дома, когато сестра ѝ и Крейг се появят. Не можех да разбера защо не вдигаше телефона. Може да бе отишла на пазар.

Този път обаче вдигна.

— Здравсти, сладурче — поздрави ме тя жизнерадостно. — Прибираш ли се? Сузи и Крейг тъкмо пристигнаха.

— Страхотно — отвърнах саркастично. — Нямам търпение да ги видя.

Тя реши да не ми обръща внимание.

— И те нямат търпение да те видят.

Чух тракане на чаши и смях.

— Приготвяме вечеря — съобщи ми Кейт.

— Ние?

— Не се тревожи — успокой ме тя. — Сузи изкара курс по първа помощ.

Този път дочух още по-гръмки смехове.

— Купих чудесни пържолки от „Джон Дюър“ — уведоми ме тя. — Дебели са три сантиметра.

— Звучи добре. Е, слушай, поговорих с Горди.

— И как мина?

— Съсипа ме от тормоз.

— О, Господи!

— Пълен кошмар, Кейт. Но после открих нещо за онзи тип от хотели „Локуд“...

— Не мога да говоря сега, бибчо. Съжалявам. Прибирай се у дома. Всички умираме от глад. Ще поговорим къщи.

Затворих раздражено и влязох в книжарницата. Разгледах набързо детския отдел, после тийнейджърския и открих две възможности. Като повечето хлапета, Итън бе минал през фазата на динозаврите и планетите, но после бе завил към Средновековието. Нямам предвид крал Артур и рицарите на кръглата маса. Интересувах

го инструментите за средновековни мъчения. Човек наистина можеше да си зададе въпроси относно брака на родителите му.

Зачудих се кое от двете да избира — книга за затвора „Тауър“ в Лондон или друга за ацтеките. Ацтеките надделяха. Илюстрациите бяха по-хубави и несравнимо по-зловещи.

На път към касата минах покрай отдел „Помогни си сам в бизнеса“ и една от книгите прикова вниманието ми. Заглавието беше „Бизнесът е война“. Обложката беше в камуфлажно зелено.

Спомних си подигравките на Горди към Марк Симкинс.

Е, тази книга не беше сладникав боклук. Обещаваше да научи бизнесмените на „доказано ефективните тайни на военното лидерство“. Изглеждаше обещаваща.

Сетих се за Кърт и за начина, по който ми помогна да сключи сделката с „Локуд“ с едно телефонно обаждане.

После открих друга книга, наречена „Тайните на победите на Атила“. След това видях „Генерал Патън за лидерството“, „Мениджърът на зелените барети“ и скоро държах купчина книги и дискове.

На касата изстенах — покупките ми бяха адски скъпи, но оправдах действията си с мисълта, че инвестирам в бъдещето си. После ги помолих да ми опаковат като подарък книгата за Итън.

Възрастните се бяха настанили в тясната ни кухня, а Итън не се виждаше никъде. Смееха се високо и пиеха от огромни чаши за мартини. Прекарвах си толкова добре, че дори не ме забелязаха. Макар Сузи да бе четири години по-възрастна от Кейт, двете страхотно си приличаха. Клепачите на Сузи бяха малко по-тежки, а устата ѝ — леко изкривена надолу. А и времето и луксозният живот също я бяха променили малко. Имаше повече бръчици около очите от Кейт, несъмнено от яркото слънце на Карибските острови. Косата ѝ изглеждаше така сякаш бе фризирана поне веднъж седмично в някой осемстотиндоларов салон в Бевърли Хилс.

Баджанакът ми Крейг жестикулираше със свободната си ръка.

— Цимент — каза той. — Забрави за гранита. Прекалено е старомоден.

— Цимент ли? — попитах, като влязох в кухнята и целунах жена си. — Шефовете ми се опитват да ме циментират. Не разбирам за какво става дума.

Любезни усмивки. Крейг беше участвал в „Джепърди“, така че официално бе капацитет по всички въпроси.

— Здравсти, Джейсън — прегърна ме Сузи. — Итън е безумно щастлив, че ще те види.

— Джейсън! — извика Крейг въодушевено, сякаш бяхме стари приятели, и обви костеливите си ръце около мен.

Струваше ми се, че всеки път, когато го видех, ставаше все по-кльощав. Носеше чисто нови джинси, хавайска риза и бели маратонки. Забелязах, че си бе обръснал главата. Очевидно лекарството против плешивост не вършеше работа. Навремето имаше гъста коса, която обаче скоро започна да оредява по темето и му придаде вид на клоун. Имаше и нови очила. В продължение на години, докато пишеше разкази за литературните списания, носеше очила с рогови рамки. След като забогатя, си сложи лещи, но откри, че очите му изсъхват. Тогава започна да носи модерни очила. Няколко години се докарваше с различни версии на очилата от петдесетте години, но сега се бе върнал към роговите рамки.

— Нови очила — казах. — Или стари?

— Нови. Джони ми ги избра.

Знаех, че наскоро двамата със Сузи бяха ходили на почивка в Гренадините с Джони Деп. Кейт ми бе показала статията в списание „Пийпъл“.

— Джони? — реших да го подразня. — Джони Карсън? Той не почина ли?

— Джони Деп — усмихна се Крейг самодоволно. — Хей, май животът ти напоследък е доста добър, а? — потупа ме той по корема. — Ако отидеш за една седмица в Ашрам, лесно ще свалиш излишните килограми. Разходки, йога, не повече от хиляда и двеста калории на ден. Страхотно е. Убеден съм, че ще ти хареса.

Кейт усети, че се канех да отвърна нещо, за което после можех да съжаля, и побърза да ме прекъсне.

— Ще ти сипя едно мартини — каза тя, като вдигна сребърния шейкър и наля алкохола в една от гигантските чаши.

— Дори не знаех, че имаме чаши за мартини — учудих се. — От баба ти ли са?

— От Крейг и Сузи. Страхотни са, нали?

— Така си е — съгласих се.

— Австрийски са — обясни ми Крейг. — От производителите на онези великолепни чаши за виното „Бордо“.

— Внимавай — предупреди ме Кейт, като ми подаде питието. — Всяка чаша е сто долара.

— О, лесно можем да купим нови — успокои я Крейг.

— Забеляза ли брошката на Сузи? — попита ме Кейт.

Бях видял огромно и грозно, крещящо бижу върху блузата на Сузи, но бях решил да не я притеснявам с коментара си.

— Морска звезда ли е? — попитах.

— Харесва ли ти?

Да, златна морска звезда, обсипана с рубини и сапфири. Вероятно струваше цяло състояние. Никога не съм разбирал защо жените толкова си падат по брошки, но тази биеше всички рекорди по грозота.

— Сузи, наистина е великолепна — възхити се Кейт. — Откъде е?

— Крейг ми я подари. „Тифани“ или „Хари Уинстън“.

— „Тифани“ — намеси се Крейг. — Веднага щом я видях, реших, че е абсолютно подходяща за Сузи, затова побързах да я купя.

— Аз лично никога не бих похарчила толкова пари за едно бижу — скромно каза Сузи. — При това дори не беше годишнината ни или рожденият ми ден. Нито пък друг специален случай.

— Всеки ден с теб е специален — усмихна се Крейг и прегърна жена си, която го целуна нежно.

Стори ми се, че ще повърна.

Не можех да изтърпя повече лигавщини, затова попитах бързо:

— Какво говорехте за цимент?

— Сузи и Крейг ни съветват да подновим плотовете в кухнята — обясни ми Кейт.

— Ние тъкмо се отървахме от гранитните плотове във вилата в Марин, след като ходихме на гости на Стивън — каза Крейг.

Този път не попитах дали имаше предвид Стивън Спилбърг или Стивън Сигал.

— Да бе, винаги съм искал кухнята ми да изглежда като комуналната на работник в Източен Берлин — изсумтях презрително.

Крейг ми се усмихна с блестящите си бели корони и ме изглежда снизходително, сякаш бях нещастно хлапе от Армията на спасението.

— Как е корпоративният свят? — попита ме той.

— Добре е — кимнах. — Откачена работа понякога, но върви.

— Хей, шефът ти, Дик Харди, ме покани на конгреса на „Ентроникс“ в Пебъл Бийч миналата година. Готин тип. Играх голф с Тайгър Уудс, страхотна работа.

Схванах намека. Беше приятел на президента на компанията ми, когото никога дори не бях виждал, и се сприятеляваше със знаменитости, защото и самият той беше знаменитост. Не можех да си представя Крейг на игрището за голф.

— Чудесно — казах лаконично.

— Мога да поговоря с Дик за теб — великодушно ми предложи Крейг.

— Не си губи времето. Той дори не знае за съществуването ми.

— Няма проблеми. Просто ще го помоля да се погрижи за теб.

— Благодаря, Крейг, но не искам.

— Работиш здраво, човече. Наистина ти се възхищавам за това.

Аз получавам купища пари за нещо, което за мен е само игра, а ти се трудиш неуморно. Нали така, Кейт?

— Така е — потвърди тя.

— Не смятам, че бих могъл да издържа на напрежението ти — продължи Крейг. — С доста неща ти се налага да се примиряваш, нали?

— Нямах представа — отвърнах многозначително.

Не можех да изтърпя повече, затова им казах, че отивам да сваля работните дрехи. Вместо това потърсих Итън. Открих го в малката спалня за гости на горния етаж, която след време щяхме да превърнем в стая за бебето. Лежеше по корем на мокета и четеше някаква книга.

— Здравсти, чичо Джейсън — поздрави ме той.

Итън фъфлеше леко, нещо, заради което съучениците му със сигурност го подиграваха, и носеше очила на всичкото отгоре.

— Здравсти, приятел — казах, като се настаних до него и му подадох книгата. — Май нямаш нужда от друга книга, а?

— Благодаря — надигна се той и съдра опаковката. — О, тази е жестока.

— Вече я имаш, така ли?

Той кимна сериозно.

— Според мен е най-хубавата книга от серията.

— Колебаех се между нея и една за затвора „Гауър“ в Лондон.

— Направил си чудесен избор. Бездруго се нуждаех от екземпляр за вилата в Марин.

— Добре. Но още не съм наясно защо ацтеките толкова са си падали по човешките жертвоприношения.

— Доста е сложно.

— Обзалагам се, че можеш да ми обясниш.

— Ами... правила са го, за да поддържат равновесието във вселената. Вярвали са, че в човешката кръв има някакъв дух. Най-вече в сърцето. И трябвало непрестанно да правиш дарения на боговете, защото в противен случай вселената щяла да спре да съществува.

— Разбирам. Има логика.

— И когато нещата особено се влошавали, правели все повече жертвоприношения.

— Аха, така става и в моята работа.

Итън наклони глава любопитно.

— Наистина ли?

— Нещо такова.

— Ацтеките одирали хората, готвели ги и ги ядели.

— Е, ние не правим същото.

— Искаш ли да видиш илюстрация на стола с шиповете?

— Разбира се — отговорих. — Но май трябва да слезем долу да вечеряме.

Итън поклати бавно глава.

— Не е задължително. Можем да ги помолим да ни донесат вечерята тук. Аз обикновено правя така.

— Хайде, ела — подканих го. — И двамата ще слезем долу. Ще си правим компания.

— Предпочитам да остана тук — възрази той.

Възрастните бяха минали на червено вино, бордо, донесено от Крейг. Бях сигурен, че е безумно скъпо, макар да имаше вкус на мръсни гуменки. Усетих уханието на пържолите. Сузи говореше за

телевизионна звезда, която била в клиника за наркомани от няколко седмици, но Крейг я прекъсна, за да ме попита:

— Не можа да издържиш повече мъчения, а?

— Итън е страхотен — отвърнах. — Разказа ми, че когато ацтеките си имали сериозни проблеми, правели все повече човешки жертвоприношения.

— Е, той е в състояние да те проглуши от приказки — отсъди Крейг. — Надявам се, не те е обезкуражил да имаш собствени деца. Не всички стават като Итън.

— Той е страхотно хлапе.

— И ние го обичаме до смърт — отговори Крейг тържествено. — Е, искам да чуя за работата ти. Сериозно говоря.

— Досадна история. Не виждаме никакви знаменитости.

— Искам да чуя всичко — настоя той. — Трябва да знам какъв е животът на обикновените хора, тъй като пиша за тях. Смятам разговора с теб за проучване.

Изгледах го развеселено и започнах да обмислям няколко саркастични отговора, но мобифонът ми звънна. Бях забравил, че е все още закачен на колана ми.

— Ето — извика Крейг. — Сигурно ти се обаждат от службата, нали? — погледна той жена си, а после и Кейт. — Шефът му се обажда. Нещо трябва да бъде направено точно в този момент. Господи, адски вълнуващо е как размахват камшика в корпоративния свят.

Станах и влязох във всекидневната, за да отговоря.

— Здравсти — каза Кърт.

— Какво става? — попитах, доволен, че съм се отървал от Крейг поне за малко.

— Прекъснах ли ти вечерята?

— Не — излъгах бързо.

— Благодаря ти, че си говорил с шефа на охраната ви за мен. Попълних молбата и му я пратих по електронната поща и той ми се обади. Искан да се видим утре следобед.

— Чудесно — зарадвах се. — Сигурно наистина се интересува от теб.

— Или е отчаян поради липсата на квалифицирани кандидати. Хей, ако утре сутрин имаш няколко свободни минути, бих искал да ти

звънна, за да ми обясниш как стоят нещата в „Ентроникс“. Обичам да съм подготвен.

— Какво ще кажеш да ти обясня още сега? — предложих великодушно.

12.

Срещнахме се в едно ресторантче на площад „Харвард“, наречено „Кухнята на Чарли“, където правеха невероятни чийзбургери. Не бях ял много на вечеря — Крейг успешно уби апетита ми, а и Кейт бе прегорила пържолите. Явно бе изпила прекалено много мартинита. Отначало не изглеждаше особено щастлива, че зарязвам вечерята ѝ, но ѝ обясних, че в службата е настъпила криза. Това изглежда я успокои. Всъщност, дори доби леко облекчен вид, защото усещаше, че вечерята може да се провали.

Отначало не го познах, тъй като козята брадичка и дългите кичури коса бяха изчезнали. Изпъстрената му със сребристи нишки коса бе подстригана късо, но не по войнишки, а доста стилно. Установих, че Кърт е хубав мъж, а в момента приличаше на преуспяващ бизнесмен, макар и облечен в джинси и фланелка.

Той си поръча обичайната вода с лед. Обясни ми, че когато бил в Ирак и Афганистан, прясната, чиста и студена вода била лукс. А ако човек пиел местната вода, можел да получи разстройство за цяла седмица. И сега пиеше вода винаги когато можеше.

Каза ми, че вече бил вечерял. Когато порцията ми пристигна — двоен чийзбургер с планина от пържени картофи и огромна халба ледена бира. Кърт я огледа и се намръщи.

— Не трябва да ядеш тези гадости.

— Приказваш като жена ми.

— Не ме разбирай погрешно, но няма да е лошо да свалиш няколко килограма. Ще се почувстваш по-добре.

И той ли, за бога?

— Чувствам си се съвсем добре.

— Не спортуваш, нали?

— Кой има време?

— Човек си намира време.

— Намирам си време да спя до късно.

— Трябва да те заведе на фитнес. Ще започнеш с леки упражнения и тежести. Членуваш ли в някой фитнес клуб?

— Да — отговорих. — Плащам сто долара месечно за членство в корпоративния фитнес, но смятам, че това не ме задължава да го посещавам.

— Сигурно е едно от онези лъскави местенца с минерална вода и плодови сокове, нали?

— Тъй като никога не съм го посещавал, нямам представа.

— Трябва да те заведе в истински фитнес — там, където аз ходя.

— Разбира се — съгласих се с надеждата, че по-късно ще забрави за обещанието си, макар да изглеждаше от хората, които никога не забравят нищо.

Хвърлих тъжен поглед на бирата, после викнах келнера и си поръчах диетична кола.

— Още ли караш кола под наем? — попита ме Кърт.

— Да.

— Кога ще е готова твоята?

— Мисля, че в средата на следващата седмица.

— Това е прекалено дълго. Ще им звънна.

— Чудесно.

— Носиш ли си идентификационната карта от „Ентроникс“?

Извадих я и я сложих на масата. Кърт я разгледа внимателно.

— Човече, знаеш ли колко лесно могат да се фалшифицират тези карти? — учуди се той.

— Никога не съм мислил по въпроса.

— Чудя се дали шефът на охраната ви е мислил.

— Не искаш да го дразниш, нали? — казах и нападнах хамбургера. — Имаш ли CV?

— Мога да си приготвя.

— Трябва да е в подходящата форма и да отговаря на всички изисквания.

— Не знам дали ще успея.

— Прати ми по имейла всичко, с което разполагаш. Ще го прегледам и ще се уверя, че е подходящо.

— Хей, това е жестоко.

— Няма проблеми. Според мен интервютата на Сканлън не минават много леко, макар че вероятно ще ти зададе стандартните въпроси. „Каква е най-сериозната ти слабост? Разкажи ми за случай, в

който си проявил самоинициатива“. Нещо подобно. Ще те пита как работиш в екип.

— Струва ми се, че мога да се справя с това.

— Трябва да си там навреме. Дори по-рано.

— Имаш ли представа колко униформени проверки ми се е налагало да изтърпя? — засмя се Кърт. — Не се тревожи за мен. В света няма по-стегната корпорация от щатската армия. Но искам да знам повече подробности за системата ви за достъп.

— Знам само, че слагаш картата пред една от кутийките и си вътре.

Той ми зададе още няколко въпроса. Разказах му всичко, което знаех.

— Жена ти няма ли нищо против, че си навън до толкова късно? — попита той.

— Аз нося панталоните въщи — отговорих, като едва запазих безизразно лице. — Всъщност, май дори се зарадва, че се е отървала от мен тази вечер.

— Все още ли се конкурираш с онзи тип Тревър за повишението?

— Да.

Разказах му за интервюто с Горди.

— Горди няма да повиши мен, разбира се. Само ме залъгва.

— Защо мислиш така?

— Смята, че нямам инстинкт на убиец. А Тревър е суперзвезда. Продажбите му винаги са добри, но тази година са изключителни. Просто е страхотен продавач. Да не забравяме и за Брет Глийсън. Той е общо взето тъпо копеле, но е агресивен като животно, а шефът си пада по това. Горди твърди, че ще назначи един от трима ни, но залагам на Тревър. В понеделник му предстои сериозна демонстрация пред началниците на инвестиционна фирма „Фиделити“ и ако мониторите ни спечелят съревнованието, което със сигурност ще стане, Тревър ще склучи сделката. А тя е гигантска. Това пък означава, че ще спечели конкуренцията с мен и аз съм прецакан.

— Слушай, не знам как стоят нещата в бизнеса, но повярвай ми, бил съм в безброй ситуации, които са изглеждали безнадеждни. И единственото сигурно е непредвидимостта. Сложна работа. Затова хората говорят за „мъглата на войната“. Често не можеш да повярваш

на очите си, а и никога не можеш да си сигурен в плановете и способностите на врага си.

— Това какво общо има с повишенията?

— Имам предвид, че загубата ти е гарантирана само ако не се бориш. Човек трябва да влиза в бой с идеята, че ще победи — обясни ми Кърт и отпи от водата си. — Загриваш ли?

13.

На сутринта се измъкнах от леглото тихичко, още в шест часа, преди будилникът да изпищи. Кейт дишаше тежко — очевидно бе попрекалила с алкохола снощи. Слязох долу да си направя кафе. Подготвих се психически за среща с Крейг, ако случайно ставаше рано. После си спомних, че шест сутринта е три по калифорнийско време и той вероятно спеше дълбоко след пиянската нощ.

Кухнята и трапезарията бяха засипани с остатъците от вечерята. Чинии и прибори бяха разхвърляни навсякъде. Кейт и Сузи бяха израснали с прислуга, разчистваща след тях, а Сузи все още си имаше икономка, която готвеше и чистеше. Кейт пък понякога живееше, сякаш разполагаше с прислужница. Не че имах право да се оплаквам, тъй като нямах дори нейното оправдание. Просто мразя да мия чинии и по природа съм си мърляч. Е, това си е друг вид извинение.

Плотовете бяха затрупани с чашите за мартини и чаши за вино и не успях да открия кафеварката. Най-после я намерих и я пуснах, като случайно разсипах малко кафе на зеления плот. Циментови плотове. Само през трупа ми.

Чух тракане и се завъртях. До кухненската маса, скрит зад високата купчина тенджери и купи, седеше Итън. Изглеждаше дребен и крехък и не приличаше на самоувереното хлапе, каквото е по принцип. Със сребърен черпак ядеше попара от гигантски супник, който сигурно бе открил в шкафа.

— Добро утро, Итън — поздравих го тихо, за да не събудя купонджиите на горния етаж.

Той не ми отговори.

— Здравсти, приятел — казах по-високо.

— Извинявай, чичо Джейсън — отвърна той. — Не съм от хората, които обичат ранната сутрин.

— Е, и аз не съм.

Приблжих се до него и тъкмо се канех да разроша косата му, когато си припомних колко мразеше хората да го пипат по главата. И аз самият не обичах подобни неща като дете. А дори и сега. Потупах го

по гърба и си разчистих място на масата, като бутнах настрани сините порцеланови чинии от баба Спенсър, които блестяха от мазнината на прегорените пържоли.

— Имаш ли нещо против да си взема от попарата ти? — попитах учтиво.

Итън сви рамене.

— Не ми пука. Бездруго си е твоя.

Кейт сигурно я бе купила за Итън вчера, когато отиде на пазар. Съпругът ѝ получаваше разни смотани клечки и треви за закуска. Реших, че по-късно трябва да възнегодувам срещу това. Взех си купичка от шкафа и си сипах щедро от попарата. Налях си и чаша пълномаслено мляко. Надявах се, че все още ще е останало нещичко от него, когато гостите ни си заминат.

Излязох навън, за да прибера вестниците. Получавахме „Бостън Глоуб“ за Кейт и „Бостън Хералд“ за мен — това бе единственият вестник, който баща ми четеше. Когато се върнах в кухнята, Итън каза:

— Мама реши, че снощи си излязъл, за да избегнеш компанията на татко.

Засмях се престорено.

— Наложих ми се да изляза по работа — излъгах бързо.

Той кимна замислено, сякаш не вярваше на думите ми, и поднесе гигантския черпак към устата си.

— Татко може да е адски досаден — отсъди. — Ако можех да шофирам, и аз нямаше да си стоя много у дома.

Рики Фестино ме сграбчи тъкмо преди да си вляза в кабинета.

— Тук са — съобщи ми той.

— Кой?

— Екипът за разчистване. Господин Уолф от „Криминале“.

— Рики, ужасно рано е и нямам представа за какво говориш.

Запалих лампата в кабинета.

Фестино сложи ръка на рамото ми.

— Екипът по сливането, задник. Тук са още отпреди аз да се появя. Шест души. Четирима от „Макинзи“, двама от Токио. Носят калкулатори и бележници, радиостанции и дигитални фотоапарати. Пристигнаха са от главния офис на „Роял Майстер“ в Тексас, като са

оставили купчина трупове в Далас. Чух за това от един приятел, който ми звънна снощи, за да ме предупреди.

— Чакай малко — опитах се да го възпра. — Може би са тук просто за да решат как най-добре да се справят със сливането на двете организации.

— Леле, ти наистина живееш в измислен свят — изсумтя той презрително.

Забелязах, че се потеше усилено. Синята му риза бе подгизнала под мишниците.

— Търсят излишните, приятел — продължи той. — А това съм аз. Дори жена ми смята, че съм безполезен.

— Рики...

— Те ще решат кой да остане и кой да бъде изритан. Нещо като „Сървайвър“ на корпоративно ниво, но изгубилите не отиват в шоуто на Джей Лено.

Фестино извади малкото шишенце с антибактериален лосион и започна да разтрива нервно ръце.

— Колко време ще останат тук? — попитах.

— Не знам. Може би седмица. Приятелят ми от Далас каза, че прекарвали доста време в разглеждане на досиетата на всички продавачи. Върховните двадесет процента получили покана да запазят службите си. Останалите били разкарани.

Затворих вратата на кабинета.

— Ще направя всичко възможно да те защита — обещах му.

— Ако и ти самият си тук.

— Защо да не съм?

— Защото Горди те мрази.

— Горди мрази всички.

— Освен любимеца си Тревър. Ако си запазя работата, а този тип ми стане шеф, кълна се, че ще откача. Ще дойда някоя сутрин с узи в ръка и ще проведа собствено разчистване.

— Мисля, че си погълнал прекалено много кофеин.

Денят беше дълъг и изморителен. Слухове за приближаващо бедствие се носеха из коридорите.

В края на деня, докато слизахме надолу с асансьора, гледахме безмълвно плоския монитор, монтиран на стената. Показваше спортните новини — „Ред Сокс“ водеха с половин игра „Янките“. После видяхме сериозните новини — поредното камикадзе в Ирак и репортажите от стоковата борса. Днес рожден ден имаха Шер и Балзак. Много от колегите ми намираха телевизора в асансьора за адски досаден, но аз нямах нищо против него. Поне ме разсейва от мисълта, че се намирам в стоманен ковчег, увиснал на кабели, които могат да се скъсат всеки момент.

Вратата на асансьора се отвори във фойето и забелязах изненадано Кърт, който говореше с шефа на охраната, Денис Сканлън. Кърт носеше тъмносин костюм, бяла риза и раирана сребриста вратовръзка. Приличаше на вицепрезидент. На левия му ревер бе закачен временен пропуск. Помещенията на охраната бяха встрани от фойето.

— Здравсти, човече — поздравих го. — Защо си още тук? Мислех, че интервюто ти бе насрочено за сутринта.

— Беше — усмихна ми се той.

— Позволи ми да ти представя новия ни служител — намеси се Сканлън, дребен тип, който приличаше на жаба без врат и с квадратно тяло.

— Наистина ли? — зарадвах се. — Това е страхотно.

— Всички се радваме, че Кърт се присъедини към нас — обясни ми Сканлън. — Вече даде няколко умни предложения за подобряване на охраната. Наистина е наясно с технологията.

Кърт сви скромно рамене.

Сканлън се извини и се оттегли, а ние с Кърт останахме неподвижни за няколко секунди.

— Е, това е чудесно — казах.

— Започвам в понеделник. Трябва да попълня купчина документи и да присъствам на оперативката, но няма начин. Става дума за истинска работа.

— Наистина се радвам.

— Благодаря ти, човече.

— За какво?

— Сериозно говоря. Задължен съм ти. Не ме познаваш много добре засега, но ще научиш, че никога не забравям услугите.

Присъединих се към Кейт в леглото, след като си проверих имейлите за последен път. Тя носеше обичайния си спален тоалет — огромна тениска и още по-гигантско долнище на анцуг. Гледаше телевизия и по време на рекламните каза:

— Съжалявам, че нямах възможност да те разпитам за интервюто ти с Горди.

— Няма проблеми. Мина добре. Доколкото може интервю с Горди да мине добре. Дразни ме, заплашва ме и се опитва едновременно да ме нахъса и обезкуражи.

Кейт завъртя очи.

— Какъв кретен! Мислиш ли, че ще получиш работата?

— Кой знае? Вероятно не. Казах ти, че Горди си пада по Тревър, защото е агресивен и безмилостен. А мен ме смята за мухльо. Готин тип, но мухльо.

Започна адски вбесяваща реклама и Кейт намали звука.

— Е, здраве да е. Поне се опита — каза тя.

— И аз така мисля.

— Важното е, че му показва желанието си да получиш мястото.

— Направих го.

— Наистина ли?

— Дали наистина го искам? Да, така мисля. Стресът и работата ще се увеличат, но смятам, че ако сведеш глава, няма да стигнеш доникъде.

— Прав си.

— Баща ми пък винаги казваше, че пиронът, който стърчи, бива зачукван най-здраво.

— Ти не си баща си.

— Така е. Бъхтеше по цял ден в завода и мразеше работата си.

Замислих се за момент. Припомних си свитите рамене на баща ми, липсващите върхове на пръстите му, дългите му мълчания, примирения поглед в очите му. Май бе готов да се примири с всички гадости, които животът му поднасяше. Понякога ми напомняше на куче, чийто собственик го бие всеки ден, и то се свива всеки път, когато някой се доближи до него. Но татко беше добър човек. Не ми позволяваше да се отнасям несериозно към училището. Винаги

проверяваше дали съм си написал домашните. Не искаше да водя същия живот като него. Едва сега започвах да разбирам колко много му дължах.

— Джейсън? Знаеш ли, наистина си страхотен с Итън. И това адски ми харесва. Мисля, че си единственият възрастен, който му обръща внимание. И той го цени.

— Харесвам горкото хлапе. Знам, че е леко смахнат, а и със сигурност е наясно, че родителите му са кретени.

Кейт кимна и се усмихна тъжно.

— Да не би да се идентифицираш с него?

— Аз? Той е пълната ми противоположност като дете. Аз имах безброй приятели.

— Имам предвид, че и ти си бил единствено дете, и твоите родители не са се въртели много около теб.

— Родителите ми не се въртяха около мен, защото си съдираха задниците от бачкане. А Крейг и Сузи са заети да се пекат в Майорка с Робърт де Ниро. Просто не искат да са около сина си.

— Знам. Това е адски несправедливо.

— Несправедливо?

В очите ѝ имаше сълзи.

— Ние сме готови на всичко, за да имаме бебе, а те са късметлии със страхотно дете, което пренебрегват... — поклати глава тя. — Каква ирония, нали?

— Разрешаваш ли ми да им кажа какво мисля за начина, по който отглеждат Итън?

— Не. Това само ще ги раздразни и ще отвърнат, че не знаем нищо, тъй като нямаме собствено дете. А и бездруго няма да ги промениш. Важното е, че ти се отнасяш добре с Итън и правиш живота му по-хубав.

— Но все пак бих споделил мнението си с Крейг.

Кейт се усмихна и отново поклати глава.

— Хей — казах, — уредих Кърт на работа в „Ентроникс“.

— Кърт?

— Кърт Семко. Онзи тип от специалните части.

— Аха, сетих се. Шофьорът на пикапа. Каква работа му уреди?

— Служител в охраната.

— Пазач?

— Не. Пазачите са на граждански договори. Той ще се занимава с вътрешните проблеми — предотвратяване на загуби, наблюдение и тъй нататък.

— Май не знаеш какво точно правят, а?

— Нямам представа. Но шефът на охраната го назначи с радост.

— Е, това е чудесно за всички.

— Да, чудесно е.

14.

На следващата сутрин разопаковах кутията с дискове „Бизнесът е война“ и пъгнах първия в уредбата на колата. Говорителят звучеше като Джордж Скот в ролята на генерал Патън. Лаеше заповеди да се направи „план на битката“ и създаде „командната верига“, и наставляваше: „Добре обучените и сплотени екипи с качествен лидер понасят по-леки загуби“.

Толкова се ентузиазирах от виковете на генерала, макар вероятно да бе някой дебел дребосък с очила, неуспял да се уреди в радиото, че бях готов да нахлуя в кабинета на Горди и да настоявам за повишението. Бях готов да ритам задници.

Но докато стигна до службата, здравият ми разум се завърна. Пък и ми се налагаше да отида до Ривиър, за да демонстрирам тридесет и шест инчов плазмен телевизор за пистата за кучешки надбягвания. Не мислех, че комарджиите ще се развълнуват от новата придобивка, нито че ще направят разлика между обикновен стар телевизор и новия плазмен модел. Върнах се от Ривиър късно следобед, което не бе лошо, тъй като Горди обикновено бе в по-добро настроение след обилно похапване.

Завлякох Фестино в кабинета ми и го накарах да прочете няколко договора, които бях приготвил набързо. Никой не можеше да се сравни с Фестино по отношение на договорите. Проблемът бе, че той самият не подписваше достатъчно. Напомняше ми на Итън като двегодишен, когато бе изучил идеално диска за ходене до тоалетната, който родителите му настояваха да гледа непрестанно. Итън знаеше всяка песничка и дума. Бе станал експерт по ходене до тоалетната, но в продължение на години си вършеше работата в памперса. Фестино бе като него — гений в договорите, но не можеше да склучи нито един.

— Хюстън, имаме проблем — каза той. — В документацията пише, че доставката е до склада, а те искат да я получат въз Флорида, нали? Оборудването не може да пристигне там преди края на работния ден.

— Мамка му! Прав си.

— А и не смятам, че искаме да поемем отговорността за оборудването по време на пътуването.

— По никакъв начин. Но ако ги помоля да променят документацията, сигурно ще побеснеят.

— Няма проблеми. Обади им си и им кажи само да зачеркнат Флорида и да допълнят „доставка до най-близкия склад“. Така ще получат пратката шест седмици по-рано, което ще ги зарадва.

— Да, прав си. Чудесна работа, човече. Благодаря ти.

Отивах да докладвам на Горди, когато забелязах Тревър да излиза от кабинета на Джоан Тюрек. Видът му бе необичайно мрачен.

— Как върви работата, Тревър? — попитах дружелюбно.

— Страхотно — отговори той безизразно. — Просто страхотно.

Преди да успея да му изкажа съболезнованията си, задето бе вързал тенекия на една от най-големите вериги кина в САЩ, Тревър изчезна и ме лиши от приятната възможност, а Джоан ми махна да вляза в кабинета ѝ.

Незабавно заставах нащрек. Тревър имаше вид на човек, скритан в топките. Подозирах, че Джоан му бе съобщила лоша новина, а сега идваше и моят ред.

— Седни, Джейсън — покани ме тя любезно. — Поздравления за сделката с „Локуд“. Не вярвах, че ще успееш да я сключиш, но очевидно съм те подценявала.

Кимнах и се усмигнах скромно.

— Понякога трябва да кажеш подходящите думи и всичко си идва на мястото — отвърнах. — Надявам се това да докаже на Горди месоядните ми способности.

— Дик Харди вече пусна изявление в пресата за сделката с „Локуд“ — съобщи ми тя. — Предполагам, че си го видял.

— Не още.

Джоан стана от стола си и отиде да затвори вратата. Извърна се към мен и въздъхна дълбоко. Кръговете под очите ѝ бяха по-тъмни от обикновено. Седна отново на стола си.

— Горди няма да ме назначи на мястото на Крофърд — заяви тя.

— Какво искаш да кажеш?

— У мен има нещо, което Горди не харесва.

— Горди не харесва никого. А на всичкото отгоре си жена.

— При това жена, с която не би легнал.

— Наречи ме наивен, но това не е ли незаконно?

— Наистина си наивен, Джейсън. Както и да е, стара традиция е при сливане да се отървеш от служителите, които не харесваш.

— Не може да е толкова безочлив.

— Разбира се, че не. Горди е хитър. Винаги има начин да оправдаеш нечие уволнение. Не съм си изпълнила плана, тъй като подчинените ми не са се справили през последното тримесечие. А и екипът по сливането смята, че бездруго съм излишна като мениджър. Решиха да съкратят мястото ми. Горди ще възложи на някого длъжността на Крофърд. На Тревър, Брет или на теб. Това означава, че който и да заеме мястото, ще бъде под страхотен стрес.

— Искате да те уволни? — изненадах се и се почувствах ужасно, тъй като се мъчех да получа повишение, а Джоан губеше работата си. — Съжалявам, Джоан.

Внезапно в ума ми се прокрадна долна мисъл: бях помолил Джоан да ме подкрепи, а корпорацията не гледаше на нея с добро око. Дали това отношение щеше да се прехвърли и върху мен?

— Няма проблеми — отвърна тя. — От известно време преговарям с „Фудмарк“.

— Не беше ли компанията, която управлява ресторантите в универсалните магазини? — опитах се да кажа равнодушно, но май не успях да скрия мисълта си.

Джоан се усмихна изнурено и леко засрамено.

— Мястото не е лошо, а напрежението е несравнимо по-малко, отколкото тук. Пък и с Шийла искаме да пътуваме повече. Да се порадваме на съвместния си живот. Така че всяко зло за добро. Плазмени телевизори или сандвичи, все тая.

Не исках да поднасям съболезнования, но и поздравленията не изглеждаха уместни. Какво, по дяволите, се казваше в подобни случаи?

— Е, предполагам, че всичко е наред — промърморих накрая.

— Така е — кимна тя. — Казвала ли съм ти някога, че съм вегетарианка?

— Май това е истинската причина за съкращението — опитах да се пошегувам.

Сетих се за пържолите на Кейт онзи ден, те бяха в състояние да превърнат всекиго в заклет вегетарианец.

— Може и да си прав — засмя се Джоан. — Както и да е. Но днес опитай да се държиш по-мило с Тревър. Случиха му се доста кофти неща.

— Какво стана?

— Тъкмо изгуби най-голямата сделка в живота си.

— За „Павилион“ ли говориш?

Тя кимна.

— Само задето е пропуснал срещата заради спуканата гума?

— Един пропуск би бил приемлив. Но не и два.

— Два?

— Тази сутрин отивал на новонасрочената среща с Уоткинс, президента на „Павилион“. И познай какво станало. Поршето му се скапало на пътя.

— Шегуваш се.

— Иска ми се. Електрическата система сдала багажа. Зловецко съвпадение — колата ти да се скапе два дни поред. Дори нямал време да си смени мобифона, така че отново не успял да се обади на Уоткинс. И край. „Павилион“ сключили договор с „Тошиба“.

— Господи! — възкликнах.

— А сделката вече бе включена в плана за следващото тримесечие като готова работа. Това е нещастие за всички ни, особено като се има предвид, че екипът по сливането ще се разрови здравата. По-точно казано, за всички вас, тъй като аз вече съм във оттук. Но пък съм убедена, че повече те интересува как това ще се отрази на шанса ти за повишение.

— Не, не е така — възразих неискрено.

— Изглежда, нещата се обърнаха. Струва ми се, че в момента твоите продажби са много по-сериозни от тези на съперниците ти.

— Временно.

— Горди винаги обръща внимание на настоящето и в момента е на твоя страна. Позволи ми да ти кажа нещо обаче. Знам, че силно желаш мястото. Но внимавай за какво мечтаеш. Никога не знаеш в какво се набутваш.

Десет минути по-късно си проверявах пощата, все още замаян. Внезапно забелязах Брет Глийсън, застанал до вратата на кабинета ми.

Каквото и да искаше, със сигурност не бе нещо хубаво.

— Здравсти, Брет — поздравих го. — Мислех, че имаш презентация в „Банк ъф Америка“.

— Изгубих указанията — отвърна той.

— Как да стигнеш дотам? На улица „Федерал“ са, не знаеш ли?

— Много етажи. Много офиси.

— Не можеш ли да се обадиш на връзката си?

— Човекът е нов и още не е вписан в сайта им. А и не помня фамилното му име.

— Нямах ли телефона му?

Зачудих се защо бе дошъл в кабинета ми. Глийсън говореше с мен рядко и никога не ме молеше за помощ.

— Той също изчезна.

— Как така изчезна?

— Да не мислиш, че е смешно?

— Не се смея, Брет. За какво говориш?

— За синия екран на смъртта.

— Да не ти се е скапал харддискът?

— Фатално скапване. Някой преоба компютъра ми — изгледа ме той многозначително. — А това прецака и лаптопа ми, когато го включих тази сутрин. Всичките ми контакти, досиета и връзки изчезнаха. Компютърджиите твърдят, че няма начин да си ги възстановя. Страхотна шегичка, а? — и ми обърна гръб.

Помислих си, че ако бе разпечатал графика си, нямаше да има проблеми, но не му го казах.

— Не мислиш наистина, че някой ти е причинил подобно нещо, нали? — попитах гърба му.

Но Глийсън продължи напред, без да отговори.

На екрана ми се изписа съобщение. Беше от Горди, който искаше да ме види веднага.

15.

Горди носеше снежнобяла риза с огромен монограм КГ на джоба. Не се ръкува с мен, когато влязох в кабинета му. Остана седнал зад бюрото си.

— Сключил си сделката с „Локуд“ — каза той.

— Точно така.

— Браво.

— Благодаря.

— Не знам как най-после успя да ги накараш да подпишат, но съм впечатлен. Имахме нужда от сделката. Особено като се има предвид как Алард и Глийсън се излагат напоследък.

— Излагат ли се? Съжалявам да го чуя.

— Я моля ти се — изсумтя Горди. — Пробутвай дивотиите си на човек, който не е наясно с нещата. Глийсън провали презентацията пред „Банк ъф Америка“. Измислил някакво тъпо оправдание, че компютърът му се скапал или нещо подобно. Колкото до мен, той е свършен. А сега и Тревър — поклати глава шефът. — Факт е, че и аз самият си падам по голфа — посочи стиковете и изкуствената трева в ъгъла, — но човек не зарязва клиент за седемдесет милиона, за да поиграе в голф клуба.

— Шегуваш се — изненадах се искрено, тъй като това изобщо не подхождаше на Тревър.

— Иска ми се да се шегувах — отвърна Горди. — Тревър няма представа, че знам, но чух историята от Уоткинс от „Павилион“. Опитах се да извъртя нещата, но Уоткинс беше категоричен.

— Тревър е играл голф?

— Решил е, че може да се измъкне безнаказано. Вързал тенекия на Уоткинс два дни поред, като твърдял, че имал проблеми с колата. Единият ден спукал гума, а на следващия — алтернаторът му умрял или някоя друга джаджа. И двата дни казал, че мобифонът му не работел.

— Да, ама наистина е станало така — казах.

— Нищо подобно. И знаеш ли откъде идиотът се обадил в офиса на Уоткинс? От голф клуба. Номерът му се изписал на телефона на секретарката — поклати глава той отвратено. — Просто не мога да защита подобно поведение. Разбира се, Тревър отрича, но... Е, както и да е, склонен съм да му дам още един шанс. Той е истински месоядец. Но имам нещо и за теб.

— Казвай.

— Кой е човекът от „Нек“, когото всеки харесва?

— Джим Летаски ли имаш предвид? Който отговаря за „Мрежа подписи“?

— Точно него. Искам ние да представляваме „Мрежа подписи“. А единственият начин е да привлечем Летаски при нас. Мислиш ли, че си достатъчно способен да го убедиш да дойде тук? Да го откраднеш от „Нек“?

— Да го открадна от „Нек“? Той живее в Чикаго, има жена и деца и вероятно изкарва адски добри пари.

— Струва ми се, че се предаваш още преди да си опитал — мрачно каза Горди. — Мислех си, че искаш мястото на Крофърд.

— Не... просто... няма да е лесно. Но ще опитам.

— Ще опитам? Предпочитам да чуя: „Ще го направя“.

— Добре, ще го направя.

Не губих време и веднага се опитах да се свържа с Джим Летаски. Открих телефонния му номер в сайта на „Нек“, но предпочитах да му се обадя у дома — бе по-дискретно и удобно. Домашният му телефон не бе вписан в указателя, за съжаление. Затова изчаках Горди да отиде на събрание и се отбих при секретарката му. Тя поддържаше невероятна информационна база данни с имена и контакти и си помислих, че може да знае как да открием домашния телефон на Летаски.

— Джим Летаски? — попита Мелани. — Разбира се. Лесна работа.

— Казваш го сякаш го познаваш.

Тя поклати отрицателно глава и затрака бързо на компютъра.

— Ето го, заповядай.

— Как успя така светкавично?

— Магия.

— Всички домашни телефони на служителите в „Нек“ ли имаш?

— Не. Кент се опитва да привлече Летаски при нас от години. Често изпращам цветя на жена му.

Мелани имаше абсолютно невинен вид. Нямахте представа как шефът ѝ се преструва, че едва знае за съществуването на Летаски.

— Но Летаски отказва да помръдне — добави тя. — Искаш ли името на любимия им цветар?

— Не, благодаря, Мел — отговорих. — Не възнамерявам да изпращам цветя.

16.

След работа отидох до сервиза на Уилки, за да си прибера колата. На път натам послушах още малко от диска с генерала, който ръмжеше енергично: „Единственият начин да оцелееш в засада е незабавно да отвърнеш на вражеския огън и да се втурнеш към стрелците, принуждавайки ги да търсят укритие.“

Оставих колата под наем в сервиза, откъдето фирмата щеше да си я прибере. За щастие, реших да проверя багажника и се оказа, че едва не бях забравил вътре торбата с книги.

В катастрофите има и нещо положително — когато си прибереш колата от сервиза, изглежда чисто нова. Любимата ми акура имаше вид на току-що изкарана от изложбената зала. А думите на генерала звучаха още по-внушително от луксозната ми уредба.

После звъннах на Кърт Семко. Казах му, че съм на около шест-седем километра от дома му — беше ми споменал, че живее под наем в Холистън. Обясних му, че имам подарък за него. Той ме покани да го посетя.

Намерих го лесно. Живееше в малка едноетажна къща от червени тухли с черни капаци на прозорците, каквато можете да видите във всяко предградие в Америка. Беше много малка, но наскоро боядисана и идеално поддържана. Да не би пък да очаквах войнишка палатка?

Паркирах на частното пътче, което бе гарваново черно и очевидно наскоро асфалтирано. Извадих купчината книги от багажника и звъннах на звънеца. Бях ги прочел, а и смятах, че Кърт ще се нуждае от тях повече от мен.

Той ми отвори, издокаран в снежнобяла тениска.

— Добре дошъл в самотната крепост — поздрави ме. — Тъкмо осъвременявам електрическата инсталация.

— Сам ли го правиш?

Той кимна.

— Къщата е под наем, но ми писна вечно да ми изгарят бушоните. А и кабелите са стари. Затова реших да се заема с тях.

Кърт забеляза книгите в ръката ми.

— За мен ли са?

— Да.

Той ги огледа внимателно.

— „Оцеляване в бизнеса“ — прочете на глас. — „Ръководство за унищожаването на пленниците в корпоративния свят“. Какво е всичко това?

— Реших, че може да ти свършат работа — отговорих, като ги оставих на масата. — Сега вече и ти си член на корпоративния свят.

— „Тайните на морските тюлени: принципите на ръководство на елитните военни сили“ — засмя се той. — „Корпоративният воин“. Това са военни книги, шефе. Нямам нужда да ги чета. Видях достатъчно навремето.

Почувствах се като пълен идиот. Стоях пред човек, който имаше богат опит в истинския свят, а му давах купчина малоумни книги за удобно настанените в кожените си столове корпоративни войни. А и откъде ми беше хрумнало, че Кърт изобщо си пада по четенето?

— Да, ама те ти обясняват как да приложиш опита си в свят, който не познаваш — оправдах се.

Кърт кимна.

— Разбирам.

— Прегледай ги — настоях. — Може да ти се сторят интересни.

— Ще го направя, шефе. Ще го направя. Падам си по усъвършенстването.

— Страхотно. Слушай, искам да те помоля за една услуга.

— Казвай. Влез вътре. Ще ти дам нещо за пиене и ще ти покажа военните ми трофеи.

Вътре къщата бе така спретната, както и отвън. Чиста, подредена и семпла. Изглеждаше модерна. В хладилника нямаше друго, освен бутилки минерална вода, „Гейторейд“ и протеинови шейкове. Със сигурност нямаше да получа бира.

— „Гейторейд“? — предложи ми Кърт.

— Предпочитам вода — отговорих.

Метна ми шише минерална вода, взе едно за себе си и се настанихме в минималистично обзаведената всекидневна — канапе, кресло и стар телевизор.

Разказах му за съревнованието за мястото на Крофърд, как Глийсън бе провалил важна презентация пред „Банк ъф Америка“ и как Тревър бе изгубил сделката с „Павилион“. Добавих, че в понеделник Тревър ще прави демонстрация във „Фиделити“ и сигурно ще успее да сключи сделката, а това ще му върне благоволенieto и любовта на Горди.

После му обясних как мръсникът Горди иска да привлече при нас Джим Летаски от „Нек“.

— Все едно ме е накарал да му донеса метлата на баба Яга — казах.

— Какво имаш предвид?

— Задачата е невъзможна. Горди нарочно ме накисва, за да се проваля. Исква да даде мястото на Тревър.

— Защо си толкова убеден, че ще се провалиш?

— Защото научих от секретарката на Горди, че той самият от години се опитва да привлече Летаски. Но човекът живее в Чикаго с жена си и децата и няма причина да се мести в Бостън и да започва отново в „Ентроникс“.

— Достатъчно старши ли си, за да преговаряш с този тип?

— Предполагам, че да. Районен мениджър съм. Запознах се с Летаски и двамата се харесахме.

— Добре ли го познаваш?

— Не, там е работата. Почти не го познавам. Направих обичайните проучвания и звъннах няколко телефона, но не открих нищо, което да ми помогне. Случайно да имаш приятел в охраната на „Нек“?

— Съжалявам — усмихна се той. — Защо? Искаш информация за него ли?

— Възможно ли е изобщо да се направи подобно нещо?

— Просто трябва да знаеш къде да търсиш.

— Мислиш ли, че можеш да откриеш какви пари изкарва в „Нек“?

— Обзалагам се, че мога да направя много повече.

— Това ще бъде страхотно!

— Дай ми няколко дни. Ще видя до какво ще се добера. На времето наричахме това „Дейно разузнаване“.

— Благодаря ти, човече.

Той сви рамене.

— Няма нужда от благодарности. Заложил си главата заради мен.

— Аз?

— Имам предвид, че ме препоръча пред Сканлън. Гарантира за мен.

— А, това е нищо.

— Не е нищо, Джейсън — възрази той. — Не е нищо.

— Е, направих го с удоволствие. Какви военни трофеи имаш?

Кърт стана и отвори вратата към малка стая. Вътре миришеше на барут и нещо непознато — остро и резливо. На дълга пейка, в спретнати редици бяха сложени странни оръжия. Кърт взе стара пушка с дървен приклад.

— Виж това. Маузерка-98 от Втората световна война. Стандартното оръжие на Вермахта. Купих я от иракски фермер, който твърдете, че бил свалил един от хеликоптерите ни с нея — засмя се той. — На хеликоптера нямаше и драскотина.

— Работи ли?

— Нямам представа. Не бих посмял да опитам — отговори, после измъкна някакъв пистолет и го протегна към мен. — Прилича на берета от 1934 година, нали?

— Абсолютно — отвърнах със сериозно лице. — Несъмнено.

— Но виж маркировката. Изработен е в Пакистан. В работилницата на Дара Адам Кел.

— Кой?

— Това е градче между Пешавар и Кохат. Прочуто с производството на имитации на всички пистолети по света. Там се въоръжават талибаните от Стан.

— Стан?

— Така наричахме Афганистан. Можеш да разбереш, че е специалитет от Дара по лошата странична маркировка.

— Фалшив ли е?

— Изненадващо е какво можеш да направиш, ако разполагаш с неограничено време, кутия с инструменти и деветима синове — обясни ми Кърт и ми показа черен правоъгълник с дупка от куршум в средата. — Това е плочка за предпазване от малокалибрени оръжия.

— Или е използвана, или е дефектна — отбелязах.

— Спаси ми живота. Стоях на купола на танк в Ирак и внезапно бях отхвърлен напред. Някакъв мръсен снайперист ме уцели. За щастие, бях сложил плочката в бронираната си жилетка. Виж как я проби куршумът. Проби дори дрехите ми и ме насини жестоко, но пропусна гръбнака.

— И ти позволиха да вземеш всичко това със себе си?

— Много от момчетата го правеха.

— Законно?

Той се изсмя весело.

— Някои от тези оръжия работят ли? — попитах.

— Повечето са имитации и не са надеждни. Не е разумно да ги използваш, защото могат да избухнат в лицето ти.

Забелязах табла с туби, които приличаха на маслените бои на художник. Взех една от тях и я разгледах. На етикета пишеше „Течност за корозирание на метал — амалгама от живак и индий“. Имаше и надпис „Армия на САЩ“. Тъкмо се канех да го разпитам за тубата, когато той попита:

— Знаеш ли как да използваш пистолет?

— Насочваш го и стреляш, нали?

— Не съвсем. Снайперистите се обучават с години.

— Тъпаците, които живеят във фургони и се женят за братовчедките си, изглеждат напълно способни да ги използват без никакво обучение.

— Знаеш ли нещо за отката?

— Разбира се. Пистолетът отскача силно назад. Гледал съм „Лоши момчета“ поне двайсет, пъти. Всичко, което знам за оръжията, съм научил от филмите.

— Искаш ли да те науча да стреляш с пистолет? Познавам един тип, който е собственик на стрелбище. И не е далеч оттук.

— Не си падам по пицовите.

— А би трябвало. Всеки мъж трябва да може да използва пистолет. Особено в днешно време. Трябва да си в състояние да защитиш жена си.

— Когато ни нападнат терористи, веднага ще ти звънна.

— Сериозно говоря.

— Не, благодаря. Не си падам. Всъщност, леко ме е шубе от пицови. Не се обиждай.

- Не се обиждам.
- Защо имам чувството, че специалните части ти липсват?
- Ами... армията напълно промени живота ми.
- Какво имаш предвид?
- Водех скапан живот у дома.
- Къде си израснал?
- В Гранд Рапидс, Мичиган.
- Хубав град. Сключих няколко сделки със „Стийлкейз“.
- Да, ама аз не бях в хубавата част на града, а в мизерната.
- Нещо като моята махала в Уорчестър.

Той кимна.

— Вечно се забърквах в неприятности. И смятах, че от мен никога няма да излезе нищо. Дори когато „Тайгърс“ ме поканиха в отбора, не вярвах, че ще стигна до мачовете на лигата. Не бях достатъчно добър. А после се записах в армията и внезапно открих, че ме бива в нещо. Много хора опитват да влязат в специалните части, но не успяват. Когато изкарах курса, знаех, че съм страхотен. Две трети от момчетата не завършиха.

— Какъв курс?

— Квалификационен. Постоянен тормоз — двадесет и четири часа в денонощието. Позволяват ти да поспиш един час, будят те в два през нощта и те хвърлят в ямата за ръкопашен бой. Всеки път, когато някое от момчетата си заминаваше, пускаха „Още един ритва камбаната“ по високоговорителите.

— Май разбирам откъде Горди се е сдобил с лидерската си тактика.

— Нямах представа, човече. През последната част от курса те захвърлят наред гора от седем хиляди квадратни километра в Северна Каролина, за да изпробваш уменията си за ориентиране. Нямах право да излизаш на пътя. Трябва да се изхранваш с диви ягоди, къпини и други такива. Само в началото ти подмятат някое животинче — заек или пиле, и това е целият ти запас от протеини. В края на седмицата трябва да връчиш на командира задните крака на заека. Момчетата, които стигат до края, просто отказват да се предадат. Аз бях един от тях.

— Звучи сериозно.

— После пък, ако си късметлия, те пращат в някое шибано място като Афганистан или Ирак. Или пък, ако си истински щастливец като мен, и на двете.

— Адски забавно.

— Да. В Ирак вечно има пясъчни бури, в пустинята е зверски студ през нощта и ръцете ти така замръзват, че дори не можеш да си направиш кафе. Получаваш само едно ядене на ден. Няма достатъчно вода за къпане и бръснене. Или пък си в гнусен лагер в Басра, пясъчни бълхи те скъсват от хапане, а комарите носят малария. Зачервяваш се и се покриваш с малки ранички, независимо с какво количество инсектициди се пръскаш.

Кимнах и замълчах за момент.

— Леле — казах накрая. — Работата в „Ентроникс“ определено ще ти се стори скучна.

Кърт сви рамене.

— Хей, хубаво е, че най-последно имам свята работа. Ще изкарвам добри пари. Ще мога да си купя кола. Може дори да си подаря нов харли. После ще пестя, за да си купя къща. И може някой ден да се запозная с готино маце и отново да се оженя.

— Първият път не се получи, а?

— Не издържахме дори година. Не съм сигурен, че съм подходящ за брак. Повечето момчета от специалните части са разведени. Ако искаш семейство, специалните части не са за теб. А ти какво искаш?

— Аз ли?

— Имам предвид в живота. В работата.

— Сезонни билети за „Ред Сокс“. Мир по света.

— Искаш ли деца?

— Разбира се.

— Кога?

Свих рамене и се усмихнах.

— Ще видим.

— Аха — кимна той. — Май има проблем.

— Не е проблем.

— Не вярвам. Ти и жена ти се опитвате да се справите с него. Чета го по лицето ти.

— Да нямаш и кристално кълбо?

— Бъди сериозен. Ако не искаш да говориш по въпроса, недей. Но наистина разчитам лицето ти. Знаеш ли какво е „език на тялото“?

— Имаш предвид като при покера, нали? Малки сигнали, които ти показват, че някой блъфира?

— Точно така. Повечето хора не се чувстват удобно, когато лъжат. И когато блъфират, започват да се усмихват. Или пък лицето им се вкаменява. Или започват да се чешат по носа. В специалните части изкарахме курс как да преценяваме заплахата по изражението на лицето. Преподаваше ни прочут психолог. Трябваше да се научим да долавяме измамата. Важно е да знаеш кога някой ще извади пищова си и кога просто търси дъвка в джоба си.

— Винаги мога да кажа кога Горди лъже.

— Така ли?

— Да. Движи си устните.

— Аха — усмихна се Кърт. — Значи искаш деца. Сигурно и по-голяма къща, по-лъскава кола. Повече играчки.

— Не забравяй за световния мир и билетите.

— Искаш ли да ръководиш „Ентроникс“?

— Последния път, когато се погледнах в огледалото, не бях японец.

— Но искаш да ръководиш компания, нали?

— Минавала ми е подобна мисъл през главата. Обикновено, когато попрекаля с пиенето.

Кърт кимна.

— Ти си амбициозен тип.

— Жена ми смята, че имам по-малко амбиция и от костенурка.

— Подценява те.

— Може и така да е.

— Е, аз не те подценявам, човече. Казах го преди и пак ще го повторя. Никога не забравям услуга. Ще видиш.

17.

В събота сутрин се обадох в дома на Летаски.

Изненада се, когато чу гласа ми. Поговорихме малко. Поздравих го, че ни отмъкна сделката с „Албъртсън“ изпод носа, после пристъпих към деловата част.

— Горди ли те накара да ми звънеш? — засмя се той.

— Държим те под око от известно време — отговорих.

— Жена ми обича Чикаго.

— Бостън ще ѝ хареса повече.

— Поласкан съм. Наистина. Но вече два пъти отхвърлих предложенията на Горди. Всъщност, три пъти. Не се обиждай, но тук ми харесва. Обичам си работата.

— Идваш ли понякога по работа в Бостън?

— Непрекъснато. Веднъж седмично.

Разбрахме се да се видим след няколко дни, когато пристигне в Бостън. Не искаше да се срещаме в централата на „Ентроникс“, където щеше да види познати и някой можеше да го издаде в „Нек“. Споразумяхме се да закусим заедно в хотела му.

Рано в понеделник сутрин Кърт ме заведе във фитнес клуба си в Съмървил. Не видях красиви жени в трика, нито бар с плодови сокове и минерална вода.

Беше прост мъжки фитнес, който миришеше на пот, кожа и адреналин. Подът бе застлан с очукано дюшеме. От тавана висяха боксови круши. По рафтове бяха подредени медицински топки, а в центъра на помещението имаше боксов ринг. Няколко души скачаха на въже. Всички познаваха Кърт и очевидно го харесваха. В тоалетната имаше старомодно казанче с верига. Съблекалнята беше кошмарна.

Но ми хареса. Беше много по-истински от лъскавите клубове, на които понякога ставах член, но не посещавах. Имаше няколко пътеки за тичане и лежанки за вдигане на тежести.

В пет и половина сутринта двамата седнахме на велоергометрите. Кърт настоя, че десет-петнадесет минути усилено въртене на педалите ще загрее кръвта ни. Той беше издокаран в черна тениска без ръкави. Имаше страхотни бицепси.

Поговорихме си малко, докато карахме. Съобщи ми, че щял да започне да осъвременява системата за наблюдение в службата и да я замени с дигитална.

— Всички записи ще бъдат дигитални — каза той. — И свързани с интернет. После трябва да се заема със системата за достъп.

— Всички имаме карти — отбелязах.

— Също и чистачите. И могат да влязат във всеки офис. А според теб, колко ще ти струва да подкупиш някой от тези мизерни емигранти, за да ти дадат картата си? Стотина долара? Трябва да имаме ключалки, които разчитат пръстови отпечатащи.

— Наистина ли смяташ, че Сканлън ще одобри идеята ти?

— Не съм убеден. Харесва му, но ще струва доста пари.

— Сканлън говорил ли е с Горди по въпроса?

— Горди? Не, Сканлън трябва да получи одобрение от Дик Харди. Затова иска да изчака няколко месеца. Нали разбираш, никой не е склонен да харчи пари за охрана, освен ако няма проблем. Парите потичат само когато се яви проблем.

— Още си нов в работата — казах. — Вероятно не е много разумно да притискаш Сканлън в ъгъла.

— Изобщо не възнамерявам да го притискам. Човек трябва да знае кога да се бие и кога да се оттегли — усмихна се той. — Това е едно от първите неща, които научавах в армията. Има го и в книгите, които ми подари.

— Аха.

Не ми стигаше въздух и се опитвах да икономисам думите си.

— Хей, страшно ми харесаха книгите за корпоративната война. Схващам за какво става дума, човече. Наистина загрявам.

— Да — изстенах с мъка. — Сигурно ги разбират по-добре от повечето началници.

— Май да. Всички тези фалшиви корпоративни войни с дивотиите им за убиване на конкуренцията. Смешна история — ухили се той и скочи от велоергометъра. — Готов ли си за коремните преси?

След като се изкъпахме и преоблякохме, Кърт ми подаде тънка папка. Застанах насред улицата и се зачетох.

Нямах представа как го бе направил, но бе успял да открие точната сума, която Летаски бе получил през последните четири години — заплата, комисиони и премии. Знаеше на колко възлиза ипотеката му, каква е лихвата, колко му остава да изплаща, както и каква е цената на къщата му в Иванстън.

В папката бяха и плащанията по колата му. Имената на жена му и трите му деца. Фактът, че бе роден и израснал в Амарило, Тексас. Кърт бе отбелязал, че жена му не работи, а и трите му деца учеха в частни училища, които струваха доста пари. Видях сумата в разплащателната му сметка, парите, които дължеше по кредитните си карти, основните му разноски. Направо бе страшно с какво количество информация се бе сдобил Кърт.

— Как откри всичко това? — попитах, докато отивахме към мотора му.

Кърт се усмихна.

— Няма нужда да знаеш всичко, човече. Важното е, че винаги трябва да имаш по-добро разузнаване от врага.

Тъй като днес бе първият работен на Кърт, предложих да го заведем на обяд. Но той бе затрупан с документация, оперативни и разни подобни. Тревър Алард се върна от „Фиделити“ в офиса около обяд — много по-рано, отколкото очаквах. Отидох при него и попитах небрежно?

— Как мина?

Не се обичахме много и винаги бяхме нащрек един срещу друг, като вълци, които преценяват противника си. Във въпроса ми нямаше нищо особено, но той схвана идеята: Сключи ли сделката? Ще ми станеш ли началник?

Изгледа ме мрачно.

— Демонстрацията — напомних му. — Тази сутрин. Във „Фиделити“.

— Аха.

— Показа им шестдесетинчовия, нали?

Той кимна и ме загледа враждебно с разширени ноздри.

— Демонстрацията се провали.

— Провали се?

— Аха. Мониторът не проработи. Пълен провал.

— Не проработи?

— Точно така.

— Шегуваш се.

— Не, Джейсън, не се шегувам — студено отвърна той. — Изобщо не се шегувам.

— Разбира се. Господи, наистина съжалявам. Изгуби ли сделката с „Фиделити“?

Той кимна и се вторачи напрегнато в мен.

— Естествено. Никой не иска да похарчи десет хиляди долара на парче за телевизори, които не работят. Така че, да, изгубих сделката.

— Мамка му! А беше вписал „Фиделити“ в плана като готова работа, нали?

Тревър стисна устни.

— Виж сега, Джейсън. Напоследък двамата с Брет Глийсън бяхме нападнати от адски лош късмет. Спуках гума, после електрическата система в колата ми се скапа. Компютърът на Брет сдаде багажа. Сега пък ми се падна неработещ телевизор, и то след като бе изпробван тук. В резултат на това и двамата изгубихме важни сделки.

— Е, и?

— Какво общо имаме аз и Брет ли? И двамата се стремим към мястото на Крофърд. Съревноваваме се с теб. А на теб нищо не ти се случва. Така че не мога да се начудя защо става всичко това.

— Търсиш причина? Или обяснение? Имам предвид, да, гадна работа е, но просто и двамата нямате късмет напоследък. Това е всичко.

Може и да не беше лош късмет. Двама амбициозни типове, съперници за място, което носеше добри пари и ги правеше началници. Възможно ли бе да се саботират един друг? Хората са гадни понякога. Дори добри приятели като тях. Скорпиони в шише. В компании като нашата ставаха странни неща. Напомних си да започна да си правя копия на всички документи и да ги нося у дома.

— Без късмет — повтори той. — А аз винаги съм имал страхотен късмет.

— А, сега загарявам. Проваляш сделките си наляво и надясно, но аз съм виновен за това. Тъжна работа. Слушай, Тревър, човек сам си гради късмета.

Канех се да му дам да разбере, тъй като наистина бях ядосан, но от коридора долетя писък. Спогледахме се озадачено.

Нов женски писък, после някой изкрещя. Отидохме да видим какво става.

Пред Плазмената лаборатория се бе струпала малка тълпа. Жената, която бе изпищяла, млада администраторка, продължаваше да вие с цяло гърло и да стиска бравата, сякаш за да не се срине на пода.

— Какво има? — попитах. — Какво става?

— Мерил почука на вратата няколко пъти, но Фил не отвори, затова тя влезе вътре. Искаше да види дали Фил е там — отговори Кевин Таминек. — Имам предвид, Фил винаги е в лабораторията. И, господи...

Горди се втурна към нас задъхан.

— Какво става тук? — извика ядосано.

— Някой трябва да повика охраната — каза един от колегите. — Или полицията. Или и двете.

— О, Господи! — изстена Горди с разтреперан глас.

Пристъпих по-близо, за да видя в какво се бяха вторачили, и занемях.

Фил Рифкин висеше обесен от тавана.

Очите му бяха ококорени и не носеше очила. Устата му бе леко отворена и върхът на езика му се подаваше. Лицето му бе посиняло. Черен кабел бе стегнат около врата му. На няколко стъпки от него бе ритнат стол. Видях, че бе свалил един от панелите на тавана и бе завързал кабела около тръба.

— Мили боже! — ахна Тревър и отстъпи назад.

— Господи! Обесил се е! — извиках.

— Повикайте охраната! — нареди Горди, като бързо затвори вратата. — И изчезвайте отук. Връщайте се на работа.

18.

Мускулите ми пламтяха, но Кърт не ми разрешаваше да спра. Беше ме накарал да тичам по стъпалата на стадиона на „Харвард“. Нарече упражнението „Стълба към небето“.

— Време е за почивка — изстенах.

— Не. Продължавай. Отпусни се, размахай ръце.

— Умирам. Мускулите ми горят.

— Това е нормално.

— Не е ли опасно?

— Продължавай.

— Ти дори не си задъхан.

— Нужно е доста повече, за да се задъхам.

— Добре — предадох се. — Печелиш. Предавам се. Признавам.

— Още два пъти.

След като свършихме, направихме бърза разходка до реката, за да се охладим. Според мен, едно хубаво кафе със сладолед щеше да свърши по-добра работа.

— И ти ли се изкефи колкото мен? — засмях се изтощено.

— Болката е слабост, която напуска тялото — ухили се Кърт и ме тупна по рамото. — Чух, че вчера сте имали зловещ инцидент. Някой се залюлял от тавана, а?

— Ужасна работа — поклатих глава.

— Сканлън ми каза, че човекът използвал кабел.

— Да.

— Тъжна история.

— Сканлън каза ли ти дали Рифкин е оставил бележка?

Кърт сви рамене.

— Нямам представа.

Повървахме още няколко минути и се почувствах по-добре.

— Тревър мисли, че се опитвам да го прецакам. Нали знаеш, онази голяма демонстрация, която трябваше да направи пред „Фиделити“? Шестдесетинчовите плазмени телевизори? Но телевизорът не проработил. И той, разбира се, изгубил сделката.

— Лошо за него, чудесно за теб.

— Може би. Но Тревър смята, че аз съм повредил телевизора.

— А ти направи ли го?

— Стига бе! Това не е в моя стил. А и дори да искам да го направя, не знам как.

— Не е ли възможно телевизорът да се е развалил при превозването?

— Възможно е. Плазмените монитори са крехки. Преди няколко месеца от „Съркуит Сити“ се оплакаха, че шест от телевизорите ни при пристигането не са работели. Оказа се, че някакъв малоумен чистач в склада ни в Рочестър чистил тоалетните с белина и не знаел, че от нея се отделя хлорин. Той пък скапва микрочиповете или някакви други чаркове — направо изгорил телевизорите. Така че причината може да е била каква ли не.

— Просто не му обръщай внимание. Никой няма да се отнесе към обвиненията му сериозно. Звучат, сякаш си търси оправдания.

Кимнах.

— Ще ми се наложи да пропусна тренировката ни в четвъртък сутрин — казах. — Ще закусам с Летаски.

— Ще му направиш предложение, на което не може да откаже, а?

— Ще направя всичко възможно. Благодарение на теб.

— Радвам се да ти помогна. Ако имаш нужда от още нещо, просто ми кажи.

Замълчах за момент.

— Прочетох папката, която ми даде — казах накрая. — Информацията ще ми помогне много.

Кърт сви рамене скромно.

— И наистина ценя високо усилията ти да ми я доставиш — продължих. — Не знам как си се сдобил с всичко, но трябва да внимаваш с тези неща. Някои от тях не са законни. И ако хванат някой от двама ни, ще затънем в страхотни неприятности.

Кърт не отговори. Времето се бе затоплило и тениската му бе подгизнала от пот. Моята пък бе все едно извадена от легена.

Помълчахме още една-две минути. Ято гъски плуваше близо до брега на реката. По моста тичаха мъж и жена.

— Ти ме помоли да открия информация за Летаски — каза накрая Кърт.

— Знам. Прав си. Не трябваше да го правя. Просто се чувствам неудобно.

Ново мълчание. По улицата профуча ранобуден шофьор.

— Значи не се интересуваш от новата информация за Джим Летаски? — попита Кърт.

Вторачих се в тротоара. Въздъхнах тежко. Искаше ми се да му откажа, но нямах сили.

Той продължи, без да дочака отговора ми.

— През последните години семейството на Летаски прекарвало почивките си на къмпинг. Уайоминг, Индиана, Мичиган. Но мястото, което Джим и жена му наистина обичат, е Марта Вайнярд. Там изкарвали медения си месец. Обичат да се връщат там, но е прекалено далеч от Чикаго.

— Интересно — кимнах.

Марта Вайнярд бе много по-близо до Бостън, отколкото до Чикаго.

— Как... — започнах, но видях изражението на Кърт и замълчах.
— Ясно.

Той погледна часовника си.

— Време е да отиваме на работа.

— Ще играеш ли бейзбол довечера?

— Разбира се — отговори той.

19.

Непобедимият продавач на „Нек“ Джим Летаски бе пухкав, кръглолик тип на около тридесет и пет години, с руса коса, подстригана като на францискански монах. Вечно се усмихваше и бе невероятно чаровен. Говореше прямо и делово, а това ми харесваше. Знаеше, че искаме да го назначим, а също и защо, и не криеше факта, че предложението ни не го интересува. Но все пак не бе затръшнал вратата под носа ми, а седеше и закусваше с мен.

Побъбрихме си за бизнеса и отново го поздравих за сделката с „Албъртсън“. Той се усмихна скромно. Поразпитах го за връзките му с „Мрежа подписи“, но Джим отговори уклончиво. После поговорихме за родния му град, Амарило, Тексас.

Когато изпи третото си кафе, Джим каза:

— Джейсън, винаги се радвам да те видя, но позволи ми да говоря открито. „Ентроникс“ не може да си позволи сумите, които печеля.

— Върховните таланти струват пари — отвърнах.

— Не знаеш какво изкарвам.

Опитах се да сдържа усмивката си.

— Заплатата ти е само малка част от това, което сме готови да ти предложим.

Той се засмя.

— Не прекалено малка част, надявам се.

Съобщих му предложението ни. Беше точно двадесет и пет процента повече от парите, които изкарваше в „Нек“. При това от него не се изискваше да си съдира задника от работа. Знаех от оплакванията до шефа му — досието на Кърт съдържаше дори някои от личните имейли на Летаски, — че се опитваше да ограничи командировките си, за да прекарва повече време с децата си.

— Нали разбираш, ние искаме нашите продавачи да имат личен живот — казах.

Това бе такава долна лъжа, че едва не се задавих.

— А идването при нас ще ти позволи да работиш по-малко часове. Не ме разбирай погрешно, все още ще ти се налага да пътуваш и да работиш, но ще можеш да видиш как растат децата ти. Ще имаш възможност да посещаваш тренировките по хокей на Кени и балетните постановки на близначките.

— Откъде знаеш... — започна той.

— Подготвих си домашното — прекъснах го. — Казвам ти, наредено ми е да не те пускам да станеш от масата, докато не се съгласиш.

Той примигна и замълча за момент.

— Тези години от живота на децата ти са безценни — продължих. — И отлитат адски бързо. Разбира се, ти печелиш парите в семейството, но наистина ли искаш да се прибиращ прекалено късно у дома всяка вечер, когато те вече са заспали? Помисли си какво пропускаш в момента.

— Мислил съм по въпроса — призна той неохотно.

— Ето как стоят нещата при нас. Ще изкарваш повече пари и ще имаш повече време за жена си и децата. Няма ли да е хубаво да изкараш три седмици в планината вместо една?

Знаех, че съм уцелил в десетката. Джим бе писал по въпроса на шефа си.

— Да — кимна той и усмивката му се изпари. — Чудесно би било.

— И защо да пътуваш четиридесет и пет минути до службата? Това е време, което би могъл да прекарваш с децата си. Да им помагаш с домашните.

— Имам великолепна къща.

— Ходил ли си някога в Уелсли? — попитах. — Мислех, че Гейл е учила там.

Гейл бе жена му, завършила колежа в Уелсли.

— На петнадесет минути от Фрамингам е.

— Наистина ли е толкова близо?

— Със сумата, която ще получиш за дома си в Иванстън, би могъл да живееш в тази къща — показах му снимка, която бях разпечатал от страницата за недвижими имоти в Уелсли тази сутрин. — Над стогодишна е. Стара ферма, напълно подновена и разкрасена. Хубава е, нали?

Той се вторачи в снимката.

— Уха!

— „Клиф Роуд“ е най-лъскавият квартал в Уелсли. Виждаш ли размера на този имот? Хлапетата ти могат да си играят в двора, а вие с Гейл няма да се тревожите да не ги бутне кола. Близко до къщата има великолепно училище „Монтесори“. Близначките ти не учат ли в „Монтесори“ в момента?

Той въздъхна тежко.

— Ама преместването е ужас...

Плъзнах нов документ към него.

— Това е премията за преместване, която сме готови да ти предложим.

Той видя сумата и примигна.

— Тук пише, че офертата е валидна до днес.

— Оставям ти време да поговориш с Гейл. Но не искам да използваш предложението ни, за да се пазариш с „Нек“ за по-добра заплата.

— Те никога не биха отпуснали нещо подобно — откровено отговори той. — Няма смисъл да се пазаря.

— Там не си върховният продавач. При нас ще бъдеш. Затова сме готови да ти платим добри пари.

— И трябва да реша до пет часа днес?

— Да, пет часа бостънско време. Това е четири в Чикаго.

— Леле, човече. Не... това е адски внезапно...

— Явно си мислил по въпроса доста време — казах, тъй като знаех, че наскоро бе отхвърлил предложението на „Панасоник“. — Но понякога трябва само да затвориш очи и да скочиш.

Той ме погледна, но очите му бяха фокусирани някъде в далечината. Видях, че мислеше усилено.

— А знаеш ли колко близо сме до Марта Вайнърд? — добавих. — Стигаш дотам за нула време. Ходил ли си някога там? Семейството ти адски ще хареса мястото.

Предложих му да се върне в хотелската си стая и да звънне на жена си. Казах, че ще го изчакам във фойето. Успокоих го, че разполагам с неограничено време, което не бе истина.

Четиридесет и пет минути по-късно Летаски слезе във фойето.

Ченето на Горди увисна. Имам предвид, всеки е чувал израза, но виждали ли сте наистина някой с увиснало чене? Горди се ококори, отвори уста и занемя.

— Мили боже — ахна накрая, вторачен в подписа на Летаски на договора. — Как, по дяволите, успя?

— Ти одобри заплащането — отговорих.

— И преди съм му предлагал добро заплащане. Какво му обеща? — попита той с подозрение.

— Нищо, за което да не знаеш. Предполагам, че просто сломих съпротивата му.

— Е, чудесна работа — каза Горди, като постави ръце на рамената ми. — Не знам как го постигна, но съм впечатлен.

Не изглеждаше особено доволен.

20.

В петък, когато се прибрах в офиса след обяд, ме чакаше съобщение от Горди, който искаше да отида в кабинета му в три.

Звъннах му, чух гласа на Мелани и потвърдих срещата.

Успях да изкарам час и половина в ровене из документи и телефонни обаждания, като непрестанно си повтарях съобщението на Горди и се чудех дали новините са добри или лоши.

Няколко минути преди три тръгнах към кабинета му.

— Браво — каза Горди и дори се надигна, когато влязох.

До него стоеше Йоши Танака, скрил безизразен поглед зад дебелия стъкла на очилата си.

— По-добрият спечели — продължи Горди. — Новият вицепрезидент по продажбите. Поздравления — каза той, като протегна ръка и разтърси моята враждебно.

Гигантските му златни гравирани ръкавели проблеснаха. Йоши не се ръкува с мен, а се поклони леко. Е, не знаеше как да се здрависа, но аз пък не знаех как да се кланям. Никой от двамата не се усмихна. Йоши очевидно не знаеше и как да се усмихва, но Горди ми се стори необичайно потиснат, сякаш някой бе опрял пистолет в гърба му.

— Благодаря — казах.

— Сядай — нареди ми Горди.

Настанихме се по местата си.

— Искане ми се да кажа, че това се дължи на успеха ти — започна Горди, — но той е само част от цялото. Имаш добри победи, особено напоследък. Големи победи. Явно си се стегнал сериозно. Привличането на Летаски бе страхотен удар и, честно казано, не смятах, че ще успееш. Но важното е, че не мога да поставя смотаняк на това място. Имам нужда от надежден човек. Не като Глийсън, който пропуска срещите си. Нито като Тревър, който така се изложи с „Фиделити“. И на всичкото отгоре провали сделката с „Павилион“ заради голфа си.

— Е, очаквам предизвикателствата с нетърпение — отвърнах.

Едва не повърнах, когато чух собствените си думи.

— И ще се сблъскаш с доста предизвикателства — потвърди Горди. — Нямах представа с какви. Ще вършиш едновременно работата на Джоан и тази на Крофърд. Както и да е, смятам, че Йоши иска да каже няколко думи.

Танака сведе глава тържествено.

— Моето най поздравление за теб.

— Благодаря.

— Имаш много ву... работа.

— Каква работа?

— Вужна.

— А, да, важна.

— Не добро време за бизнеса.

Кимнах.

— Много трудно време.

— Разбирам.

— Мисля не знаеш какво трудно време — тихо отбеляза Танака.

— Благодаря, Йоши-сан — прекъсна го Горди. — Сега искам да обсъдя със Стедман подробностите по заплатата му. Йоши-сан, вероятно би могъл да ни оставиш насаме.

Танака се надигна, поклони се леко и се оттегли.

— Би ли затворил вратата? — извика Горди след него. — Благодаря, Йоши-сан.

Бях твърдо решен да проявя самоинициатива и да не позволя на Горди да ме смята за мухльо. Кърт щеше да се гордее с мен.

— Имам добра представа какви са изискванията ми за заплащането — започнах.

— Твоите изисквания — презрително изсумтя Горди. — Я стига бе. Не водим преговори. Или приемаш, или отказваш. Казах го само за да разкарам япончето от стаята.

Приковах очи в неговите и кимнах. Явно вече нямаше да се прави на готин.

Горди ми обясни за заплатата. Опитах се да сдържа усмивката си. Беше много повече, отколкото очаквах.

— Знаеш, че ти не беше първият ми избор — напомни ми Горди.

Сега разбрах защо Йоши присъстваше. Искаше да се увери, че желанието на управата в Токио ще бъде изпълнено. Или поне да се увери, че Горди е наясно кой дава нарежданията. Горди сигурно

беснееше заради факта, че някакъв си тип, който едва говореше английски, му заповядва как да действа.

— Надявам се да ти докажа, че грешиш — отвърнах.

Той се вторачи злобно в мен.

— Вече ти казах, че от Токио ни засипват с лайна. Е, позволи ми да ти съобщя кой точно го прави. Предполагам, че си чувал името Хидео Накамура.

— Разбира се.

Преди няколко седмици получихме официални прес изявления, че президентът на „Ентроникс“, някой си Икехара, бил „повишен“ и заменен с този тип Накамура. Никой не знаеше нищо за Накамура — бе прекалено високопоставен за нас. Но се носеше слух, че старецът Икехара се бил превърнал в онова, което японците наричат „гледащ през прозорците“. Това означава, че вече не ставаш за работа. В Япония не уволняват никого. Вместо това ти възлагат унизителната задача да седиш без работа и да зяпаш през прозореца, като, разбира се, получаваш заплата. Буквално те настаняват на бюро до прозореца, което в Япония не е толкова хубаво като тук. В Япония ъгловият кабинет означава, че си свършен.

— Отидох до Санта Клара да се видя с този тип Накамура. Страшно е излъскан. Говори чудесен английски пада си по скоч и голф. Но е истински палач. Веднага си го представих с черна качулка и примка в ръката. Назначиха го, защото големите клечки в Токио са недоволни. Не харесват продажбите ни. Затова купиха американския бизнес на „Роял Майстер“ — искат да се настанят още по-плътно на нашия пазар.

— Разбирам.

— Така че сега трябва да покажем на Накамура от какво сме направени. Способен ли си на това?

— Да.

— Можеш ли да принудиш подчинените си да работят по-усърдно? Можеш ли да размахаш камшика?

— Мога.

— Можеш ли да извадиш зайче от цилиндъра си?

Няколко духовити забележки ми дойдоха наум, но реших да ги премълча, затова отговорих решително:

— Знаеш, че мога.

— Ще очаквам много от теб. И ще те тормозя безмилостно. А сега изчезвай оттук. Трябва да се приготвя за ежеседмичната телефонна конференция.

Надигнах се. Горди ми протегна ръка.

— Надявам се, че не съм допуснал грешка с назначаването ти — каза той.

Опитах се да сдържа усмивката си.

— Не си — уверих го.

Мелани ми се усмихна мило, когато излязох от кабинета.

— Поздрави Боб от мен — казах.

— Благодаря. И ти поздрави Кейт от мен.

Тръгнах към кабинета си. От тоалетната излезе Кал Тейлър. Ухили ми се широко и избърса устата си с ръка. Знаех, че тъкмо бе ударил няколко щедри глътки в тоалетната, тъй като не смееше да го прави в залата.

— Здравсти — поздрави ме той, като се олюля нестабилно.

— Здравсти, Кал — отвърнах жизнерадостно и продължих напред.

— Приличаш на котката, която изяла сметаната — подхвърли с усмивка.

Дори подпийнал, както беше през повечето време, Кал бе учудващо проницателен.

Засмях се любезно, махнах му приятелски и влязох в кабинета се. Затворих вратата и размахвах юмрук във въздуха. Набрах мобифона на Кейт.

— Здравсти, беччо — казах. — На работа ли си?

— Седя в „Старбъкс“ и пия кафе с Клаудия — отговори тя.

Клаудия беше бивша съученичка на Кейт, притежателна на безумно голямо наследство, чието единствено занимание бе да излиза с приятели. Не разбираше защо Кейт държи да работи във фондацията.

— Тъкмо се връщам от кабинета на Горди — казах, като направих опит да скрия въодушевлението си.

— И? Не звучиш много въодушевено. Не получи ли мястото?

— Получих го.

— Какво?

— Получих повишението — повторих по-високо. — Говориш с вицепрезидент. Ще трябва да започнеш да ме глезиш.

— О, Господи, Джейсън! Това е страхотно!

— Знаеш ли какво означава това? Огромно повишение на заплатата. Сериозни премии.

— Трябва да го отпразнуваме. Хайде да отидем на вечеря. Ще запазя маса в „Хамърсли“.

— Доста съм изморен — отговорих. — Прекалено дълъг и тежък ден.

— Добре, сладурче, ще направим нещо у дома.

Новината се разнесе невероятно бързо. Реакциите на членовете на Братството бяха интересни, макар й предвидими. Рики Фестино умря от радост. Държеше се сякаш бях избран за президент на Съединените щати, а не вицепрезидент по продажбите. Брет Глийсън направи нещо абсолютно нетипично за него — призна съществуването ми, като ми пожела приятен уикенд. Това бе адски благородно от негова страна, като се има предвид, че тъкмо бе изгубил мечтаното място. Тревър Алард не промълви и дума. Знаех си, че ще постъпи така, и тайничко позлорадвах, защото очевидно бе бесен.

Всичко вече ми се виждаше прекрасно. Дори пътуването в асансьора ми достави удоволствие. Акциите на „Ентроникс“ се покачваха. Всички в асансьора изглеждаха добре и ухаеха приятно.

Отбих се в залата на охраната и открих Кърт зад бюрото му. Съобщих му добрата новина.

— Страхотно! — зарадва се той. — Значи ти си шефът вече?

— Да.

Той скочи и ме прегърна.

— Жестока работа. Получи си нашивките, човече. Браво!

— А?

— Военен термин. Поздравления, брато.

21.

В колата, на път към универсалния магазин в Честнът Хил, изслушах следващия диск на генерала. „Когато те атакуват, трябва да реагираш незабавно. Врагът може да те застреля в гърба със същата лекота, с която ще те гръмне, ако тичаш към него. Във времето, което ти е нужно да чуеш тези инструкции, един от членовете на екипа ти ще умре. Не се колебай. Просто вземи шибаното решение!“

Едва го слушах, тъй като мислех за новата си работа. За това колко щастлива щеше да е Кейт и как най-после щях да изкарвам добри пари. Щяхме да можем да си купим и къщата, за която тя мечтаеше.

Влязох в „Тифани“ и поисках да видя брошките. Никога преди не бях влизал в „Тифани“ и открих, че бижутата им не бяха организирани по категории, а по цени. От едната страна на магазина са нещата, които обикновените заможни хора могат да си позволят — най-вече сребро и полускъпоценни камъни. От другата страна са златото и диамантите, недостъпни за простосмъртните.

Когато обясних на продавачката коя точно брошка търсех, тя ме поведе към опасната страна на магазина — скъпата. Преглътнах затруднено. Жената измъкна морската звезда от един шкаф, постави я върху черно кадифе и започна да ахка.

— Да, точно тази е — кимнах, като завъртях бижутото уж да огледам и отдолу, но всъщност исках да видя цената.

Едва не изстенах. Дори за годежния пръстен на Кейт не бях похарчил толкова пари. Но си напомних; че тъкмо бях получил солидно увеличение на заплатата, затова помолих да ми опаковат брошката.

Докато стигна до вкъщи, отново се чувствах страхотно. Бях получил желаното повишение, а на седалката до мен лежеше малък плик за подаръци с емблемата на „Тифани“. Е, колата ми беше акура, при това не чисто нова, но какво от това. Работех за велика компания и бях месоядец.

Кейт се втурна да ме посрещне. Носеше бяла тениска и джинси и изглеждаше и ухаеше великолепно. Обви ръце около мен и ме целуна страстно. Отвърнах на целувката и бързо се възбудих.

Когато си бил женен известно време, подобни спонтанни изблици не се случват често, но сега се чувствах като завоевател, прибрал се у дома след дълъг и успешен поход. Бях кроманьонецът, завърнал се в пещерата при жена си, след като е пробол огромен мамут.

Метнах кюфарчето си и плика от „Тифани“ на пода и плъзнах ръце под колана на джинсите ѝ. Погалих гладката ѝ като коприна кожа.

Кейт се засмя гърлено и се отдръпна назад.

— Специален случай ли ще празнуваме? — подразни ме тя.

— Всеки ден, в който съм женен за теб, е специален — отвърнах и отново я зацелувах.

Влязохме във всекидневната и я бутнах на твърдото канапе на баба Спенсър. Май на пода щеше да е по-удобно.

— Джейс — прошепна тя. — Уха!

— Имаме право на малко удоволствие и без пластмасова чашка — казах и започнах да свалям тениската ѝ.

— Чакай, чакай.

Тя скочи и отиде да пусне завесите, за да не правим представление на съседите.

Върна се след миг и най-после свалих фланелката ѝ. Не бях виждал голите ѝ гърди от доста време и се възбудих като ученик.

— Ти си невероятно красива жена, знаеш ли? — казах, като разкопчах джинсите ѝ.

— Не предпочиташ ли да отидем в спалнята? — задъхано попита тя.

— Не — отговорих и я погалих нежно.

Точно в този момент мобифонът ми иззвъня, но реших да не му обръщам внимание. Търколих се върху Кейт и я обладах със замайваща лекота.

— Джейс! — изстена тя. — Господи!

— Остани тук — нареди ми тя, след като свършихме.

Профуча през банята, после влезе в кухнята. Чух отварянето на вратата на хладилника и звъntenето на чаши. След няколко минути Кейт се върна с табла в ръка. Отнесе я до канапето и я остави на

масичката за кафе. Видях бутилка шампанско „Крюг“, две чаши, сребърна купа с черен хайвер и няколко блини. Освен тях на таблата имаше и опакован в лъскава хартия пакет.

Мразя хайвер, но тъй като не го купуваме често, Кейт очевидно бе забравила.

— Хайвер! — извиках с престорено въодушевление.

— Ще отвориш ли шампанското? — подаде ми студената бутилка тя.

На времето смятах, че когато отваряш шампанско, трябва да се чуе силен гръм и да бликне гейзер от пяна. Кейт ме научи, че не се прави така. Свалих внимателно станиола и елегантно отвъртях тапата, която изскочи с леко напукване. Налях бавно в чашите, подадох ѝ едната и се чукнахме.

— Чакай — спря ме тя, когато поднесох чашата към устните си. — Да вдигнем тост.

— Добре, тост за класическите удоволствия. Шампанско, хайвер и секс.

— Не — засмя се тя. — „За любовта и желанието — крилата, които носят духа към велики дела“. Гъоте.

— Още не съм извършил никакви велики дела.

— Както казва Балзак: „Няма велик талант без велика воля“.

Чукнах чашата ѝ отново и отвърнах:

— Зад всеки велик мъж стои велика жена.

— Да, велика жена, която върти очи и се плези — ухили се тя. — Скъпи, осъзнаваш ли какво постигна? Как преобърна цялата си кариера?

Кимнах. Баща ми имаше работа. Аз пък имах кариера.

Само ако Кейт знаеше каква помощ получавах.

— Вицепрезидент. Толкова се гордея с теб.

— О, моля ти се — отвърнах скромно.

— Наистина можеш да постигнеш всичко, когато решиш.

— Е, ти си човекът, който ме вдъхнови.

— Сладурче — взе тя пакета от таблата и ми го връчи. — Малко подаръче за шефа.

— За мен? Чакай малко — скочих и взех плика от „Тифани“ от пода. — Размяна на подаръци.

— „Тифани“? Джейсън, ужасен си.

— Давай. Ти първа.

— Не, ти. Моят подарък е съвсем скромнен.

Съдрах хартията.

— Нещо, което да слушаш на път към службата — каза Кейт.

Беше диск със заглавие „Вече си началник. А сега какво? Десетточков план“.

— Чудесно — усмигнах се убедително.

Не можех да ѝ кажа, че бях минал на по-сериозни наркотици — речите на генерала. Знаех, че светът ми е съвсем чужд за Кейт, доста отегчителен и тя не го разбира. Но щом щеше да е омъжена за воин от яномамо, защо, да не е за вожда? Поне щеше да се уверява, че лицето ми е подходящо боядисано за битка. Не знаеше какво правех по цял ден, но със сигурност щеше да поддържа в изправност короната ми от пера.

— Чакай малко. Има и нещо, в което да си носиш дисковете — добави тя, като бръкна под канапетото и извади голяма кутия.

— Знам какво е — извиках.

— Не знаеш.

— Знам. Една от тръбичките за духане на яномамо. С отровни стрели. Прав ли съм?

Тя ми се ухили весело. Обичах сексапилната ѝ усмивка. Винаги ме разтапяше.

Разопаковах кутията. Вътре имаше великолепно куфарче от червеникава естествена кожа с медни закопчалки. Сигурно струваше цяло състояние.

— Господи — ахнах. — Жестоко е.

— Произведено е от „Суейн Одни Бригс и синове“ на улица „Сейнт Джеймс“ в Лондон. Клаудия ми помогна да го избира. Каза, че било ролс-ройсът на куфарчетата за бизнесмени.

— Е, някой ден може да имаме и ролс, в който да го сложим — отвърнах. — Бебчо, това е адски мило от твоя страна.

— Сега е мой ред.

Очите ѝ засияха от вълнение, докато внимателно отваряше синята кутийка. После обаче видях светлината в очите ѝ да угасва.

— Какво има? — учудих се.

Кейт завъртя златната морска звезда подозрително, сякаш търсеше етикета с цената, както бях направил и аз в магазина.

— Не мога да повярвам — прошепна тя. — Мили боже!

— Не я ли позна?

— Познах я, разбира се. Само дето...

— Сузи няма да има нищо против и ти да се издокараш с такава брошка.

— Не, не мисля, че ще има нещо против. Джейсън, колко струва това?

— Можем да си го позволим.

— Сигурен ли си?

— Да — отговорих решително. — Тъкмо си получих нашивките.

— Нашивките?

— Военен термин.

Кейт отпи от шампанското и се завъртя към масичката. Намаза няколко от гнусните, мазни черни яйца върху бисквита и ми я подаде.

— Хайвер?

ВТОРА ЧАСТ

22.

Две седмици по-късно открихме, че Кейт е бременна.

Отиде в клиниката по инвитро оплождане, за да започне отново целия кошмарен процес, инжекциите, термометрите и надеждите, които вероятно и този път щяха да бъдат смазани. Взеха ѝ кръв, за да проверят нивото на хормоните ѝ и кога ще е следващата ѝ овулация. Нищо не разбирах от тези неща, а просто правех каквото ми нареждат. На следващия ден доктор Димарко се обади на Кейт, за да ѝ съобщи, че е бременна. Кейт ми каза, че бил адски озадачен. Беше забременяла по старомодния начин, а никой не очаквате подобно нещо.

Имах си тайна теория, която никога не бих споделил с Кейт. Мисля, че бе успяла да забременее, тъй като бях напреднал в кариерата. Наречете ме луд, но знаете как някои хора се опитват да заченат дете с години и не успяват, а после, веднага щом осиновят, се случва. Психическите им бариери изчезват благодарение на решението да осиновят. Вероятно и облекчението помага. Също така съм чувал, че мъже с високо самочувствие, доволни от себе си, са по-плодовити. Или поне си мисля, че е така.

Но пък е възможно да бе забременяла просто защото най-после бяхме правили истински секс, след като месеци наред се празнех в пластмасова чашка в клиниката.

Каквато и да бе причината, и двамата бяхме невероятно въодушевени. Кейт настоя да не съобщаваме новината на никого, докато не чуем биенето на сърцето на бебето, което трябваше да стане след около седем-осем седмици. Едва тогава щеше да каже на баща си — майка ѝ бе починала отдавна, както и на сестра си, и на приятелките си. И двамата ми родители бяха починали рано — бяха пушачи, а си нямах братя и сестри, така че мълчанието ми бе осигурено.

Винаги бях имал много приятели, но когато се ожениш, започваш да се виждаш само с други семейни двойки. Мъжете нямат право да излизат без съпругите си, освен ако не носят електронно устройство за проследяване. После пък стават родители и след известно време вече нямаш толкова много приятели. Все още поддържах връзка с някои от

приятелите от колежа, но не възнамерявах да съобщя новината на никого, докато не чуехме биенето на сърцето на бебето.

Бездруго основната ми задача не бе да споделям новината с хората. Важното е, че бях влюбен в най-красивата жена на света, а сега щяхме да си имаме и бебе. Започвах да се настройвам адски положително и за работата си. Всичко се уреждаше чудесно.

В началото на дванадесетата седмица се похвалих на колегите в офиса. Горди изобщо не се интересува. Той самият имаше четири деца и ги избягваше колкото се може повече. Обичаше да се фука, че почти не виждал семейството си. За него това бе въпрос на мъжественост.

Фестино раздруса ръката ми и за момент дори забрави за антибактериалния лосион.

— Поздравления за смъртта на сексуалния ти живот, Тигре — каза той.

— Е, още не е напълно умрял — отвърнах с усмивка.

— Почакай малко. Бебетата са най-доброто противозачатъчно. Ще видиш.

— Щом твърдиш така.

— О, да. Ние с жена ми го правим в кучешки стил. Аз се тръшвам и се моля, а тя се претъркулва на другата страна и се прави на умряла.

Засмях се.

— Благодаря за съвета.

— Само виж какво ще стане, когато научиш наизуст песничката на динозавъра Барни — заплаши ме Фестино. — Гнусно влечуго. Но това ще е единственото телевизионно предаване, което ще гледаш. А когато отивате на вечеря, ще посещавате „Чъки Чийз“ в пет следобед. Кога ще ходите на амнио?

— Амнио?

— Нали знаеш, проверката за вродени дефекти.

— Леле, винаги гледаш от мрачната страна, а? — възкликнах. — Кейт още е далеч от тридесет и пет.

— Лекарите винаги съветват да се подготвиш за най-лошото.

Разговорът ставаше прекалено личен, а и се изненадах, че Фестино се интересуваше от подобни неща.

— Надявай се на най-доброто, но се подготви за най-лошото — поправих го. — Забрави за първата част.

— Просто пристъпих към най-важното — отвърна той.

Бременността бе най-голямото събитие в живота ни през първите няколко месеца след повишението ми, но не бе единственото. Напуснахме малката къща в Белмонт и се нанесохме в по-голяма в Кеймбридж. Все още не можехме да си позволим някой от палатите на улица „Братъл“, за които Кейт мечтаеше, но си купихме красива къща във викториански стил на улица „Хилярд“, ремонтирана преди няколко години от харвардски професор. Искахме да променим някои неща — мокетът на стълбите бе доста износен, но решихме да отложим ремонтите за известно време.

Вероятно прибързахме с продажбата на къщата в Белмонт и не й взехме пълната цена, но Кейт нямаше търпение да се преместим в Кеймбридж. Сключихме сделката само два дни след като обявихме къщата за продажба. Нанесохме се в новата след около два месеца. Не бях виждал Кейт толкова щастлива от години, а това изпълни и самия мен с щастие.

На малкото частно пътче пред къщата — в лъскавата част на Кеймбридж нямаше гаражи, ако щете вярвайте — бяха паркирани двете ни чисто нови коли. Идеално ремонтираната ми акура бе заместена от мерцедес, а Кейт неохотно замени вехтия си нисан за джип лексус. Мерцедесът ми изглеждаше умопомрачително.

Всичко ставаше бързо. Вероятно прекалено бързо.

Почти всяка сутрин тренирах заедно с Кърт — или в неговия фитнес, или на стадиона на „Харвард“, а понякога тичахме покрай река Чарлз. Той се бе превърнал в нещо като личния ми треньор. Настояваше да сваля шкембето и да се стегна. Твърдеше, че след като започна да се чувствам по-добре физически, останалите успехи ще последват бързо.

Беше прав, разбира се. След около два месеца вече бях свалил над петнадесет кила. Наложих ми се да си купя нови дрехи, което страхотно зарадва Кейт. Според нея това бе възможност да подновя гардероба си и да се натъпча в изискани костюми от италиански дизайнери с невъзможни за произнасяне имена.

Кърт имаше категорично мнение и относно храненето ми. Смяташе, че се троя с мазнини и въглехидрати, и постепенно ми наложи да ям храни с високо съдържание на белтъчини, почти напълно лишени от мазнини. Най-вече риба и зеленчуци. Отризах солидните сандвичи със сирене и патладжани на обяд и престанах да посещавам замаяния ми приятел Греъм. Напълно се лиших от тревата, тъй като Кърт ме убеди, че това е кошмарен навик, който притъпява сетивата и разума ми.

Настояваше да се качвам по стълбите в службата и да не използвам асансьора поне веднъж седмично. Отначало възнегодувах, че двадесет етажа са адски много и той не е с всички си. Първия път, когато го направих, ми се наложи да си сменя ризата веднага щом се добрах до кабинета си. Но след известно време двадесетте етажа вече не ми се струваха толкова зловещи. А когато човек страда от клаустрофобия, е готов да се примири с доста неща, за да избегне ужаса в металния ковчег.

Кейт страхотно се радваше на промяната у мен. Беше твърдо решена да се храни здравословно по време на бременността, а сега щеше да си има компания. Не познаваше Кърт, но бе доволна от това, което правеше за мен.

Не знаеше и половината, разбира се.

По стените на новия ми голям кабинет окачих рамкирани мотивационни плакати с военна тематика. На единия бе изобразен снайперист в камуфлажна униформа и боядисано лице, легнал на земята и насочил пушката си към нас. Надписът гласеше: „Само необикновен човек може да се изправи срещу опасността и да запази самообладание“. На следващия се виждаше войник на купола на танк, придружен от думите „АВТОРИТЕТ: Само най-силните оцеляват“. Лигава работа, а? Но винаги когато ги погледнех, се изпълвах с решителност и смелост.

Нещата в работата постепенно започнаха да се нареждат чудесно. Уцелвах мишената с всеки удар.

Дори покупката на мерцедеса доведе до страхотна сделка.

Една сутрин седях в луксозната чакалня на магазина на „Мерцедес“ в Алстън и чаках да докарат новата ми кола. Седях цял час

на коженото канапе, пиех капучино и гледах телевизия.

И внезапно си помислих: защо ли тук си нямат плазмени телевизори, произведени от „Ентроникс“, на които да текат реклами за новите модели мерцедеси? Фирмата с радост би платила за подобно нещо. После се сетих, че „Хари Белкин“ бе най-мощната компания за продажба на коли в Нова Англия. Продаваха БМВ, порше и мерцедес. А и много други лъскави марки. Защо да не им предложи идеята си? По дяволите, дори супермаркетите рекламираха по този начин. Защо не и лъскавите магазини за коли?

Направих някои проучвания в интернет и научих с кого трябва да поговоря — старшия вицепрезидент по маркетинга, чието име бе Фред Назийм. Обадих му се и споделих идеята си. Той незабавно се заинтересува. Разбира се, цената беше основната му грижа, но пък нали винаги си е така? Извадих целия си запас от продавачески трикове. Споделих с него, цитирайки цифри, какви страхотни пари правеха супермаркетите благодарение на новите плазмени монитори, с които рекламираха стоките си. Обясних му, че чакалните са също като супермаркетите. Всички мразят да чакат. Ядосват се, че си губят времето. Но хората обичат да получават нова информация. И да се забавляват. Така че — образовай ги, забавлявай ги и ги убеди какви страхотни преимущества имат новите ти модели коли. После му направих разбивка на цената. Не я нарекох „цена“, разбира се, а „инвестиция“. Завърших с въпроси, на които той задължително трябваше да отговори с „да“. „Клиентите ти са взискателни, нали? Обзалагам се, че оценяват милото ти отношение в чакалнята — кафе, закуски, вода, нали? И ще харесат плазмените монитори по стените, нали?“ Последният ми въпрос просто го закова: „Шефът ти, Хари Белкин, би искал да увеличи прихода си от магазините, нали?“ Какво можеше да ми отговори? „Не“? Накрая зададох най-важния въпрос: „Готови ли сте да започнете да отчитате допълнителните приходи, които телевизорите на «Ентроникс» ще ви донесат?“

Получих великолепно „да“.

Към края вицепрезидентът се поколеба, както често става с клиентите, така че го халосах с няколко легендарни трика, научени от Марк Симкинс. Караш клиента да ти възложи задача, която смята, че няма да можеш да изпълниш. Заявих на Назийм, че вероятно ще

можем да им доставим телевизорите след около шест месеца. Но той вече се бе въодушевил и ги искаше след не повече от три.

Е, можех да го направя, разбира се. Можех да го направя и за два месеца, ако бе настоял. Но веднага щом му казах, че ще ги получи след три месеца, знаех, че съм сключил сделката.

Реших да го зарадвам, като му кажа нещо грешно, за да може да ме поправи.

— Е, значи говорим за шестстотин тридесет и шест инчови монитора и хиляда и двеста петдесет и девет инчови?

— Не, не, не — бързо ме поправи той. — Обратното. Шестстотин петдесет и девет инчови и хиляда и двеста тридесет и шест инчови.

— А — възкликнах. — Сгрехих, съжалявам. Няма проблеми.

Сделката беше моя. Страшно ми хареса иронията да успея да продам нещо на човек, който си изкарваше хляба с продажба на коли.

Назийм беше страхотно развълнуван. Говори лично с Хари Белкин и ми се обади, за да ми съобщи, че господин Белкин приел идеята и сега ставало дума само да договорим цената.

Понякога изненадвам дори самия себе си.

Ден по-късно той отново ми звънна.

— Джейсън — въодушевено поде. — Имам някои цифри за теб и се надявам, че и ти имаш няколко за мен.

Каза ми колко телевизора искат — големи за стените, по-малки за монтиране на тавана. Отначало не загреях — бройката бе много по-голяма, отколкото си мислех. После той ми обясни: купуваха телевизори не само за магазините на БМВ и „Мерцедес“, а също и за „Хюндай“, „Киа“, „Додж“ и „Кадилак“.

Едва не онемях, а това не е типично за мен.

Съвзех се след миг и казах:

— Позволи ми да направя точна сметка и да ти се обадя утре. Няма да ти губя времето, а ще ти дам най-добрата възможна цена.

Да, всичките ми работи се подреждаха чудесно.

С изключение на Горди. Той си беше все същият. Това бе недостатъкът на новото ми място — вечно бях около него. Караше ме да идвам на работа в седем сутринта и редовно влетяваше в кабинета ми с някакво оплакване. Викаше ме спешно в неговия, а после се оказваше, че е заради някаква дивотия. Бележки за презентация, които

трябвало да прочета веднага. Нов график. За каквото се сетеше в момента.

Аз на свой ред се оплаках на Кейт, която ме изслушваше търпеливо. Една вечер, когато се прибрах от работа, ми подаде бял найлонов плик, пълен е дискове. „Как да работиш за грубияни“, „Тирани в офиса“ и „След като убийството не е възможност“.

— Горди няма да напусне — каза ми тя. — Просто ще трябва да се научиш да живееш с него.

— Убийство — ухилих се. — Страхотна идея.

— Сладурче — прекъсна ме Кейт, — защо никога не ме питаш как е минал моят ден?

Беше права. Наистина го правех адски рядко. Почувствах се невероятно виновен.

— Защото съм мъж? — предположих тъпо.

— Джейсън!

— Съжалявам. Как мина денят ти?

Когато сделката с Хари Белкин напредна, се отбих в кабинета на Горди, за да му съобщя добрата новина. Той кимна и ми зададе няколко въпроса, но не изглеждаше искрено заинтересован. Подаде ми месечните доклади за разходите и ми нареди да ги прегледам.

— Два месеца — каза. — Два месеца до края на фискалната година.

„Ентроникс“ оперираше според японската фискална година, което понякога бе доста объркващо.

Погледнах докладите набързо и отбелязах:

— Господи, Братството харчи сериозни пари за ПР, а?

ПР означаваше пътувания и развлечения — хотели, командировки, храна.

— Видя ли? — кимна Горди. — Откачена работа. От сума ти време се каня да се заема с излишествата, но сега искам от теб да изготвиш новите правила за ПР.

Естествено, искаше аз да съм лошият. Помислих си, че той можеше спокойно да го направи, тъй като всички бездруго го мразеха.

— Добре — съгласих се.

— Още нещо. Време е да се проявиш като началник.

Знаех какво имаше предвид — да дам оценки на служителите и да уволня онези, които не се справяха.

— Шегуваш се — изсумтях мрачно.

— Никой не ти е обещавал, че ще е лесно. Ние с теб трябва да оценим служителите по петобалната система, а после ще уволниш провалилите се.

— Провалилите се?

— Всички, получили оценка 3.

— Долните десет процента?

— Не — свирепо отвърна той. — Долните тридесет процента.

— Тридесет?

— Не можем да си позволим да ги държим на работа повече. Само най-годните оцеляват. Искам Токио да види незабавна промяна в докладите ни.

— Колко незабавна?

Горди се вторачи в мен за миг, после стана и затвори вратата на кабинета. Седна и скръсти ръце.

— Ето как стоят нещата, Стедман, и не смей да споменаваш и дума на някой от Братството. До края на второто тримесечие, а това е едва след около два месеца, Дик Харди и момчетата от Токио ще вземат решение. Ще се спрат или на нас, или на „Роял Майстер“. Фрамингам или Далас. Но не и двете.

— Ще подберат горните десет процента — кимнах. — И ще ни слоят. Оцеляват най-годните.

Той се ухили като акула.

— Още не загреваш, а? Няма да подбират. Единият ще живее, а другият ще умре. Фирмата с добрите продажби ще оцелее, другата ще бъде закрыта. Смъртна присъда. Ако и следващото ни тримесечие е като това, всички ще трябва да си съберем багажа. Сега готов ли си за лошите новини?

— Това да не бяха добрите?

— Всичко зависи от теб, приятел. През следващите два месеца трябва да извадиш шибан заек от цилиндъра си или всички във Фрамингам, включително ти и другарчетата ти от Братството, ще бъдат застреляни. Не можеш да си позволиш и една грешка.

— Не мислиш ли, че трябва да уведоим всички как стоят нещата? — попитах.

— По никакъв начин. Уплашените продавачи не могат да продават. Клиентите веднага усещат страха. Помирисват паниката. Достатъчно лошо е благодарение на слуховете из коридорите. Така че това е малката ни тайна. Само между мен и теб. Сега работиш директно за мен. И ако прецакаш работата, аз също ще трябва да си подам оставката. Разликата е, че аз веднага ще си намеря друга работа. Ти обаче ще влезеш във всички черни списъци. Аз лично ще се погрижа за това.

Искаше ми се да му кажа, че страхът е лошо нещо и за мениджърите, но би замълчах.

— Знаеш ли — продължи Горди, — отначало не ми се искаше да те назнача на това място, но сега се радвам, че го направих. Знаеш ли защо?

Опитах се да преглътна, но устата ми бе пресъхнала.

— Защото харесвам Тревър много повече от теб и не бих искал сега той да е в подобно положение.

Когато излязох от кабинета на Горди, се разминах с Кал Тейлър в коридора. Тъкмо бе излязъл от тоалетната и изглеждаше леко замаян. В десет сутринта.

— Здравсти, шефе — поздрави ме той. — Нещо лошо ли е станало?

— Лошо? Не, нищо подобно.

— Изглеждаш като глътнал развалена мида.

Дори нямаш представа колко си прав, помислих си.

23.

През останалата част от сутринта дочетох доклада за разходите и започнах да обмислям новите правила. Реших, че вече няма да се правя на най-готиния тип в офиса. Трябва да призная, че нареждането ми бе ужасно строго. Никакви полети първа класа, освен ако не искаш да използваш собствените си отстъпки за чести пътувания. Никакви скъпи хотели. Сега лимитът бе сто седемдесет и пет долара на нощ. Всички командировки трябваше да бъдат вписани в графика поне една седмица предварително, защото това осигуряваше намаления. Служебни пътувания в последната минута трябваше да бъдат одобрявани предварително от мен. Намалих дневните до петдесет долара, което бе доста малко, но поносимо. Продавачите нямаше да могат да отчитат вечери над тази сума, освен ако не забавляваха клиенти. И никакво пиене по баровете, освен ако нямаше и вечеря. Харчехме страшно много пари за събирания във от службата, затова отрязах и тях. Също така лиших колегите си от безплатните обеда в офиса. Отсега нататък щяха да си носят обяд от вкъщи.

Изчислих сумата, която щяхме да спестим с новите правила, и изпратих доклада на Горди. Той ми звънна следобед и ми съобщи, че го е харесал. Реших да си направя кратка почивка, звъннах няколко телефона, после отново прочетох доклада си. Опитах се да смекча езика, за да не звучи прекалено гаднярски. После го изпратих на Франи, за да провери правописа.

Франи, Франсис Барбър, беше — новата ми секретарка. Работеше в компанията от повече от двадесет години и единственият ѝ недостатък бе, че излизаше да пуши на всеки половин час. Седеше в малка работна кутийка пред кабинета ми. Имаше сериозен вид и бръчки над горната устна. Беше на четиридесет и пет, но изглеждаше десет години по-стара. Използваше силен, неприятен парфюм, който напомняше за препарат против насекоми. И бе доста страшна, ако човек не я познаваше. Но двамата се разбирахме учудващо добре. Франи дори бе започнала да проявява страхотното си чувство за хумор, макар да ѝ бе нужно известно време да се отпусне.

Тя ми звънна по интеркома и каза:
— Търси те някакъв господин Сулу, май?
Звучеше неуверено. Гласът ѝ бе толкова съсипан от цигарите, че бе по-дрезгав и плътен от моя.
— Не говореше като японец, а по-скоро като любител на сърфа. Очевидно не бе гледала „Стар Трек“.
— Греъм — зарадвах се и бързо вдигнах телефона. — Как си, приятел? Отдавна не сме се чували.
— Май си изморен — отбеляза той.
— Тук е пълна лудница.
— Да не би да ме избягваш напоследък, човече? Започвам да се чувствам като досадник.
— Съжалявам, Греъм. Сега съм на нов режим.
— Режим? Значи Кейт победи все пак?
— Не, не е това. Но тя е бременна.
— Хей, поздравления! Или съболезнования. Кое от двете?
— Ще приема поздравленията.
— Бебе Стедман. Жестоко. Странна работа. Тропот на малки краченца. Е, ще мина към важното. Имам страхотно нещо вкъщи. Убиец. Казва се „Бяла вдовица“.
— Да не е някакъв вид хероин?
Той отговори с ямайски акцент:
— Не, човече. Трева. Единственото, което си струва, тъй като е естествен продукт. Велика работа. Легенда, човече.
— Не мисля така.
— Заповядай у дома. Ще свием по цигара, а после ще те повозя в костенурката.
— Казах ти, Греъм — отговорих твърдо. — Вече не се занимавам с това.
— Човече, никога не си опитвал „Бяла вдовица“.
— Съжалявам, Греъм, нещата се промениха.
— Това заради появата на малкия Стедман ли е? Господжата тропна с крак?
— Стига, Греъм, не е така.
Той се натъжи.
— Добре, човече, загревам. Вече си вицепрезидент, нали? Така пише в сайта на компанията ти. Имаш си собствена секретарка и

голяма лъскава къща. Вероятно трябва да се дистанцираш от мен.

— Това прилича ли ти на мен, Греъм?

— Не знам — отговори той. — Не съм сигурен, че вече знам кой си.

— Думите ти са адски силни. Не ме карай да се чувствам виновен.

— Казвам това, което виждам, човече. Винаги го правя.

— Бъди по-снизходителен. Затрупан съм с бачкане. Веднага щом се поосвободя, ще излезем някъде на вечеря. Аз черпя. Става ли?

— Да — мрачно отвърна той. — Ще чакам обаждането ти.

— Греъм... — започнах, но той затвори и наистина се почувствах зле.

Франи влезе в кабинета ми.

— Ъъз, Джейсън — промърмори тя и нагласи очилата си. — Наистина ли искаш да разпратиш това нареждане?

— Защо не?

— Защото тъкмо започнах да те харесвам и не знам дали ще харесам следващия си шеф толкова.

Усмихнах се.

— Горди одобри нареждането.

— Разбира се, че го е одобрил — засмя се тя, после се закашля силно. — Но те накара да го подпишеш, за да опереш пешкира вместо него.

— Мръсна работа е, но все някой трябва да я свърши — отвърнах и се завъртях към компютъра.

— Добре. А сега, ако ме извиниш, ще отида да изпуша една цигара и да си купя бронирана жилетка — каза Франи и излезе от кабинета.

Прочетох нареждането за пореден път. Да, със сигурност нямаше да е популярно сред колегите, което означаваше, че и авторът му щеше да изгуби популярността си. Горди би трябвало да свърши тази работа, а не да ми я възлага. Нямаше да има добър резултат.

Натиснах клавиша и изпратих нареждането до колегите си.

И настана дива суматоха.

Рики Фестино влетя в кабинета ми след около пет минути.

— Какво, по дяволите, е това? — попита той.
— Кое? — отвърнах спокойно.
— Знаеш кое. Идиотщината за разходите.
— Стига, Рик. Всички се възползват от системата. Просто се опитваме да намалим раз...
— Джейсън! — прекъсна ме той. — Говориш с мен. Няма нужда да дрънкаш дивотии. Приятели сме.
— Не са дивотии, Рик.
— Току-що ни закова с милион скапани заповеди, които напомнят повече за Горди, отколкото за Стедман. Какво, по дяволите, правиш?
— Върша си работата.
Той се вторачи в мен.
— Горди ли те накара да се подпишеш под това?
Поклатих глава.
— Той го одобри, но аз го написах.
— Да не се опитваш да се самоубиеш? Навън не е безопасно за теб.
— Така ще бъде — отговорих самоуверено. — Това е нормално.
— Ще ни наказваш, докато моралът се повиши, а? Все едно гледам капитан Куиг.
— Капитан кой?
— Никога ли не си гледал „Бунтът на Кейн“?
— Гледал съм „Бунт на кораба“.
— Добре де, все тая. Но точно пред подобно нещо ще се изправиш. Да не мислиш, че Тревър, Глийсън и останалите ще се съгласят да спят в мотел и да водят клиентите си в някоя кръчма?
— Не съм споменавал и дума за мотел, нито за кръчма. Хайде, престани.
Фестино преувеличаваше, разбира се, но в думите му имаше логика.
— Момчетата няма да се примирят с това — заяви заплашително.
— Нямаат избор.
— Не бъди толкова сигурен, чедо — отвърна Рик.

Готвех се да си тръгна — Кейт искаше да купим някои бебешки неща, макар хич да не ми се занимаваше с това, когато Тревър Алард ме спря в коридора.

— Страхотно нареждане — подхвърли.

Кимнах.

— Брилянтна стратегия е да отрежеш всички придобивки на служителите. Чудесен начин да задържиш талантливите.

— Да не планираш да напуснеш? — попитах саркастично.

— Няма нужда. Просто трябва да изчакам да се провалиш. А това май ще стане по-скоро, отколкото очаквах.

— В думата „отбор“ няма „аз“, Тревър — усмихнах се.

— Да. Но ти вече си във отбора.

На път към „Бebешки свят“ потънах в мрачни мисли относно нареждането, което току-що бях изпратил на колегите си. Всички вече го наричаха „Нареждането на Куиг“. Хора, които дори не бяха чували за злощастния капитан, също го наричаха така. Зачудих се дали Горди бе очаквал подобна реакция. Нищо чудно, че искаше аз да съм в ролята на лошия.

— Джейсън — каза Кейт и прекъсна мислите ми.

Погледнах я. Изглеждаше сериозна. Косата ѝ бе опъната назад с ластик. Ъгловатото ѝ лице бе започнало да се окръгля, бузите ѝ бяха порозовели. Бременността определено ѝ отиваше.

— Какво има, бeбчо?

— Пак се спънах по стълбите.

— Какво стана? Добре ли си?

— Добре съм, но съм бременна, забрави ли? Трябва да внимавам.

— Така е.

— Мокетът е ужасно износен и е опасен.

— Добре.

Не бях в настроение да говоря за ремонти. Искан да спомена Горди, Тревър и проклетото нареждане, но знаех, че Кейт не се интересуваше от тях.

— Какво означава това „добре“? Можеш ли да направиш нещо по въпроса?

— Да ти приличам на майстор? Обади се на някого, Кейт.

— На кого?

— Кейт, откъде, по дяволите, да знам?

Тя се вторачи в мен студено. Гледах си пътя, но усещах очите ѝ върху мен. После тя поклати тъжно глава.

— Благодаря за помощта.

— Съжалявам. Просто мисля за...

— За по-важни неща. Знам.

— Горди пак ме прекара.

— Ама че изненада! Е, надявам се, че ще забравиш за работата си поне за малко, за да успеем да изберем легло за бебето.

Понякога изобщо не разбирам жена си. Един ден иска да съм Наполеон Бонапарт. На следващия ден иска да съм домакиня.

Сигурно хормоните бяха виновни. Но аз със сигурност нямаше да спомена подобно нещо.

„Бebешки свят“ бе кошмарно досадно място. Гигантски склад, осветен с флуоресцентни лампи, претъпкан само с бebешки стоки. Мотото му беше „Бebето ви заслужава най-доброто“. Това бе достатъчно да ме накара да побягна, но Кейт твърдо бе решила да обзаведе бebешката стая. На всичкото отгоре през цялото време бях принуден да слушам гнусна детска песничка, която ми докара зверско главоболие.

Кейт профуча през различните отдели като танк. Избра маса за преобличане, някаква въртележка с животни, която свиреше класическа музика, странна подложка за масата за преобличане.

Междувременно, аз реших да си проверя имейлите и съобщенията на телефона. Мобифонът ми нямаше обхват — още една причина да мразя „Бebешки свят“. Повечето ми имейли бяха оплаквания заради новото нареждане.

Кейт ми посочи легло „Белини“ и поясни:

— Сали Уинтър купи такова за Андерсън и твърди, че е най-доброто.

Внезапно забеляза, че гледам миникомпютъра и ме изгледа свирепо.

— Джейсън, тук ли си, или на работа?

Искаше ми се да съм където и да било другаде.

— Съжалявам — отговорих кротко. — Леглото сглобено ли се купува?

— Пише, че изисква известно сглобяване. Не мисля, че е толкова сложно.

— Да, ако си инженер.

Придвижихме се към отдела с пелените, който бе по-страшен дори от щанда за дамски превръзки в аптеката, където Кейт веднъж ме бе изпратила на пазар.

— Не мога да реша кое е по-добро — двоумеше се Кейт. — „Шампионът на пелените“ или „Духът на пелените“. Подложката на първите е като обикновени чували за боклук.

— А вторите имат найлон като кренвиршите — ухилих се. — Жестока работа.

Влязохме в отдела за електроника. Кейт грабна някаква кутия от рафта и я стовари в пазарската количка.

— Гениална идея — възкликна. — Монитор за задната седалка.

— За колата?

— Да. Включва се в запалката. Камерата се монтира на облегалката на предната седалка, а мониторът — на таблото. Така можеш да наблюдаваш бебето, без да се обръщаш назад.

Точно от това имам нужда, помислих си. Още нещо, което да ме разсейва, докато шофирам.

— Страхотно — побързах да се съглася.

— А това е система за видеонаблюдение — заяви Кейт, като грабна поредната кутия от рафта. — Виж малкото портативно мониторче. Можеш да го носиш навсякъде. И бебето вечно е пред очите ти. В добавка има и инфрачервени лъчи за нощно наблюдение.

Господи, помислих си, горкото бебе ще е под по-интензивно наблюдение от Патрик Макгухън в стария телевизионен сериал „Затворникът“.

— Чудесна идея — казах.

— А, ето и най-добрата част — усмихна се Кейт.

Последвах я в отдела за бебешки колички, където тя се нахвърли върху огромен, черен зловец уред с гигантски колела, който изглеждаше старинен и опасен. Имах чувството, че гледам „Бебето на Розмари“.

— Господи, Джейсън, погледни само — извика Кейт. — „Сребърният кръст на Балморал“. Страхотно елегантна е, нали?

— Кой беше онзи филм, в който количката се търкаляше по стълбите?

— „Броненосецът Потьомкин“ — отговори Кейт, като поклати глава раздразнено.

Погледнах цената и изстенах.

— Наистина ли пише две хиляди и осемстотин, или имам нужда от очила? — попитах уплашено.

— Това ли е цената?

— Е, може да е в италиански лирети.

— Италианците вече нямат лирети. Всички използват еврото.

— Две хиляди и осемстотин долара?

— Забрави — каза Кейт. — Това е лудост. Съжалявам.

— Каквото искаш, Кейт, обещах ти.

— „Стоук Експлори“ е много по-евтина. Бебето е високо над земята. А това подпомага връзката на детето с родителя. Е, няма много място за багаж отдолу, но изглежда доста мъжкарска, нали?

Видях я да хвърля изпълнен с копнеж поглед към „Сребърният кръст“, когато мислеше, че не я наблюдавам.

— Да, мъжкарска е — отговорих, като погледнах миникомпютъра и видях съобщение от Горди, което гласеше „СПЕШНО!“.

— Разбира се, „Бугабу Фрог“ също не е лоша — продължи Кейт. Прочетох съобщението.

Опитах да ти звънна на мобифона, но няма връзка.

Обади ми се. ВЕДНАГА!

— Не ти ли прилича на колело за планински преходи? — попита Кейт.

— Какво? Колело за планински преходи?

— Чух добри отзиви и за „Бebешки комфорт“. Малко по-скъпа е от „Бугабу“, но несравнимо по-евтина от „Сребърният кръст“.

— Трябва да звънна един телефон — прекъснах я.

— Не може ли да почака?

— Важно е.

— Това също е важно.

— Горди се опитва да се свърже с мен от сума ти време. Съжалявам. Няма да ми отнеме повече от минута.

Забързах към паркинга, където най-последно имах сигнал. Набрах номера на Горди и зачаках.

— Какво, по дяволите, правиш? — излая той.

— Пазарувам бебешки неща.

— Шибаното ти нареждане. За какво, мамка му, става дума?

— Горди, ти го одобри, преди да го разпратя.

Той се поколеба само за секунда.

— Не навлязох в подробности. Оставих ги на теб.

— Проблем ли има?

— Дали има проблем? Тревър нахлу в кабинета ми преди малко и ми съобщи, че продавачите се готвят за бунт.

— Тревър?

Шибаният Тревър посещаваше Горди зад гърба ми. Чудничко!

Тревър не говори от името на всички — казах бързо.

— Аха. Е, имам новина за теб. Загубихме Форсайт заради тъпото ти нареждане.

— Какво искаш да кажеш?

— Това бе последната капка за него. Очевидно е имал оферта от стария ни приятел Крофърд за „Сони“. И познай какво. Днес следобед прие предложението им. И защо? Заради шибаните ти дивотии. Караш момчетата да ядат в закусвални и да спят в мърляви мотели и ето че загубихме най-добрия си продавач.

Моите дивотии?

— Кой ще е следващият? — изрева Горди. — Глийсън? Алард? И всичко това заради нареждането, което момчетата наричат „Заповедта на Куиг“!

— Какво искаш да направя?

— Вече се погрижих. Изпратих имейл, с който отмених нареждането ти. Казах им, че просто е станала грешка.

Изскърцах със зъби. Дяволите да го вземат!

— Ами Форсайт? — попитах. — Ще напусне ли наистина?

Но Горди вече бе затворил.

Върнах се в „Бибешки свят“, където гнусната песничка ме подлуди напълно. Кейт се вторачи в мен загрижено.

— Наред ли е всичко? — попита тя. — Имаш вид, сякаш тъкмо са те сритали в корема.

— В топките по-скоро. Кейт, в службата стават разни гадости.

— Е, аз бездруго съм готова. Не трябваше да идваш с мен. Трябваше да си останеш на работа.

— Какво пък означава това?

— През цялото време си мислеше само за работата. Не си задължен да пазаруваш с мен, Джейс.

— Исках да го направя — възразих.

— Изглеждаш, сякаш съм ти възложила тежка задача.

— Не е справедливо. Купуваме бебешки неща. Мисля, че е важно да го направим заедно.

— Да, ама ти не си тук, нали? Главата ти е в службата.

— Аз пък си мислех, че ме обичаш заради тялото ми.

— Джейсън.

Кейт забута, количката към касата и аз я последвах. И двамата мълчахме и кипяхме от потиснат гняв. Застанахме на опашката. Накрая казах:

— Защо не отидеш да вземеш етикета на количката от „Бебето на Розмари“?

— „Сребърният кръст“? — възкликна тя. — Ужасно е скъпа.

— Но това е количката, която искаш. И ще я купим.

— Джейсън, няма нужда да харчим толкова много пари за количка.

— Стига, Кейт. Ще бъде безотговорно от наша страна да сложим бебето в количка, която няма ресори и странични брони. Слушай, искам да постъпя правилно. Младият Стедман ще пътува стилно.

Когато касиерката ми връчи сметката, се вторачих в нея невярващо. Ако баща ми можеше да види колко пари профукахме за бебешки стоки, щеше да получи инфаркт.

Извадих смело златната си кредитна карта.

— Потиснат съм от дълга на капиталистическото общество — казах с пресилена лекота.

24.

На следващата сутрин, когато Дъг Форсайт се появи в службата, отидох и го потупах по рамото.

— Имаш ли една минутка за мен? — попитах.

Той вдигна очи и отговори:

— Разбира се, шефе.

Знаеше за какво става дума и не си правеше труда да го скрие.

Последва ме в кабинета ми.

— Дъг, позволи ми да те попитам нещо. Прие ли офертата на „Сони“?

Той се поколеба, но само за секунда.

— Само устно — отговори. — Няма да те лъжа. Крофърд ми направи страхотно предложение.

Аха, само устно. Дъг си оставяше вратичка за преговори.

— Тук си от осем години. Нещастен ли си?

— Нещастен? Не, ни най-малко.

— Защо тогава говориш с Крофърд?

Той сви рамене.

— Крофърд ми направи предложение.

— Нямахте да го направи, ако не знаеше, че мислиш да напускаш.

Форсайт замълча за момент.

— Слушай, Джейсън, дори не знам дали ще съм тук след около година.

— Не си с всичкия си, Дъг. Ти си брониран против куршуми. С продажби като твоите нямаш никакви грижи.

— Не говоря за мен лично. Имах предвид всички нас.

— Не загревам.

— Ами нареждането за разходите доста уплаши колегите. Очевидно „Ентроникс“ не е в добро икономическо състояние.

— Не сме и в лошо — възразих. — Просто трябва да сме по-конкурентоспособни. Да отрежем излишъците. Честно казано, някои

от командировъчните ни са абсурдни. Но Горди бездруго отмени нареждането.

Изкушавах се да му кажа истината — как Горди ме бе накарал да напиша заповедта, а после бе отстъпил назад, когато хората се разбунтуваха, но си замълчах и преглътнах.

— Знам — кимна Форсайт. — Но имам чувството, че това е само върхът на айсберга.

— Какво имаш предвид?

Той сниши глас.

— Чух някои неща?

— Какви?

— Как „Ентроникс“ планира да се отърве от всички продавачи. Сега, след като купиха „Роял Майстер“, вече нямат нужда от нас.

— Къде чу това?

— Чух го.

— Абсурд.

— Не е ли вярно? — прикова очи в моите Форсайт.

Поклатих глава. Канех се да излъжа като дете, заловено с ръка в буркана с бисквити.

— Абсолютно не е вярно — казах решително.

— Наистина ли? — изненада се Форсайт.

— Не искаш да се местиш в Ню Джърси, нали? — попитах.

— Роден съм и израснах в Ръдърфорд.

— Нямах предвид мястото — изрекох бързо. — Очевидно ние ще ти предложим нещо не по-лошо от „Сони“. Знаеш, че не искаме да те загубим.

— Знам.

— Хайде, Дъг, имаме нужда от теб. „Ентроникс“ е твоят дом.

Той не отговори.

— Забрави за слуховете — казах. — Човек не трябва да обръща внимание на откачени клюки.

Дъг примигна и кимна бавно.

— Е, ще се видим на мача довечера, нали? — попитах.

Най-после се наканих да изляза от кабинета към шест часа, когато телефонът ми звънна. Обажданията след пет обикновено са от

хора, които искат да избегнат разговора и предпочитат да оставят съобщение. Участвал съм в тази игра безброй пъти. Напоследък ставаше все по-трудно благодарение на имейлите и мобифоните, но хората все пак опитваха.

Чух гласа на Франи:

— Един момент, господин Назийм. Имате късмет. Той тъкмо се готвеше да си тръгне.

Върнах се до бюрото въодушевен. Помислих си, че може да чуя добра новина. Последния път, когато говорихме, Фред Назийм ми каза, че Хари Белкин е почти готов да подпише. Това щеше да е най-голямата ми сделка през последните шест месеца.

— Здравсти, Фреди — поздравих радушно. — Как си?

— Джейсън — започна той и по гласа му разбрах, че новината не е добра. — Получи се известно усложнение.

— Не се тревожи — уверих го. — Ще оправим работата.

Той замълча за момент.

— Не, разбираш ли... имам лоша новина.

— Давай — казах бързо, макар никак да не ми се искаше да чуя подобно нещо.

— Току-що ме уведомиха, че ще купим телевизорите от „Панасоник“.

— Какво? — извиках стреснато, после добавих спокойно: — Вие дори не водихте преговори с „Панасоник“.

— Страхувам се, че нямам избор. Господин Белкин хареса идеята ти толкова много, че не желае да чака и реши да инсталира телевизорите в три от магазините ни през следващите две седмици.

— Две седмици? Но ние се споразумяхме за три месеца и...

— Да, но „Панасоник“ може да достави техните следващата седмица. Просто нямах избор.

Невъзможно бе да доставим стотици плазмени монитори за месец, камо ли за седмица. „Панасоник“ сигурно имаха застояла стока в склада в Нортийст.

— Но... но идеята беше моя — избъбрих и незабавно си пожелах да не го бях казал, тъй като прозвуча като сръдня на нацупено десетгодишно хлапе. — Няма ли поне да ми дадете шанс да опитам да ви доставя няколко броя?

— Мисля, че нещата вече са напреднали твърде много — сковано ми отговори той.

— Фреди, трябва да ми дадеш възможност да ти покажа какво мога да направя. Особено като се има предвид, че аз ти предложих идеята.

— Ръцете ми са вързани. Понякога господин Белкин взима решения, без да се консултира с мен. Той е шефът. Знаеш, какво казват: „Шефът може да не е винаги прав, но е винаги шеф“.

— Фреди...

— Съжалявам, Джейсън. Наистина съжалявам.

Отидох при Горди, за да видя дали не може да измисли нещо и да осигури неколкостотин плазмени телевизора.

Мелани си бе отишла у дома, но Горди все още бе в кабинета си. Говореше по телефона. Стоеше прав, загледан в океанските вълни, които се разбиваха на снежнобелия пясък. Странна работа. През прозореца на Мелани се виждаше залязващото слънце, а само на няколко метра встрани бе прекрасният изглед от Карибите. Въображаемият свят на Горди.

Изчаках няколко минути. Горди се обърна и ме забеляза, но не ме удостои с внимание. Засмя се и продължи разговора си. Накрая затвори и влязох при него.

Лицето му сияеше победоносно.

— Уха, Стедман! Страхотно! Беше Харди. Изпрати ми поздравления и дори ми се обади лично. Покани ме да поплавам на яхтата му.

— По какъв случай?

— Откачи от радост, когато му съобщих идеята си за Хари Белкин. Плазмени телевизори в четиридесет и шест автомагазина. Чудесна работа.

Кимнах. Не му благодарих, защото не ми правеше комплимент. Поздравяваше само себе си, защото внезапно идеята бе станала негова.

Горди насочи къс и дебел пръст към мен.

— Ето това Харди нарича добра игра.

— Не схващам.

— Веднага щом Хари Белкин подпише, останалите продавачи на коли в страната ще поискат същото. Господи, гениална идея.

— Гениална.

Искаше ми се да побягна от кабинета му и да се прибера у дома.

— Какви са последните новости по тази сделка?

— Все още нямам новини.

— За бога, човече, склучи сделката. Не искам да загубя подобно нещо. Ако успееш с нея, веднага ще получим още няколко големи договора и тогава ще сме в безопасност. Как върви работата с презвитерианската болница в Чикаго?

— Мисля, че скоро ще стигнем до договор.

— А онази с летището в Атланта? Тя е велико нещо.

— Работя по въпроса.

Летището в Атланта искаше да подмени всички монитори за информация за полетите, а това означаваше стотици екрани.

— И?

— Не знам още. Прекалено рано е.

— Искам да направиш всичко възможно, за да склучиш сделката. Ясно ли е?

— Разбира се. Работя по въпроса. Слушай, искам...

— Говори ли с Дъг Форсайт? — прекъсна ме той.

— Мисля, че това е загубена работа, Горди. Вече е обещал, макар и само устно...

— Какво? Загубена работа? Би ли ми превел? Не разбирам този език. Хората в моя екип не приемат загуби. Трябва да се увериш, че Форсайт няма да ни напусне. Разбра ли?

— Да, Горди.

— В моя екип ли си или не?

— В твоя екип съм, Горди.

25.

Подкарах към къщи бързо. Бях вбесен и объркан. Фреди Назийм ме бе прекарал, а също и Горди. А сега сделката, за която си бе присвоил похвалите, се бе провалила. Виждах иронията, но не ми харесваше. Бях страхотно ядосан.

От уредбата генералът изръмжа: „При хората също има животинско царство. Деветдесет процента от нас са плячка. Останалите десет процента са хищници. А ти какъв си?“

Когато стигнах до вкъщи, видях нов черен мустанг, паркиран на пътя ни. Колата на Кърт. Беше я купил от приятеля си, който притежаваше сервиза.

Побързах да се прибера, като се чудех защо Кърт бе дошъл.

Той седеше във всекидневната, официалната стая, която почти никога не използвахме, и говореше с Кейт. Смееха се за нещо. Кейт бе сложила на масата сервиза за чай на баба Спенсър.

— Здравейте — поздравих с пресилена радост. — Съжалявам, че закъснях. В службата стават страшно много неща.

— Джейсън — каза Кейт, — никога не си споменавал, че Кърт е и майстор.

— Аматьор — скромно вметна той.

— Здравсти, Кърт. Радвам се да те видя тук.

— Здравсти, брато. Имах среща с един търговец в Кеймбридж. Най-последно получих одобрение за биометричната система за проверка на отпечатъците и трябваше да изпирам подробностите. Реших, че след като бездруго съм тук, ще те закарам на мача.

— Разбира се.

— Макар че видях новия ти мерцедес отпред. Жестока кола.

— Погледни стълбите — намеси се Кейт. — Само виж какво направи Кърт.

Последвах я до стълбите към втория етаж. Вехтият бежов мокет бе изчезнал, разкривайки красив дървен под. Мокетът лежеше на спретнатата купчина, нарязан на правоъгълници. До него бяха сложени тънки летви, от които стърчаха зловещи пирони.

— Можеш ли да повярваш колко е красиво това дърво? — въодушевено извика Кейт. — А го покриваше такъв гнусен мокет.

— Не беше безопасен — добави Кърт. — Човек можеше да си строши врата на стълбите. А като се има предвид, че Кейт е бременна, трябваше да се погрижим за това.

— Адски мило от твоя страна — ухилих се.

— Мисля, че няма да е лошо да сложите пътека — посъветва ни Кърт.

— Ама аз харесвам дървото — възрази Кейт.

— Ще го виждаш от двете страни на пътеката — обясни й Кърт. — Може да купите пътека от някой от продавачите на ориенталски килими. Имат и хубави подложки. Освен това са напълно безопасни.

— Ами тогава ще сложим и от онези месингови пръчки за пътеки, нали? — извика Кейт доволно.

— Лесна работа — отвърна Кърт.

— Говори за себе си — намесих се. — Нямах представа, че разбираш и от мокети, за бога. Значи можеш да убиваш хора и да ремонтираш, а?

Кърт не обърна внимание на хапливата ми забележка. Или пък не я сметна за хаплива.

— Свалянето на мокета бе лесната част — скромно се засмя той. — След като завърших гимназия, известно време работих за строителна фирма, където, правех какво ли не.

— Би ли могъл да поставиш пътеката? — попита Кейт. — И месинговите пръчки. Ще ти платим, разбира се. Настояваме за това.

— Не се тревожи — успокой я той. — Съпругът ти ми намери работа. Задължен съм му.

— Не си ми задължен — възразих бързо.

— Кърт смята, че сме включили прекалено много неща в разклонителя във всекидневната — съобщи ми Кейт.

— Да, има опасност от пожар — добави той. — Имате нужда от нов контакт. Лесно се инсталира.

— И за електротехник ли ставаш? — засмя се Кейт.

— Няма нужда да си електротехник, за да монтираш нов контакт. Лесна работа.

— Кърт тъкмо смени цялата електрическа инсталация в дома си — казах. — При това дори не притежава къщата.

— Господи — ахна Кейт, като се обърна към него. — Има ли изобщо нещо, което не можеш да правиш?

Кърт шофираше мустанга елегантно и бързо. Бях впечатлен. Повечето шофьори, които не са израснали в Бостън, се плашат от агресивността на типичния бостънски шофьор. Но Кърт, макар да бе от Мичиган, се справяше с движението идеално.

Поседяхме мълчаливо около десетина минути, после Кърт каза:

— Ей, човече, вбесих ли те?

— Да ме вбесиш? Защо?

— Ами у вас. Стори ми се раздразнен, когато се прибра.

— Не — отговорих лаконично.

— Просто се опитвах да помогна с нещо. Имам предвид мокета. Реших, че мога да свърша работата, след като знам как, а ти си зает началник.

— Не се притеснявай — казах бързо. — Адски съм ти благодарен, а и Кейт също. Прав си. Тя е бременна и трябва да внимаваме с подобни неща.

— Добре. Важното е, че всичко между нас е наред.

— Разбира се. Просто имах шибан ден в работата.

Разказах му за идеята си за магазините за коли и как Горди си я бе присвоил. Добавих и че Хари Белкин бе решил да ни замени с „Панасоник“.

— Той е гадна змия — отсъди Кърт.

— Кой? Горди ли?

— И двамата. Но Горди си го знаем. А ако Хари Белкин възнамерява да промени условията на сделката, не би ли трябвало поне да ти даде шанс да опиташ? Все пак идеята е твоя.

— Би трябвало. Но предварително им бях казал, че не мога да доставя стоката за по-малко от два месеца. Това е стандартният срок. „Панасоник“ сигурно са имали излишъци в склада. Нали разбираш, все едно си отишъл да си купуваш кола. Правиш пробен кръг с една, която ти харесва, и направо се влюбваш в нея. А после продавачът ти казва, че можеш да я получиш чак след два месеца. Но ти я искаш днес. Е, типовете от „Панасоник“ сигурно са казали: „Днес е

щастливият ви ден. Случайно имаме огромен брой телевизори в склада. Можете да ги получите още днес“.

— Ама това не е редно. Гадна история.

— Така е.

— Трябва да направиш нещо по въпроса, човече.

— Нищо не мога да направя. Това е проблемът. Поне до месец съм с вързани ръце — първо трябва да получим стоката от Токио.

— Недей да седиш и да се примиряваш. Направи нещо.

— Какво да направя? Да взема един от фалшивите ти пистолети и да го опра в челото на Назийм?

— Понякога безмълвният, потаен подход е най-добрият. Веднъж в Афганистан открихме военна база близо до Кандахар, където имаше огромен стар руски хеликоптер. Един от местните ни информатори ни каза, че някои от висшите командири на талибаните използвали хеликоптера, за да стигнат до тайните си квартири в пещерите. Реших, че имаме две възможности — или да взривим машината, или да се проявим като хитреци. Затова изчакахме до четири сутринта, когато само един от талибаните бе на пост. Промъкнах се зад гърба му, удуших го с гарота, за да не вдигам шум. После влязохме в базата и намазахме малко ТМК на опашката на хеликоптера и перката. Изобщо не личеше.

— ТМК?

— Течен метален корозив. Помниш ли оная туба сред военните ми трофеи? Доста време я разглеждаше.

— Май да.

— Страхотно нещо. Секретна технология. Смесица от някакъв течен метал, май живак, с нещо друго. Медна пудра или индий, или нещо такова. Намазваш го върху стомана и се получава химическа реакция. Стоманата става чуплива като сухар.

— Страхотно.

— Та талибаните си направиха проверката преди полета, но не забелязаха нищо. А после хеликоптерът се взриви във въздуха. Шестима талибански генерали станаха на кайма. По-умно, отколкото да взривиш празен хеликоптер, нали?

— Какво общо има това с „Ентроникс“?

— Мисълта ми е, че понякога потайните дела решават проблемите. И печелят битката. А не оръжията и бомбите.

— Е, не ми се иска да душиш Фред Назийм. Няма да е добре за имиджа на компанията.

— Забрави за Фред Назийм. Просто казвам, че настъпва момент за подмолни действия.

— Какви например?

— Не знам. Трябва да науча нещо повече. Но съм готов да ти помогна.

Поклатих глава.

— Не правя незаконни неща.

— Ами информацията за Брайън Борк от хотели „Локуд“? Или за Джим Летаски?

Поколебах се.

— Честно казано, чувствам се неловко, че се възползвах.

— А не мислиш ли, че „Панасоник“ постъпват подмолно, като ти измъкват сделката с Хари Белкин изпод носа?

— Да, така е. Но не одобрявам принципа „око за око“. Не искам да съм змия.

— Позволи ми да те попитам нещо. Ако убиеш някого в тъмна уличка, това е убийство, нали? Но ако го направиш на бойното поле, го наричат героизъм. Каква е разликата?

— Съвсем проста — отговорих. — В единия случай става дума за война, а в другия — не.

— Мислех, че бизнесът е война — ухили се Кърт. — Така пише във всички книги, които ми подари. Прочетох ги от кора до кора.

— Фигуративно казано.

— Странно — засмя се той. — Тази част съм я пропуснал.

Тази вечер играхме с И Ем Си, гигантска компания за складиране на компютри, чийто офис бе в Хопкинтън. Отново спечелихме. Типовете от И Ем Си сигурно бяха дочули, че отборът ни внезапно е станал страхотен, затова дойдоха нахъсани. За съжаление, ние бяхме с един играч по-малко. Дъг Форсайт не се появи, а това не бе добър знак.

По някаква неизвестна причина собствената ми игра се бе подобрила. Вече не се колебаех кога да замахна и се чувствах много по-уверен.

Но няколко пъти Тревър Алард нарочно хвърли топката встрани от мен, сякаш не можеше да ми се има доверие. Веднъж пък я метна, когато не бях готов, и едва не ми отнесе ухото.

След мача двамата с Кърт тръгнахме към паркинга. Тревър седеше в колата си и слушаше с пълна сила песента на Кани Уест „Използвач“. Очевидно не бе съвпадение.

Казах на Кърт, че искам да се прибера направо у дома, ако няма нищо против да ме закара.

— Значи не искаш да пийнеш с момчетата? — попита той.

— Не. Прекалено дълъг ден беше. А и обещах на Кейт да не се бавя. Напоследък не ѝ е приятно да оставам навън до късно.

— Бременните жени изпитват нужда от защита — кимна той. — Примитивен инстинкт. Кейт е готин човек. А е и хубава.

— И моя.

— Нещата при вас добре ли вървят?

— Не се оплаквам.

— Бракът е трудна работа.

Кимнах.

— Важно е да се грижиш за семейството си — отбеляза той. — Ако семейният живот не е наред, всичко останало също страда.

— Така си е.

— Какво стана с Дъг Форсайт тази вечер? Защо го нямаше? — попита Кърт.

— Мисля, че ще го изгубим заради „Сони“.

— Заради нареждането ти?

— Това може да е било последната капка. Горди настоява да се опитам да го задържа. Извих ръцете на Дъг, молих му се, но не се получи. Не мога да направя нищо повече. Очевидно иска да напусне. И не мога да го обвинявам. Не е приятно да работиш за Горди.

— Обзалагам се, че във всяка компания има по някой Горди.

— Дори не искам да си го помисля — отвърнах. — Но не знам. Работил съм само за една компания.

— Слушай, не е моя работа, но не можеш да оставиш Тревър да ти се подиграва.

— Просто си играе.

— Нищо не е само игра — възрази Кърт. — Ако смята, че може да те ебава безнаказано на бейзболното игрище, скоро ще започне да го

прави и в службата.

— Не е кой знае какво.

— Не е така — решително каза той. — Това е сериозна работа. И неприятна.

26.

Беше седем и половина сутринта и Горди пиеше третата си гигантска чаша кафе. Прекаленото количество кофеин не му действаше добре. Направо подскачаше и се катереше по стените.

— Време е да поговорим за оценките — каза той. — Трябва да подчертая, че някои от твоите са прекалено завишени. Не забравяй, че и аз познавам тези типове.

Не отговорих. Беше прав. Наистина проявих великодушие в оценките. А и реших да помогна малко на изоставащите като Фестино и Тейлър.

— Време е Фестино и Тейлър да напуснат — реши Горди.

Какъв бе смисълът на тъпите оценки, които тъкмо ме бе накарал да направя? Явно само едно бе важно — количеството продажби.

— На Кал Тейлър му остават две години до пенсия — отвърнах.

— Не е вярно. Пенсионира се преди години, но просто не го сподели с никого.

— Фестино има нужда само от малко ръководство.

— Фестино е голямо момче. Глезим го от години. Държим го за ръката и му помагаме.

— Защо не го преместим във „Вътрешни продажби“?

— За да скапе и тях? Таминек се справя с вътрешните продажби съвсем добре. Фестино обаче не става за нищо. Трябвало е да си завърши правото. Сега вече е време да излезе навън в истинския свят.

— Горди — възразих, — човекът има семейство и ипотека, и дете в частно училище.

— Май не ме разбираш. Не искам съветите ти.

— Не мога да го направя, Горди.

Той се вторачи в мен.

— Защо ли не съм изненадан? Защо имам чувството, че не си подходящ за моя екип?

Никога преди не бях уволнявал никого, а сега ми се наложи да започна с шестдесет и три годишен човек.

Кал Тейлър се разплака в кабинета ми.

Не знаех как да се справя с това. Побутнах кутията с носни кърпички към него и го уверих, че не е лично. Макар да си бе съвсем лично. Уволнението се дължеше на неспособността му да се измъкне от бутилката „Джак Даниълс“ и да грабне телефона, за да се изправи срещу вечните откази, с които продавачите непрестанно се сблъскваха.

Няма да кажа, че разговорът ни бе по-болезнен за мен, отколкото за него. Но наистина ми беше гадно. Кал седеше пред мен в износения си сив летен костюм, който носеше цяла година и вероятно бе купил по времето на Никсън. Яката на ризата му бе разнищана. Бялата му коса бе боядисана в черно, а пожълтелите от никотина мустаци — спретнато подстригани. Пушаческата му кашлица бе по-ужасна от обикновено.

И плачеше.

„Ентроникс“ има сценарий, който трябва да следваш, когато уволняваш някого. Не ти е позволено да използваш собствени думи. След разговора с мен щеше да му се наложи да отиде в личен състав, а после при служебния ни психолог. Там щяха да му обяснят какви ще са здравните му осигуровки и колко време още ще получава заплатата си. Накрая служител от охраната щеше да го изведе от сградата. Това бе последното унижение. Работиш за компанията четиридесет години, а после те изригват навън, сякаш си крадец.

След като приключихме, Кал се надигна и попита:

— Ами ти?

— Какво за мен?

Той прикова в мен зачервените си очи.

— Щастлив ли си в ролята на палача на Горди?

Въпросът му бе риторичен, така че не отговорих, но се почувствах като сритан в топките. Можех само да си представя какво изпитваше горкият Кал. Затворих вратата на кабинета си, отпуснах се на стола и го загледах как върви бавно през залата.

Видях го да говори с Форсайт и Харнет. Телефонът ми звънна, но оставих Франи да вдигне. Тя се свърза по интеркома и попита дали искам да говоря с Вари Улашевич от презвитерианската болница в Чикаго. Наредих ѝ да му каже, че съм на събрание.

— Добре ли си? — попита ме Франи загрижено.

— Ще се оправя, благодаря. Просто имам нужда от няколко минути.

Някой бе донесъл на Тейлър купчина картонени кутии и сега няколко колеги му помагаха да си събере багажа. Тревър мятеше пълни с омраза погледи към кабинета ми.

Новината се бе разчула из офиса и сума ти хора дойдоха да изкажат съчувствието си на Кал и да се сбогуват с него. Други пък само минаваха покрай него и му махаха. Странно е как хората реагират на уволнените. Сякаш се страхуват, че уволнението е заразно, и не смеят да се доближат до осъдения.

Тъкмо вдигнах телефона, за да звънна на Фестино, когато вратата на кабинета ми се отвори.

Беше той.

27.

— Стивън — започна Фестино. — Каж ми, че не си застрелял Кал Тейлър преди малко.

— Седни, Рики — поканих го.

— Не мога да повярвам. Мародерите ли са виновни? Екипът по сливането ли те накара да го направиш? Те ли ти заповядаха?

Искаше ми се да му обясня, че идеята не е моя, но щеше да е подло от моя страна. Макар и вярно.

— Седни, Рики — повторих.

Той седна.

— Защо Горди не го направи, а? Смятах, че подобно нещо би му доставило удоволствие.

Не отговорих.

— Трябва да ти кажа като на близък приятел, че не ми харесва това, което се случва с теб. Преминал си към тъмната страна.

— Рики — опитах се да го прекъсна.

Не успях.

— Първо, даваш онова безумно нареждане. Сега пък ставаш палач на Горди. Не е хубаво. Казвам ти го като приятел.

— Рики, млъкни за секунда.

— Значи Тейлър е първият, изпратен да спи с рибите? Кой е следващият? Аз ли?

Вторачих се в него за момент, но не издържах и отместих очи.

— Шегуваш се, нали? Не се гъбаркай с мен, Джейсън.

— Долните тридесет процента си отиват, Рики — казах меко.

Лицето му пребледня. Той поклати глава.

— Кой ще преглежда договорите ти, когато си отида?

— Наистина съжалявам.

— Джейсън, трябва да храня семейство — изхленчи той.

— Знам. Задачата ми наистина ме отвращава.

— Не, не знаеш. „Ентроникс“ плаща здравните осигуровки на семейството ми.

— Няма да те отрежат веднага, Рики. Осигуровките ти ще бъдат внасяни още осемнадесет месеца.

— Трябва да плащам частно училище, Джейсън. Знаеш ли колко струва това? Около тридесет хиляди на година.

— Можеш...

— И не дават финансова помощ. Поне не на хора като мен.

— Там, където живееш, и държавните училища са добри, Рики.

— Не и за дете със синдрома на Даун, Стивман.

Очите му бяха свирепи и влажни.

Няколко секунди не можах да проговоря.

— Нямах представа, Рики — промълвих накрая.

— Твое ли е решението, Джейсън?

— Не, на Горди — отговорих и се почувствах пълен страхливец.

— Значи просто следваш заповеди? Като в Нюрнберг?

— Нещо такова. Ужасно съжалявам. Разбирам, че това е кошмарно.

— Към кого мога да се обърна за помощ? Към Горди ли? Готов съм да говоря с него, ако смяташ, че ще помогне.

— Няма да помогне, Рики. Взел е решение.

— Тогава ти можеш да поговориш с него за мен. Нали? Сега си златното му момче. Ще те послуша.

Замълчах.

— Джейсън, моля те.

Продължих да мълча, но ми се стори, че умирам.

— И точно ти от всички хора! — каза той накрая, като се надигна и тръгна към вратата.

— Рики — повиках го.

Фестино спря, но с гръб към мен и ръка на бравата.

— Ще поговоря с Горди — обещах.

Мелани ме спря пред кабинета на Горди.

— Говори по телефона с Харди — предупреди ме тя.

— Ще дойда по-късно.

Тя хвърли поглед през щорите в кабинета.

— Струва ми се, че вече привършва.

Двамата си поговорихме малко за плановете на мъжа ѝ да купи заедно с партньора си ресторантче за чилийски сандвичи, което бе адски популярно в центъра на Бостън. Не знаех как ще успее да събере парите. Боб работеше за застрахователна компания.

Най-после Горди затвори телефона и влязох при него.

— Трябва да поговорим за Фестино — казах.

— Ако този тип се опитва да ти прави номера, извикай охраната. Нищо чудно да откачи.

— Не, не е това.

Разказах му за хлапето на Фестино и специалното училище, което трябваше да посещава. Горди ме гледаше свирепо. Вторачих се в прическата му, тъй като не можех да го погледна в очите.

— Наистина не ми пука — каза той.

— Не можем да го уволним.

— Да не мислиш, че сме благотворително дружество? Някаква шибана социална агенция?

— Няма да го направя — заявих твърдо. — Няма да уволня Фестино. Не мога да му причиня подобно нещо.

Горди наклони глава и ме изгледа любопитно.

— Отказваш да го направиш?

Преглътнах затруднено. Имах чувството, че се каня да прекося Рубикон.

— Да — отговорих категорично.

Дълго мълчание. Накрая Горди каза бавно и многозначително:

— Добре. Засега. Но след „Техком“ двамата с теб ще си поговорим сериозно.

„Техком“ беше огромно събитие в индустрията, търговско шоу, където винаги давахме страхотна вечеря за големите ни клиенти. Миналата година се проведе в Лас Вегас, а тази щеше да е в Маями. Горди винаги отговаряше за церемонията по празненството и обичаше да държи темата на вечерта в тайна.

— Не искам никакви проблеми преди „Техком“ — каза той.

— Разбира се — отговорих.

— Знаеш ли? Мислех си, че наистина нямаш топки.

За първи път не отговорих.

28.

Исках днес да си тръгна от работа навреме. Кърт имаше билети за мач на „Ред Сокс“. Трябваше да се прибера у дома, да си сваля костюма, да целуна Кейт и да стигна на стадиона в седем.

Прибирах си нещата в новото лъскаво кожено куфарче, когато видях Дъг Форсайт пред вратата на кабинета ми.

— Здравсти, Дъг — казах. — Влизай.

— Имаш ли една секунда?

— Разбира се.

Той седна бавно и ме загледа колебливо.

— За онова, което ми каза вчера — поде той. — Наистина се замислих сериозно.

Кимнах. Нямах представа накъде биеше.

— И си прав. „Ентроникс“ наистина е моят дом. Вторачих се смаяно в него.

— Наистина ли? Това е страхотно.

Забелязах съобщение на екрана на компютъра. Беше от Горди и гласеше „Обади ми се веднага“.

— Да — каза Форсайт. — Просто мисля, че така е редно.

— Дъг, страшно се радвам да го чуя. Всички ще се зарадват, че оставаш при нас.

Ново съобщение. „Къде си? Ела веднага при мен!“

Завъртях се към клавиатурата и натраках „Имам среща, дай ми една минута“.

— Е, добре — измънка Дъг накрая.

Не изглеждаше щастлив, което ми се стори доста странно.

— Предполагам, че е за добро — добави той.

— Дъг, кажи го, сякаш наистина го мислиш — помолих.

— Мисля го. Така е редно. Ами... това е.

— Искаш да ти направим същото предложение като „Сони“, така ли? — попитах. — Обещах ти, че ще го направим. Изпрати ми имейл и веднага ще се заема.

Той си пое дъх.

— Няма нужда — изрече. — Не искам да ви тормозя за повече пари.

Бях убеден, че никой продавач в историята на западната цивилизация никога не е казал подобно нещо. Какво, по дяволите, ставаше?

— Дъг, обещах ти го — казах. — Не ме карай да се моля.

Форсайт се надигна.

— Наистина няма проблеми. Тук съм и тук ще си остана. Добре съм.

Той си тръгна, а аз останах няколко секунди на стола, напълно озадачен. Завъртях се към екрана и видях ново съобщение от Горди: „Веднага!“

Изпратих Форсайт навън и забелязах Тревър Алард да ме гледа мрачно. На екрана на компютъра му се виждаше любимото му порше карера. Зачудих се какво ли знаеше за предложението за работа на Дъг Форсайт и дали самият той не го бе подтиквал да ни напусне. Както и какво знаеше за решението му да остане.

Горди седеше облегнат на стола си, скръстил ръце зад тила си, ухилен като малоумен.

— Какво те забави толкова? — попита той.

— Дъг Форсайт тъкмо дойде в кабинета ми. Остава при нас.

— Така ли? — заядливо изсумтя той. — Чудя се защо.

— Какви ги говориш, Горди?

— Внезапно Форсайт изгубва интерес към „Сони“? Как така?

— Странно е — признах.

— Чудя се каква ли е причината. Какво, за бога, може да накара страхотен продавач като Дъг да откаже предложение за работа, която ще му донесе поне тридесет процента повече от заплатата му тук?

— Може би не е искал да се мести в Ню Джърси?

— Поиска ли от теб да му направиш същото предложение като „Сони“?

— Всъщност не.

— Не мислиш ли, че това е странно?

— Да, така е.

— Поиска ли да видиш предложението на „Сони“?

— Какво искаш да кажеш? Че Дъг си е измислил цялата работа?

— Не. Той не е мошеник.

— Какво тогава?

Горди се облегна на бюрото си и произнесе триумфално:

— Предложението е било оттеглено.

— Оттеглено?

— Да. „Сони“ са се отказали от Дъг.

— Това е невъзможно.

— Не се шегувам. Току-що говорих с едно приятелче от „Сони“.

Нещо е станало. Не знам какво точно. Някъде високо в йерархията някой се отказал от Дъг Форсайт. Някъде по-високо от нивото на Крофърд. Днес следобед са оттеглили предложението.

— Защо?

Горди поклати глава.

— Нямам представа. Никой не знае. Нещо е станало. Не знам какво. Но всичко е приключено. Форсайт се връща у дома — засмя се той. — Страшно си падам по такъв край.

В колата на път за вкъщи си спомних как един от служителите от охраната изведе Кал Тейлър от сградата. После се замислих за Фестино и Дъг Форсайт. Зачудих се защо „Сони“ бяха оттеглили предложението си. Не бях чувал за подобно нещо досега.

Генералът, който не спираше да дрънка по уредбата, каза:

— Тигровата акула ражда само едно малко по време на размножителния си период. Защо? Защото в утробата на майката най-голямото акулче изяжда братята и сестрите си. Погледнете и петнистите хиени. Раждат се с напълно пораснали предни зъби и ако две от малките са от един и същи цол, едното убива другото. Златният орел снася две яйца, но често по-силното пиле изяжда брат си през първите няколко седмици след излюпването. Защо? Оцеляват най-силните!

Изключих уредбата.

Докато си стигна у дома, вече се бях поуспокоил. Влязох в къщата тихо. Напоследък Кейт бе започнала да се прибира рано от работа и да подремва следобед в предната всекидневна. Сутрешните й неразположения бяха изчезнали, слава богу, но се изморяваше бързо.

Подът в цялата къща бе от старинен травертин и стъпките отекваха силно по камъка. Събух си обувките и минах тихо покрай

всекидневната. Климатикът работеше с пълна сила.

— Рано се прибираш — каза Кейт, която седеше на твърдото канапе на баба Спенсър.

Най-последно мебелите на баба й изглеждаха у дома си.

Приближих се и я целунах. До нея лежеше книга с разказите на Алис Мънро.

— Здравсти, бебчо. Как се чувстваш? — попитах.

Кейт бе свалила работните си дрехи и се бе издокарала в анцуг и тениска. Плъзнах ръка под фланелката и я погалих по корема.

— Не знам — отговори тя. — Малко странно.

— Странно? — уплаших се.

— Не, нищо страшно. Имам киселини.

— А, добре.

— Джейсън, може ли да поговорим?

— Разбира се.

Въпросът „Може ли да поговорим“ ми се струва почти толкова зловещ, колкото „Откриха бучка в гърдата ми“.

Кейт потупа канапето до себе си.

— Искаш ли седнеш?

Настаних се до нея.

— Какво има? — попитах, като хвърлих потаен поглед към часовника си.

Знаех, че имам не повече от десетина минути да нахлузя джинсите си и фланелката на „Ред Сокс“, за да успея да стигна до стадиона навреме.

— Слушай, сладурче, искам да ти се извиня. Мрънках, че работиш толкова много, а това определено не е честно от моя страна.

— Не се тревожи — успокоих я бързо. — Приемам извинението.

Не исках да прозвучи рязко, но няхах време за дълги разговори.

— Знам, че Горди те тормози с адски много работа. Просто искам да знаеш, че оценявам усилията ти. В „Бebешки свят“ се проявих като пълна идиотка.

— Нямай тревоги.

— Нямай тревоги — повтори тя. — Откога започна да употребяваш този израз?

— Нямам представа.

— Погледни това място, за бога — разпери ръце тя. — Имаме великолепно къща и всичко се дължи на теб и усилената ти работа. Никога няма да го забравя.

— Благодаря — казах, като се надигнах и отново я целунах. — Трябва да вървя.

— Къде отиваш?

— На бейзболен мач на стадион „Фенуей“. Казах ти оня ден.

— Така ли?

— Почти напълно съм сигурен, че го направих.

— С Кърт ли?

— Да — отговорих. — Трябва да отида да се преоблека.

Когато се върнах долу, Кейт беше в кухнята и си приготвяше вегетариански хамбургер с броколи. Доброволно!

Целунах я за довиждане и тя подхвърли:

— Няма ли да ме попиташ как е минал денят ми?

— Съжалявам. Как мина денят ти?

— Невероятно. Мари откри изложбата си в една галерия в Саут Енд и отидох там като представител на фондацията. Тя се появи с три от децата си — няма роднини тук, които да ѝ помагат, нито пари за детегледачка. Предложих и да се занимавам с децата, докато тя говори с критика от „Бостън Глоуб“.

— Грижила си се за три деца?

Кейт кимна усмихнато.

— Цял час.

— Мили Боже!

— Знам какво си мислиш. Че съм се провалила напълно, нали?

— Не се ли провали?

— Отначало беше трудно. През първите десет минути се страхувах, че ще обезумея. Но после успях да се справя и всичко мина идеално. И осъзнах, че ще се грижа чудесно и за нашето дете, Джейсън. Убедена съм, че ще мога да го направя.

В очите ѝ блестяха сълзи. Аз също се просълзих. Целунах я и промърморих:

— Съжалявам, наистина трябва да тръгна.

— Тръгвай — изпрати ме тя.

29.

Около стадиона бе обичайната лудница — продавачи на сандвичи и програми, въодушевени бащи и синове, купища тийнейджъри. Открих Кърт близо до вход А, където се бяхме разбрали да се видим. Изненадах се, когато забелязах, че бе обвил ръка около кръста на някаква жена.

Жената имаше гъста червена грива от буйни къдрици. Беше облечена в прилепнал прасковен потник, който подчертаваше огромните ѝ гърди. Имаше тънка талия и страхотен задник, който почти бе изскочил от миниатюрните ѝ шорти. Гримът ѝ беше тежък, а червилото — яркочервено.

След като животинската ми възбуда от вида на сексапилното маце премина, незабавно изпитах разочарование. Не очаквах, че Кърт излиза с подобна жена. Никога не бе споменавал за гадже, а човек не води кого да е на мач на „Ред Сокс“ — не е лесно да се добереш до билетите.

— Здравсти, шефе — поздрави ме той жизнерадостно.

— Съжалявам, че закъснях — извиних се.

— Още не са започнали — успокой ме той. — Джейсън, запознай се с Лесли.

— Здравсти, Лесли — казах и ѝ протегнах ръка.

Лесли имаше кошмарно дълги, кървавочервени нокти. Усмихна ми се мило и аз отвърнах на усмивката ѝ. После помълчахме известно време, тъй като нямаше какво да си кажем.

— Хайде да влизаме — предложи Кърт.

Тръгнах след тях по широкия коридор на стадиона, чувствайки се като петото колело.

Когато се качихме до нашите редове, Лесли заяви, че ѝ се налагало да отиде до тоалетната. Със сигурност щяхме да изпуснем първата топка.

— Сладка е — казах на Кърт, когато Лесли ни напусна.

— Да.

— Как е фамилното ѝ име?

Той сви рамене.

— Питай я.

— Откога ходиш с нея?

Кърт погледна часовника си.

— От около осемнадесет часа. Запознахме се в един бар снощи.

— Мисля да отида да си взема един сандвич с пържола и сирене.

Искаш ли?

— Не трябва да ядеш тези гадости — посъветва ме той. — Виж какъв напредък постигна. Не бива да внасяш в организма си вредни неща.

— Какво ще кажеш за един хотдог?

— Не и за мен, благодаря.

Загубих апетит.

— Как върви работата? — попитах.

— Добре — отвърна Кърт. — Правя някои рутинни проучвания и подготвям замяната на пропуските. Днес се наложи да отида до Уестууд. Освен това трябва да започна да разследвам един тип.

— Така ли? Кого?

— Не мога да ти кажа. Не го познаваш. Продава плазмените ни телевизори на черно. Смятам да инсталирам допълнителни камери и да взема харддиска от компютъра му.

— Ще го хванеш ли?

— Със сигурност. А и биометричните машини пристигнаха, така че през следващите няколко дни всички ще трябва да минат през нашия отдел, за да ни дадат отпечатъци.

После ме изгледа внимателно и подхвърли:

— Не спиш добре напоследък, а?

— Спя.

— Недостатъчно. Семейни проблеми ли?

— Не — отговорих. — Горди.

— Гнусно копеле — ухили се той. — Адски гаден тип.

— Да. И определено ми има зъб.

— Така е. Нахъсал ти се е. Трябва да направиш нещо по въпроса.

— Какво имаш предвид? Да не си дочул нещо?

Той замълча достатъчно дълго, за да разбере, че наистина знае нещо.

— Едно от задълженията ми е да проследявам имейлите.

— Наистина ли ги четете?

— Налага се. Търсим ключови фрази и думи.

— Но си чел неговите по други причини — отбелязах.

Той примигна.

— Не трябва да правиш такива неща — сгълчах го.

— Част от работата ми е.

— И какво казва за мен?

— Очевидно те смята за заплаха. Трябва да направим нещо по въпроса.

— Не ми отговори.

— По разбираеми причини. Но Горди не разбира, че неговата собствена службица не е толкова сигурна, колкото си мисли.

— Какво означава това?

— Японците не харесват стила му. Нито грубостта и простацините му.

— Не съм сигурен — възразих. — Ако им носи добри печалби, ще бъдат доволни от него. А той има добри резултати. Значи е в безопасност.

Кърт поклати глава.

— Горди е расист. Мрази японците. А те не харесват подобно отношение. Прочетох някои неща. Японците се възхищават на силния и волеви американски мениджър. Но не търпят расистко отношение. Повярвай ми, в мига, когато Горди прояви расизма си на обществено място, с него е свършено. Ще изчезне толкова бързо, че свят ще ти се завие.

— Прекалено е хитър, за да допусне подобно нещо.

— Може и да е така — каза Кърт със съмнение в гласа.

Лесли се върна при нас в облак от евтин парфюм. Обви ръка около Кърт и го ощипа по задника.

— Хайде да си намерим местата — предложи той.

Бил съм на стадион „Фенуей“ поне стотина пъти, но винаги се вълнувам, когато се изкача по стълбите и внезапно изумруденозелената трева заблести пред очите ми.

Имахме великолепни места, точно зад скамейките на отбора. Лесли не знаеше много за бейзбола и помоли Кърт да ѝ обясни играта. Той ѝ обеща, че ще го направи по-късно.

— Поне една добра новина днес — прошепнах на Кърт, докато наблюдавахме мача внимателно. — Дъг Форсайт реши да остане при нас.

— Така ли?

Хубавото на бейзбола е, че можеш да си приказваш колкото си искаш.

— Да. Нещо станало с предложението от „Сони“. Някой от шефовете им се отказал и оттеглили офертата. Никога преди не съм чувал за подобно нещо.

— Кърт — прекъсна ни Лесли. — Май дори не знам кой зодиакален знак си.

— Знак ли? — извърна се той към нея. — Моят знак е „Не ме безпокойте“.

Говорихме толкова много, че пропуснахме страхотен удар и се вторачихме в електронното табло, където предаваха повторенията.

— Не виждам нищо — оплака се Кърт.

— Екранът е скапан — обясних му.

— Ние сигурно имаме по-добри.

Интересно как вече споменаваше „ние“, когато говореше за „Ентроникс“.

— Да, разбира се. Този тук е поне на шест-седем години, а нашите нови екрани имат кристален образ.

— Е, и?

— И какво?

— Познавам заместник-управителя по оборудването. Можеш да поговориш с него. Той ще знае към кого да те насочи.

— За да заменим таблото? Интересна идея.

— Не е лоша.

— Страхотна идея, човече.

— Имам милиони такива.

Внезапно нашият отбор направи точка и всички скочихме на крака.

— Какво стана? — тъпо попита Лесли. — Това хубаво ли беше или лошо?

30.

Влязох в службата точно в седем. Чувствах се освежен и в добро настроение след тежката тренировка във фитнеса на Кърт. Зарових се из документи и доклади, после оставих съобщения на няколко души, с които не исках да говоря. От тридесетте проекта, в които участвах, двата най-големи в момента, след като Фред Назийм ме бе прекарал в сделката с Хари Белкин, бяха презвитерианската болница в Чикаго и летището в Атланта. Изпратих им имейли. После започнах да проучвам другите големи вериги за продажби на коли в страната. Открих някои страхотни. „Автонация“ във Форт Лодърдейл и „Юнайтед“ в Сикокъс, Ню Джърси, бяха гиганти в сравнение с Хари Белкин. Дори караха неговите магазини да приличат на махленски автосервиз. Белкин бе номер четиринадесет в класацията. Но проблемът бе, че вложих прекалено много труд в сделката и стигнах почти до края.

Идеята за таблото на стадиона на „Ред Сокс“ ми бе влязла под кожата. Реших да се позанимая сериозно с нея. Таблото във „Фенуей“ бе видеоекран с размери осем на десет метра, който използваше технология на излъчващи светлина диоди. От далечно разстояние изглежда страхотно, като гигантски телевизионен екран.

Вече из цял свят има подобни електронни устройства. Използват ги най-вече за реклами. Проучването ми показва, че най-големият екран се намира в Берлин, на Курфюрстендам. На Таймс Скуеър в Ню Йорк на дигиталното табло има огромна реклама на „Кока-кола“. Друг подобен екран украсява сградата на „Ройтерс“ в Лондон. Разбира се, Лае Вегас е обсипан с такива.

Хубавото на тези устройства е, че с няколко компютърни команди можеш да смениш напълно дисплея, а не като при старите билбордове да чакаш с дни, докато работниците се изкатерят да свалят старата реклама и да я заменят с нова. Сега всичко ставаше за секунди.

Електронните табла са чудесни, но леко груби. Можеш да видиш малките цветни точки. Технологията бе разработена преди около десетина години. Но вече разполагахме с по-добра. Имахме новите

прототипи на картинния екран, като онези в кабинета на Горди. Висока разделителна способност, минимален отблясък. Продуктът ни бе несравнимо по-добър от всички табла навън.

„Фенуей“ бе едва началото. Ако успееш да монтирам наш екран в центъра на Бостън, можех да започна да ги продавам и на други стадиони, а после да се насоча към Таймс Скуеър, Лас Вегас и Курфюрстендам. Рок концерти, „Формула едно“, филмовия фестивал в Кан.

Дори Ватикана. Те имаха гигантски екрани по площад „Свети Петър“, на които хората можеха да наблюдават как папата води църковната служба. А като се имаше предвид всичкото злато на Ватикана, сигурно биха искали да разполагат с най-добрата технология, нали?

Зачудих се защо никой в Токио не се бе сетил за това. Велика идея.

И защо да спираме при рекламните табла? Можехме да поставим екрани по всички летища, универсални магазини, фоайетата на големите компании...

Понякога изненадвам дори самия себе си.

Въодушевено изготвих бизнес план за това как „Ентроникс“ щеше да превземе света. Направих бързо проучване на съществуващите технологии. Открих кои са най-големите компании, продаващи електронни табла по света, тъй като щеше да ни се наложи да работим с тях — нямахме инфраструктурата да се справим сами. Но сделката щеше да е страхотна.

В девет часа завърших доклада, който щеше да промени „Ентроникс“, да спаси отдела ни и да ме катапултира до върха на компанията. Е, не чак до Токио, тъй като не съм японец, но доста близо до върха.

А сега какво? Какво да направя с доклада? Да го предам на Горди, за да си присвои заслугата? Но пък не можех да го изпратя директно в Токио. Компанията не действаше по този начин.

Вдигнах глава, когато някой мина покрай кабинета ми. Йоши Танака. Шпионинът, дипломатът, връзката с големите клечки в Токио.

Йоши можеше да стане билетът ми към върха. Трябваше да поговоря с него. Махнах му и го поканих в кабинета.

— Джейсън-сан — поклони се той. — Здравсти.

— Здравсти, Йоши. Имам страхотна идея, която искам да споделя с теб. Искам да чуя какво мислиш.

Той ме загледа сериозно. Разказах му за доклада, който бях изготвил. Обясних му какви щяха да са приходите за компанията. Вече бяхме разработили технологията и нямаше да имаме допълнителни разходи по нея.

— Нали знаеш, вече няма нужда да сглобяваме малки панели, за да получим един голям екран — изтъкнах. — Нашите картинни екрани правят съществуващите да изглеждат като от средните векове. Потенциалът за печалба е невероятен.

Забелязах, че Йоши ме гледа объркано. Човекът не бе разбрал и дума. Бях загубил пет минути в празни дрънканици.

Следобед се отбих при охраната и поставих показалец в биометричната машина, за да разчете отпечатъка ми. После отидох при Горди. Казах му, че искам да поговоря няколко минути с него, за да му съобщя новата си идея.

Осъзнах, че щеше да ми се наложи да мина през него, независимо дали това ми харесваше. Без неговата помощ идеята ми нямаше да стигне доникъде.

Той се облегна на стола си и скръсти ръце.

Разказах му за идеята си и му подадох копие от бизнес плана.

— О, значи вече си готов за маркетинг, а? — презрително попита той. — Ние сме продавачи, забрави ли? Да не искаш да се преместиш в Санта Клара? Или в Токио?

— Имаме право на идеи.

— Не си губи времето.

Ядосах се.

— Защо да е загуба на време?

— Повярвай ми, идеята е адски стара. Споменаха я на последното събрание в Токио, но японските инженери казаха, че няма как да се получи.

— Защо?

— Нещо в технологията не позволява екраните да се използват навън.

— Прегледах спецификациите — образът е идеален.

— Става дума за отблясък.

— Няма никакъв отблясък. Точно това е основното.

— Слушай, Джейсън, просто забрави. Не съм инженер, но идеята ти е загуба на време.

— Не мислиш ли, че трябва да изпратим имейл до Токио?

— Джейсън — търпеливо каза той, като почука бизнес плана с пръст. — Падам си по промените и обичам скоростните решения. Но знам кога да се откажа от битката. Явно това е нещо, което ти предстои да научиш.

Поколебах се. Изпитах страхотно разочарование.

— Добре — кимнах накрая, надигнах се и протегнах ръка към бизнес плана, но Горди го грабна, смачка го и го метна в коша за боклук.

— Сега насочи вниманието си към „Техком“ — нареди ми той. — От секундата, когато пристигнем в Маями, искам да започнеш да ухажваш партньорите ни. И не забравяй, че ни предстои великата вечеря за най-големите ни клиенти. А аз съм отговорен за нея. Така че искам да си готов за битка. Ясно ли е? Просто си върши работата. Трябва да спасим отдела.

31.

Черният мустанг на Кърт бе паркиран пред дома ми.

Влязох тихо. Изпитвах известни подозрения, като същевременно се чувствах виновен заради тях. Кейт и Кърт седяха във всекидневната и си говореха. Не ме чува.

— Прекалено много е — каза Кейт. — Съсипва го. Иска да говори само за Горди и Братството.

Кърт промърмори нещо и тя добави:

— Но Горди вечно ще стои на пътя му, нали? Ако Джейсън се изкачи по-нависоко в компанията, то няма да е с помощта на Горди.

— Ушите ми горят — намесих се.

Двамата едва не подскочиха.

— Джейсън! — извика Кейт.

— Съжалявам, че прекъсвам разговора ви.

Кърт се завъртя към мен.

— Забеляваш ли нещо? — попита Кейт.

— Освен факта, че жена ми и приятелят ми очевидно имат тайна връзка?

— Стените, глупчо.

Огледах стените на всекидневната и забелязах само рамкираните картини, които Кейт бе насъбрала с годините от художниците към фондация „Майер“.

— Имаш нова картина? — попитах тъпо, тъй като всичките ми се струваха абсолютно еднакви.

— Не забеляза ли, че картините най-после са закачени правилно?

— О, да. Така е.

— Кърт — съобщи жена ми.

Той сви скромно рамене.

— Винаги използвам двойно окачване за картини — обясни ми той.

— Аз също — ухилих се.

— Използвах и нивелир. Без него е трудно да ги закачиш правилно.

— И аз винаги съм смятал така.

— Кърт поправи и кранчето в банята, което вечно капеше и ни подлудяваше — добави Кейт.

— Никога не ме е притеснявало — възразих.

Кърт това и Кърт онова. Искаше ми се да повърна.

— Не е кой знае каква работа — заскромничи той.

— Адски мило от твоя страна — благодарих му. — Винаги ли носиш инструменти в куфарчето си?

— Джейсън — смъмри ме Кейт.

— Държа някои инструменти в автосервиза на приятелчето ми — поясни Кърт. — Просто се отбих там на път за тук. Не е кой знае какво.

— Пак ли ходи при търговеца в Кеймбридж? — попитах.

Кърт кимна.

— Да. А после реших да се отбия и да ви видя, а Кейт ми възложи задача.

Изгледах укорително Кейт.

— Все още ли възнамеряваш да ходим на кино тази вечер? — попитах.

Кърт загоря намека и се сбогува. После Кейт започна кошмарно дългите си приготовления за излизане — „бърз“ душ, последван от четиридесет и пет минути сушене на косата, грим, поставен грижливо, сякаш се канеше да се появи на церемонията по връчване на „Оскар“. И накрая — диво препускане, за да стигнем до киното навреме. Разбира се, колкото повече я подтиквах да побърза, толкова повече се бавеше.

Затова седнах в спалнята и я загледах как се гримира.

— Слушай, Кейт — започнах.

— Какво?

— Не искам повече да експлоатираш Кърт.

— Да го експлоатирам? За какво говориш? — учуди се тя.

— Отнасяш се с него като с личния си слуга. Всеки път, когато дойде тук, го караш да свърши нещо.

— Престани, Джейсън, той ми предложи, а и не изглежда да му е неприятно. Според мен, така се чувства полезен. Нужен.

— Хм. На мен пък ми се вижда прекалено.

— Прекалено?

— Да. Сякаш ти си господарката на замъка, а той е някакъв смотан селяндур.

— Или пък аз съм лейди Чатърлей, а той е градинарят, така ли? — саркастично подхвърли тя.

Свих рамене. Не схванах смисъла на думите ѝ.

— Ревност ли долавям? — усмихна се Кейт.

— Стига бе — изсумтях. — Абсурд.

— Ревнуваш, нали?

— Господи, Кейт! Защо да ревнувам?

— Не знам. Може би заради факта, че Кърт е сръчен и е напълно обикновен човечец.

— Обикновен човечец — повторих. — А аз какво съм? Някой милиардер? Баща ми беше металург, за бога.

Тя поклати глава и изсумтя леко.

— Когато ми каза, че Кърт е бил в специалните части, очаквах нещо различно. Грубиян. Невъзпитан мъжкар. Но той е адски внимателен. А е и привлекателен — засмя се тя.

— Привлекателен? Това пък какво означава? — извиках възмутено.

— О, знаеш какво имам предвид. Просто не е такъв, какъвто очаквах. Не ревнувай, сладурче. Ти си моят съпруг.

— Да, а какъв е Кърт? Твоят яшимби воин с мачете?

— Яномами.

— Както и да е.

— Е, понякога мачетето е инструмент, от който се нуждаеш — отбеляза тя.

Седнах нацупено в колата, но докато стигнем до киното, се успокоих.

Кейт обича филми със субтитри. Аз пък харесвам преследвания с коли и стрелби. Любимият филм на жена ми е „Близки влакове“. Пада си по бавните, изпълнени с размишления филми, за предпочитане на чешки или полски.

Моят любим филм пък е „Терминатор 2“. Изискванията ми са прости: експлозии, насилие и разголени мадами.

Естествено, тази вечер отидохме да видим някакъв аржентински филм за млад свещеник в кома, влюбен в парализирана балерина. Всъщност, само Кейт гледаше филма, а аз непрестанно хвърлях поглед

към миникомпютъра, който бях скрил зад кофата с пуканки. Типът от чикагската болница, с когото преговарях, бе заместник вицепрезидент по комуникациите и вече веднъж бе сменил спецификациите за плазмените телевизори, които искаше за стоте операционни. На всичкото отгоре настояваше да му предложи и нови цени. Мениджърът на международното летище в Атланта ми съобщаваше, че тъкмо чул от „Панасоник“ за по-високата разделителна способност на техните плазмени телевизори в сравнение с нашите, и питаше дали това е вярно. Проклет да съм, ако загубя и тази сделка заради „Панасоник“.

Последният имейл бе от Фред Назийм, който искаше да му се обадя.

За какво ли ставаше дума, по дяволите?

— Хареса ли ти? — попита Кейт, когато тръгнахме към колата.

Трябваше да занеса да подпишат талона ми за паркиране на едно място, а после да платя другаде. Очевидно системата за плащане бе сътворена в Съветския съюз.

— Да — отговорих лицемерно. — Вълнуващ филм.

Реших, че това ще я зарадва, но тя продължи с въпросите:

— Коя част?

— Почти всички.

— За какво ставаше дума?

— Къде?

— Във филма. Какъв беше сюжетът?

— Това тест ли е?

— Да — отговори тя. — Каква беше историята?

— Престани, Кейти.

Заобиколих колата и ѝ отворих вратата.

— Сериозно говоря — ядоса се тя. — Мисля, че не видя нищо от филма. През цялото време седя вторачен в компютъра. А това наистина вбеси хората около нас.

— Погледнах го няколко пъти — признах си.

Кейт стоеше упорито до колата и отказваше да се качи.

— Налагаше се да проверя нещо — оправдах се.

— Вечер не си на работа — каза тя мрачно. — Трябва да престанеш.

— Мислех, че разбираш как стоят нещата. Това е част от работата ми. Говорихме по въпроса, нали? Хайде, качвай се.

Тя продължи да стои до мерцедеса, скръстила ръце пред гърдите си. Вече ѝ личеше, че е бременна. Малката издутина под памучната ѝ рокля се виждаше ясно.

— Имаш нужда от помощ — отбеляза. — Извън контрол си.

— Никога няма да живееш така, както си живяла като дете. Не и докато си омъжена за мен.

— Джейсън, престани — скара ми се тя, после се огледа наоколо, за да види дали някой ни слуша. — Господи, имам чувството, че съм създала чудовище.

32.

На сутринта звъннах на Фред Назийм точно в осем и половина. Знаех, че винаги е на работа по това време.

— Джейсън — започна той с въодушевен глас. — Провери ли кога най-рано ще можеш да ни доставиш плазмените монитори?

— Мислех, че сте подписали с „Панасоник“. Самият ти ми каза, че щели да ви доставят техните до една седмица. Промени ли се нещо? Той замълча за момент.

— Доставиха ни мониторите вчера. Но имаше малък проблем. Нито един от телевизорите не работеше.

— Нито един? — втрещих се от изненада.

— Нито един. „Панасоник“ обвинява склада. Имало изтичане на някакъв газ, май хлорин. Очевидно той унищожавал микрочиповете или нещо подобно. И стотиците плазмени телевизори в склада били повредени. Проблемът е, че няма да успеят да ги подменят в следващите няколко месеца, а Хари Белкин ги иска отчаяно.

Забавих отговора си. Мислите ми препускаха лудо.

— Е, идваш на подходящото място — казах накрая.

Открих Кърт в командния център на компанията, на първия етаж, близо до главния вход. Бях му казал, че настоявам да се видим веднага, и той ми предложи да се срещнем там.

Командният център представляваше огромна зала с телевизионни монитори. Всички вътре носеха дебели пуловери — поддържаха ниска температура заради компютрите. На мониторите се виждаха всички входове на сградата, а също фойетата и коридорите. Беше впечатляващо, и донякъде зловещо, да виждаш пред себе си цялата компания.

Кърт стоеше със скръстени ръце и говореше с един от колегите си. Носеше синя риза и елегантна вратовръзка и приличаше на началник.

— Брато — махна ми за поздрав, когато ме видя. — Какво става?
— попита загрижено, щом приближих.

— Трябва да поговорим — отговорих и го стиснах за рамото.

Очите му загледаха студено.

— Добре.

— Насаме — казах и го изведох от командния център.

Открихме свободна стая за почивка, засипана със стари списания, празни чаши от кафе и опаковки от закуски.

— Току-що се чух с Фред Назийм — започнах.

— А, онзи тип от магазините на Хари Белкин.

— Точно така. Той ми събщи, че всички монитори на „Панасоник“ били повредени, така че иска да сключи сделката с нас.

— Хей, това е чудесна новина. Голяма победа за теб.

Вторахих се в него.

— В склада на „Панасоник“ в Уестууд имало изтичане на газ, който направо изпекъл микрочиповете в мониторите.

— Искаш да направя нещо за теб ли? — попита Кърт невинно.

— Мисля, че вече си го направил — отговорих тихо.

Той примигна. Лицето му беше непроницаемо. Извърна се настрани и се загледа в празна кутия от понички. Накрая каза:

— Получи си сделката обратно, нали?

Стомахът ми се сви. Той го бе направил.

А щом бе направил това, сигурно бе извършил и нещата, за които Тревър обвиняваше мен. Проблемите с колата на Тревър. Плазменият телевизор, който се бе скапал по време на презентацията му пред „Фиделити“. Съсипаният компютър на Брет Глийсън.

Оттеглянето на предложението на „Сони“ към Дъг Форсайт.

Какво друго бе направил?

— Не искам нещата да се уреждат по този начин, Кърт — казах.

— „Панасоник“ те прекараха. А това е несправедливо.

— Осъзнаваш ли в каква каша ще се забъркаме, ако някой ни свърже със случилото се?

Кърт ме погледна раздразнено.

— Знам как да заличавам следите, брато.

— Не можеш да действаш по този начин. Саботажът може да е приемлив в специалните части, но не и в деловия свят.

Той се вторачи в мен.

— Очаквах поне малко благодарност — процеди през зъби.

— Недей, Кърт. Никога вече не прави подобни неща. Ясно ли е?
Не искам повече да ми помагаш.

Той сви рамене. Очите му продължиха да ме наблюдават ледено.

— Не разбираш, нали? Аз се грижа за приятелите си. Такъв съм си. Както казват морските пехотинци: „Нямаш по-добър приятел, нямаш по-страшен враг“.

— Е — усмихнах се, — радвам се, че не съм ти враг.

33.

Полетът ми до Маями бе късно сутринта, затова реших да не отивам до службата, а да поспя до късно. Относително до късно, Кейт лежеше сгушена в прегръдката ми и това бе адски приятно, но внезапно забелязах колко е часът. Беше почти осем. Скочих от леглото, за да довърша опаковането на багажа, което бях започнал снощи.

— Хей, Кейт, няма ли да ходиш на работа? — попитах.

Тя промърмори нещо във възглавницата.

— Какво?

— Казах, че не се чувствам добре.

— Какво има?

— Болки.

Приблжих се до нея разтревожен.

— Там долу ли?

— Да.

— Нормално ли е това?

— Не знам. Никога преди не съм била бременна.

— Обади се на доктор Димарко.

— Не е кой знае какво.

— Все пак му се обади.

Тя му звънна, а аз нервно довърших багажа, измих си зъбите, обръснах се и се изкъпах. Кейт спеше, когато излязох от банята.

— Чу ли се с Димарко? — попитах притеснено.

Тя се завъртя към мен.

— Каза ми да не се тревожа. Нареди ми да му се обадя, ако започна да кървя.

— Ще ми звънеш ли на мобифона?

— Не се тревожи, скъпи. Ще ти се обадя, ако има нещо сериозно.

Колко дни ще отсъстваш?

— „Техком“ продължава три дни. Помисли си само колко чуждестранни филми можеш да изгледаш в това време.

Почти цялото Братство бе на борда на самолета за Маями. Всички, освен Горди седяха във втора класа.

Аз бях настанен до пътеката, няколко реда пред останалите, и се кефех на факта, че имаше доста празни седалки. После обаче някаква жена с пищящо бебе седна до мен и заговори на испански на хлапето, което упорито отказваше да млъкне. Жената пъхна пръст в пелената на отрочето си и започна да го преобува. Вонята на бебешки изпражнения беше непоносима.

Зачудих се дали и мен това ме очакваше — да сменям бебешки пелени по самолетите.

Майката най-после приключи с преобличането, смачка миризливата пелена и я натъпка в джоба на предната седалка.

Зад мен някои от колегите се смееха шумно като тийнейджъри. Обърнах глава да ги видя. Смееха се на някакъв тип с гръб към мен, а той им показваше нещо в списание. Тревър му махна да се приближи, каза нещо и двамата избухнаха в смях. Мъжът удари Тревър леко по рамото и се обърна. Кърт.

В същия момент и той ме видя и тръгна към мен.

— Заето ли е мястото? — попита.

— Здравсти, Кърт — казах изморено. — Какво правиш тук?

— Върша си работата. Ще охраняваме щанда ни. Имаш ли нещо против да седна?

— Не, разбира се, но някой може да има билет за това място.

— Да, има. Аз — ухили се той и се настани до мен, после се обърна към испанката. — Буенос диас, синьора — поздрави я с чудесен испански акцент.

Тя му отговори нещо и той ми прошепна:

— Кубинка.

После задуши въздуха и долови вонята на пелената.

— Ти ли си отговорен за миризмата? — засмя се, за да разведри обстановката.

Усмяхнах се накриво, за да му покажа, че не намирам шегата му за смешна.

— Е, все още ли не искаш помощта ми? — попита той.

Кимнах.

— Дори за информация, която засяга пряко теб?

Поколебах се. Поех си дълбоко дъх. Не можех да го оставя да продължи да действа по този начин. Беше нередно и го знаех прекалено добре. Но съблазънта бе адски голяма.

— Добре — казах накрая. — Какво има?

Той ми подаде кафява папка.

— Какво е това? — попитах.

Кърт заговори тихо:

— Помниш ли идеята си за стадион „Фенуей“?

— За билбордовете?

— Погледни.

Поколебах се за миг, после отворих папката. Беше пълна с разпечатки на имейли, разменени между Горди и Дик Харди, директора на „Ентроникс“ в САЩ.

— Очевидно директорът е бил в Токио за конгреса на шефовете, но сега идва и за „Техком“.

— Той никога не го пропуска.

Зачетох се в имейлите. Горди говореше развълнувано за новата си идея — страхотно нещо, което би могло да промени положението на „Ентроникс“ на световния пазар. Копелето бе използвало дори някои от моите фрази: „Дигитални билбордове“, „Картинните екрани ще поставят «Ентроникс» на картата на индустрията за дигитални табла“.

— Адски вбесяващо — отбелязах.

— Мислех си, че ще реагираш по този начин. Но мръсникът няма да се отърве безнаказано този път.

— За какво говориш?

— Не говоря.

— За какво си мислиш тогава? — повторих притеснено.

— За нищо. Когато си в битка, нямаш време да мислиш. Просто действаш.

— Не — възразих бързо. — Никакви услуги.

Кърт не отговори.

— Говоря сериозно — казах.

Той продължи да мълчи.

— Престани, Кърт. Стига вече. Моля те.

34.

Хотелът беше лъскав „Уестин“, залепен за конгресния център. Всички стаи имаха балкони, с изглед към залива. Бях забравил колко много харесвах Маями, въпреки зверската жега през лятото, и се зачудих защо не живея тук.

Потренирах във фитнеса на хотела и си поръчах обяд от румсървиса. Хапнах, докато пишех имейли и звънях по телефона. Обадих се на Кейт, за да проверя как е, и тя ме успокои, че болките ѝ са изчезнали и се чувства много по-добре.

Трябва да обясня, че „Техком“ е най-голямото шоу в аудио-визуалната промишленост. Двадесет и пет хиляди души от осемдесет страни го посещават всяка година. Всички те са свързани по някакъв начин с въртящата милиарди долари индустрия, претъпкана с компютърните манияци сред вашите съученици. Най-великото събитие не е страхотният банкет, а демонстрацията на гигантските плазмени телевизори.

В пет часа, издокаран небрежно като жител на Маями — хубава риза за голф и изгладен бежов панталон, слязох в бална зала А. Там открих цялото Братство, плюс Горди. Всички бяха облечени като мен. Носеше се скапана музика, но поднасяха чудесни ордъоври и напитки. Хората си взимаха програми и значки и решаваха на кои семинари да присъстват, когато не са дежурни по щандовете. Фестино ми съобщи, че „Нек“ разигравали на томбола страхотен шевролет корвет, и се зачудихме дали и ние не можем да участваме. Внезапно той каза:

— Виж. Тузаря.

Дик Харди се появи в залата. Приличаше на Великия Гетсби. Беше едър, стегнат мъж с голяма глава, червендалесто лице и мощна челюст. Бе типичният директор и вероятно японците го бяха назначили точно заради това. Носеше син блейзър и бяла ленена тениска.

Горди го забеляза, втурна се към него и го прегърна. Харди бе много по-висок от него и Горди обви ръце около кръста му. Гледката беше невероятно смешна.

„Техком“ е адски интересно събитие. На следващата сутрин навсякъде се виждаха огромни телевизори и монитори, петметрови видеостени, на които предаваха реклами. Един от щандовете бе виртуална имитация на ренесансов замък, направен холограмно. Вълшебна история. Една от компаниите показваше безжична видеосистема за домашни условия. Друга канеше хората да изпробват системата ѝ за телефонни конференции.

Ние бяхме инсталирали картинни екрани, монтирани върху гигантски прозорец, както и най-добрите ни прожекционни апарати за училища и офиси. Поседях известно време в будката, поздравявайки новодошлите, но основно се занимавах с големите ни клиенти. Кърт и няколко от момчетата от техническия отдел бяха дошли тук рано, за да монтират екраните, и той остана в будката почти целия ден. Държеше под око оборудването и най-вече неохранявания район зад будката. Забелязах, че бе станал доста популярен сред Братството.

Почти не се видях с Горди. Той и Дик Харди имаха дълго събрание с някакви типове от „Банк ъф Америка“. Държах се с него абсолютно цивилизовано, разбира се. Да, Горди беше пълен боклук, но това не бе ново. В една от почивките между събранията той се отби в будката и ме дръпна настрана.

— Поздравления за сделката с Хари Белкин — каза ми, като ме потупа по рамото. — Видя ли прес изявлението, което Дик Харди разпрати?

— Вече?

— Харди не губи време. Акциите на „Ентроникс“ вече се покачиха на стоковата борса в Ню Йорк.

— Заради тази сделка? Това е дребна работа за „Ентроникс“.

— Важното е кой губи и кой печели. При това моментът бе адски подходящ — „Ентроникс“ съобщава за страхотната си сделка по време на „Техком“. Жестоко!

— Да — съгласих се.

— Знаеш ли, Стедман? Започвам да си мисля, че май съм те подценявал. Когато се върнем, трябва да излезем някоя вечер заедно с жените си. Какво ще кажеш?

— Звучи чудесно — отговорих лицемерно, като едва се сдържах да не се изсмея.

По-късно обиколих щандовете на конкурентите. Хората грабеха рекламни материали като луди. Чанти, фризбита, плажни хавлии. Спрях пред будката на компания, която произвеждаше въртящи се видеоекрани и устойчиви на всякакъв климат екрани за билбордове. Бях си свалил значката, за да си мислят, че съм просто клиент. Зададох им няколко въпроса за корекцията на цветовете и пикселите. Не се опитвах да ги впечатля, а просто исках да видя докъде е стигнала конкуренцията. Споделиха с мен, че екраните им били използвани на концерти на „Ред Хот Чили Пепърс“, „Металика“ и Стинг.

После се отбих в будката на „Еървю Системс“, които продаваха по летищата монитори за информация за полетите. Бяха най-сериозният ни конкурент за сделката в Атланта, затова исках да видя продукта им. Не бяха голяма компания, затова всичките шефове бяха на щанда и ухажваха потенциалните клиенти. Здрависах се със Стив Бингам, директора им, хубав мъж на около петдесет години със сребристора коса, слабо лице и тъмни очи.

После отидох в будката на „Роял Майстер“, по-голяма от нашата и отрупана с телевизори и прожекционни апарати. Младежът, който бе дежурен там, се нахвърли върху мен въодушевено, тъй като реши, че съм потенциален клиент. Връчи ми визитната си картичка и пожела да ми покаже най-добрите им продукти. Напомни ми за самия мен преди около пет години. Поиска визитната ми картичка, но аз се потупах по джоба и го излъгах, че съм забравил картичките си в хотелската стая. Завъртях се, за да изчезна колкото се може по-бързо. Надявах се, че нямаше да ме види в нашата будка, когато той самият започнеше да обикаля.

— Позволете ми да ви представя на вицепрезидента ни по продажбите — спря ме той.

— Благодаря, но бързам за един от семинарите.

— Сигурен ли си? — попита женски глас. — Винаги обичам да поздравявам потенциалните клиенти.

Отначало не я познах. Мишосивата ѝ коса сега бе златиста, изпъстрена с по-светли кичури. И за първи път носеше грим.

— Джоан — ахнах стреснато. — Не очаквах да те видя тук.

— Джейсън — усмихна се Джоан Тюрек и ми протегна ръка. — Не виждам значка. Да не би да си напуснал „Ентроникс“?

— Не... май съм я загубил някъде...

— Заедно с визитните картички — намеси се младежът раздразнено.

— Мислех, че си на работа във „Фудмарк“ — казах на Джоан.

— Това място се отвори неочаквано и не можах да устоя. „Майстер“ търсеха човек, който разбира от визуални системи, и аз реших да приема. Те нямат изискване да си хищник.

Да, напълно логично бе „Роял Майстер“ да назначат Джоан. В битката между мегакорпорациите, в която трябваше да се реши кои от продавачите ще живеят и кои ще загинат, Джоан бе страхотна придобивка. Знаеше къде са слабите места на „Ентроникс“ и как решавахме проблемите си.

— Изглеждаш чудесно — казах искрено.

— Благодарение на Далас — сви рамене тя.

— Значи в момента си еквивалентът на Горди?

— Иска ми се да бе само това. Напоследък съм кошмарно заета с планирането на интеграцията.

— Тоест какво ще стане с продавачите ти?

Тя се усмихна.

— По-скоро какво ще стане с вашите продавачи.

— Изглеждаш като котката, изяла сметаната, Джоан — изрецитирах любимата фраза на Кал Тейлър.

— Е, познаваш ме.

— Мислех, че мразиш Далас.

— Шийла е родена и израснала в Остин. А и в Далас не е лошо след изобретяването на климатиците.

— Имат страхотни ресторанти за пържоли.

— Да, ама аз още съм вегетарианка — каза тя, но внезапно усмивката ѝ изчезна. — Чух за Фил Рифкин. Ужасна трагедия.

Кимнах.

— Беше готин тип. Гениален. Малко странен, разбира се, но никога не съм предполагала, че е склонен към самоубийство.

— И аз никога не съм го мислил.

— Странна работа. И адски тъжна.

Отново кимнах.

— Видях изявлението на Дик Харди. Горди е сключил страхотна сделка с магазините на Хари Белкин.

— Това бе новина и за мен — казах. — Мислех, че аз съм сключил сделката, ама кой ли ме слуша?

Джоан се приближи към мен и ме изведе от будката.

— Джейсън, мога ли да ти дам един съвет?

— Разбира се.

— Винаги съм те харесвала. Знаеш го.

Кимнах.

— Изчезвай още сега, докато можеш. Преди ти и приятелите ти от Братството да останете на улицата. Много по-лесно е да търсиш работа, когато имаш такава.

— Не е сигурно, Джоан — възразих кротко.

— Казвам ти го като приятел, Джейсън. Наречи ме плъх, но знам кога един кораб потъва.

Не отговорих, а само я загледах в очите.

— Ще поддържаме връзка — каза тя.

35.

След като шоуто за деня приключи, се отбих в нашата будка, за да видя какви връзки са осъществили момчетата. Фестино бе извадил антибактериалния лосион и търкаше ръцете си ожесточено, за да убие микробите, полепнали по тях от ръкуванията с безброй клиенти. Кърт прибираше оборудването за през нощта.

— Ще дойдеш ли на великата вечеря? — попитах.

— Не бих я пропуснал — отвърна той.

Тръгнах към стаята, за да се изкъпя и преоблека. Пред асансьора се натъкнах на Тревър Алард.

— Какво става, Тревър? — попитах дружелюбно.

Той ме погледна втренчено.

— Интересни неща — отговори. — Винаги е приятно да се видиш със стари приятели.

— С кого се видя?

Асансьорът пристигна и се качихме. Бяхме само двамата.

— С един приятел от „Панасоник“ — каза Тревър.

— Така ли?

— Аха. Та той спомена, че си сключил сделката с Хари Белкин, тъй като цялата доставена партида от телевизори на „Панасоник“ сдала багажа.

Кимнах. Бездруго изпитвах притеснение заради металния ковчег, в който се намирах, но то се замени с друга тревога.

— Странна работа — казах.

— Много странна. И лоша за „Панасоник“. Но чудесна за теб.

— И за „Ентроникс“.

— Разбира се. Велика победа за теб. Страхотен късмет, а?

Свих рамене.

— Хей, човек си гради собствения късмет — повторих думите на Горди.

— Замислих се сериозно — продължи Тревър предпазливо. — Припомних си някои неща. Например „Фиделити“ И моят монитор се скапа, помниш ли?

— Вече говорихме по въпроса, Тревър.

— Да. Загубих сделката с „Фиделити“ заради него. После пък имах неприятности с колата и заради тях загубих „Павилион“. После пък компютърът на Брет сдаде багажа.

— Все още ли се занимаваш с тези дивотии?

— С противниците ти се случват доста лоши неща, нали?

Пристигнахме на нашия етаж.

— Няма да зарежа това, Джейсън — предупреди ме той. — Брет и аз ще се поровим надълбоко. Знам, че ти стоиш зад всичко това, и ще изровя истината. Обещавам ти.

36.

Обадих се на Кейт, взех си душ и се преоблякох в костюм и вратовръзка за вечеря. „Ентроникс“ беше ангажирала една от балните зали в хотела. И както винаги, Горди бе запазил темата на вечерята в тайна.

Неговите вечери по време на „Техком“ винаги бяха невероятно екстравагантни. Миналата година темата бе „Чиракът“. Той, разбира се, бе в ролята на Доналд Тръмп. Предходната година пък бе „Оцелелият“. Всички носехме кърпи на главите и бяхме принудени да изядем по купичка „кал“, направена от натрошени шоколадови бисквити и гумени бонбони. Горди вечно произнасяше смахнати речи, кръстоска между наставленията на гуруто по самонахъсване Тони Робинс и репликите на господин Пинк от „Глутница кучета“.

Всички се чудехме какво ли щеше да измисли тази година.

Влязох в залата и забелязах, че бе направена да прилича на боксова арена. По стените прожектираха стари боксови плакати, от онези, пожълтелите от времето и украсени със снимки на боксьорите. Видях плакати на мачовете между Роки Марчиано и Джо Уолкът, между Касиус Клей и Дони Фрийман.

В средата на залата бе разположен истински боксов ринг. Честна дума. Горди сигурно го бе взел под наем някъде в Маями. Стоманена рамка и колони, въжета, дървена стълба към ринга, дори столчета в ъглите. До ринга бе монтиран гонг от черна стомана. Наоколо бяха подредени масите.

Адски тъпа гледка.

Кърт ме видя и се приближи към мен.

— Това сигурно е струвало доста пари, а? — отбеляза.

— Какво става?

— Ще видиш. Горди поиска съвет от мен. Трябва да се чувствам адски поласкан.

— Какъв съвет?

— Ще видиш.

— Къде е Горди?

— Вероятно зад кулисите, където си дава кураж с щедра глътка. Помоли ме да му донеса бутилката с уиски.

Намерих мястото си до маса близо до ринга. Всички от Братството вече седяха около масите, придружени от важни клиенти.

Едва успях да се представя на един тип от „Мрежа подписи“, когато светлините замигаха и два прожектора се насочиха към сините кадифени завеси в предната част на залата. От високоговорителите загърмя мелодията от „Роки“.

Завесите се разтвориха и двама едри мъжаги се понесоха напред, вдигнали високо трон. На него седеше Горди, издокаран в яркочервен боксьорски халат със златни украси и качулка и с червени ръкавици на ръцете. Краката му бяха обути във високи боксьорски гуменки. На трона пишеше „Шампион“ Пред мъжагите вървеше млада хубавица, която хвърляше розови листенца. Горди се хилеше широко и боксираше във въздуха.

Типовете понесоха Горди по пътеката между масите. Чуваха се кикот и шеги.

Мъжете оставиха трона до боксовия ринг и Горди скочи на крака.
— Йо, Ейдриън! — изрева той.

Жената с розовите листенца закачи безжичен микрофон на халата му.

Избухна силен смях. Хората очевидно се кефеха. Все още не можех да повярвам на очите си, но Горди бе прочут с идиотщините си.

Той се завъртя, за да видим гърба на халата му, където с огромни златни букви бе написано „Италианският жребец“. Над тях бе пришита бяла кръпка с надпис „Месарница Шамрок“, също както в „Роки“.

Горди вдигна халата, за да ни покаже боксьорските си шорти, съшити от американското знаме.

— „Роки III“ — извика Тревър.

— Точно така — ухили се Горди.

— Мислех, че си ирландец — намеси се Форсайт.

— Жена ми е италианка, така че по брак съм италианец. Къде ми е пиенето?

Той откри бутилката с „Галискър“ на малка масичка до ринга, наля си щедра доза и я погълна наведнъж. Махна на жената с листенцата и тя удари гонга. Горди се поклони и всички заръкопляскаха.

- Ура! — изрева той.
- Ура! — отговориха някои от момчетата.
- Ура! — изкрещя той още по-силно.
- Ура! — извикаха всички.

Той свали качулката, но не и халата, което бе разумно, като се имаше предвид фигурата му.

— Ние в „Ентроникс“ правим всичко за вас — извика той.

— Да! — извреця подмазвачът Тревър.

Аз се опитах да не завъртя очи презрително.

— Ще изкараме и петнадесетте рунда заради вас! — продължи Горди.

Жената стоеше до масата до ринга и чукаше яйца в чаши. Пред нея имаше купчина с кори яйца. Знаех си какво ще последва. Чашите бяха двадесет и осем и тя сипваше по три яйца във всяка.

Горди отпи поредната си глътка скоч.

— Когато гърбът ти е опрян в стената и трябва да умреш или да се бориш, започваш да търсиш в себе си духа на героя — каза той. — Също като Роки Балбоа, ние сме борци. Той имаше Аполо Крийд. Ние си имаме „Нек“ и „Мицубиши“. Той се изправи пред мистър Т., а ние — пред „Хитачи“. Роки се би с Томи Гън, а ние с „Панасоник“. Роки си имаше Иван Драго, ние имаме „Сони“!

Братството, както и някои от клиентите, заръкопляскаха.

— Ние сме тук да превърнем мечтите ви в реалност — продължи той. — Е, няма да се просна на пода и да правя лицеви опори на една ръка заради вас...

— Стига бе! — извика Таминек. — Направи го!

— Хайде, Горди! — присъедини се и Тревър.

— Ще ви пощадя — отвърна Горди. — Защото сега не става дума за Горди, а за екипа ни.

Думите му прозвучаха леко завалено.

— Екипът на Горди! Всички сме играчи в отбора и сега ще ви покажем за какво става дума. Джейсън, къде си?

— Тук — отговорих притеснено.

— Ела тук, партньоре!

Надигнах се. Дали щеше да ме накара да се боксирам с него? Мили боже!

— Здравсти, Горди — казах.

— Ела — махна ми той с лявата си ръка.

Приблжих се към ринга, а младата жена пристъпи към мен с чаша в ръка.

— Изпий я, Джейсън — нареди ми Горди.

Чух смехове и насърчения.

Вдигнах чашата с яйцата и се усмихнах, после поклатих глава.

— Имам висок холестерол — казах.

— Ау! — извика подигравателно Тревър.

— Хайде, Тигре — насърчи ме Фестино.

— Всички сте уволнени — засмях се.

— Пий! — заповяда Горди.

Вдигнах чашата към устата си и изсипах яйцата в гърлото си. Доповръща ми се, но успях да преглътна. Върнах чашата на жената и всички изреваха въодушевено.

— Bravo! — каза Горди и ме потупа по ръката. — Кой е следващият? Къде са Форсайт и Фестино?

— Не искам да се разболея от салмонела — измъкна се Фестино.

Върнах се до масата и затърсих с очи най-близката тоалетна, в случай че ми се наложи да повърна.

— Путьо — подигра му се Горди. — Тревър, покажи му какво е истински мъж.

— Искам Джейсън да изпие още една чаша — засмя се Тревър.

Горди се залюля като пребит боксьор. Веднага усетих, че не се преструваше. Очевидно бе пиан.

— Знаете ли защо ви поканихме всички? — попита той. — Всички клиенти. Да не мислите, че обичаме да си прекарваме времето с вас? Не, мамка му!

Чу се смях и Тревър бързо седна на мястото си, облекчен, че се е отървал от яйцата.

— Искаме всеки от вас, шибаняци, да купува от „Ентроникс“ — продължи Горди. — И знаете ли защо? — забоксира той въздуха. — Защото искам целият ми отбор да е богат като мен.

Някои от Братството се изсмяха, също и няколко клиенти, но повечето дори не се усмихнаха.

— Знаете ли каква кола кара Горди? — попита той. — Хамър. А не смотана тойота. Не и шибан японски автомобил. Знаете ли какъв

часовник носи Горди? Ролекс. Точно така. Не миризливо сейко, а ролекс, който не е произведен в Япония. Къде е Йоши Танака?

— Не е тук — отговори някой.

— Йоши-сан — саркастично провлече Горди. — Не е тук. Добре. Всъщност, вярвам, че никой от японските ни сладури не е тук. Вероятно са прекалено заети да изпращат поверителните си доклади за нас. Проклети шпиони.

Няколко души се засмяха, но този път нервно.

— Японците ни нямат доверие — продължи Горди. — Но ние им показахме, че сме страхотни, нали? Нали, момчета?

Гостите безмълвно ядяха салатите си.

— Шибаните японци ни убиват бавно — не се отказваше Горди. — И никога не ти казват какво мислят. Гадни прикрити задници!

— Горди — извика Тревър. — Седни.

Горди се бе облегнал на въжетата.

— Да не мислите, че е лесно да работиш за пасмина с дръпнати очи, които искат да се провалиш само защото си бял?

Думите му звучаха все по-завалено.

Тревър се надигна и аз го последвах.

— Хайде, Горди — извика той. — Господи — прошепна. — Пиян е като свиня.

Пристъпихме към ринга. Кърт и Форсайт се присъединиха към нас. Горди вдигна очи и ни видя.

— Разкарайте се от мен, мамка ви — изрева.

Сграбчихме го и той опита да се бори, но бързо се предаде. Чух го да мърмори:

— Каквото се случи в Маями, си остава в Маями. После изгуби съзнание.

Докато изнасяхме Горди от балната зала, забелязах Дик Харди, който стоеше облегнат на стената, скръстил ръце. На лицето му бе изписана дива ярост.

ТРЕТА ЧАСТ

37.

Първото, което направих, бе да се отърва от Карибите. Накарах да махнат всички картинни екрани от кабинета ми. Искях да мога да гледам през прозорците, дори да виждах само паркинга.

Правех точно обратното на всичко, което на времето правеше Горди. Все пак бях пълната му противоположност, нали? И поради тази причина Дик Харди ме направи новия вицепрезидент по продажбите.

Е, помогна и това, че шефовете на „Ентроникс“ искаха да запълнят мястото колкото се може по-скоро. Нямаха търпение да забравят за Горди.

Пиянските му изстъпления се появиха в интернет на следващия ден. „Яху“ бе пълен с истории за шоуто от „Роки“, чашите със сурови яйца, ролекса и хамъра и най-вече — антияпонските изявления. Горди, добре познат в света на продажбите, се превърна в знаменитост.

А началниците в Токио бяха невероятно засрамени и вбесени. Досега се бяха съгласявали да си затварят очите за расизма на Горди, тъй като той се опитваше да го прикрива, но след като започна да го проявява на обществени места, трябваше да бъде усмъртен.

Мениджърът по връзки с обществеността в Санта Клара даде прес изявление, в което оповести, че „Горди напуска «Ентроникс» по семейни причини“. Получих безброй поздравления и имейли от приятели, с които не се бях чувал от години. Вероятно се надявах да ги уредя в „Ентроникс“, тъй като не знаеха, че скоро всички ние можехме да останем без работа. Джоан Тюрек ми изпрати адски мило писмо, в което добавяше зловецко: „Пожелавам ти най-вече късмет. Ще имаш нужда от него“.

Второто, което направих, бе да звънна на Йоши Танака и да го уведомя, че нещата отсега нататък ще бъдат различни. За разлика от предшественика си, аз исках да работя с него. Искях да чувам мнението му, да знам какво мисли, да знам какви са настроенятия в Токио. Говорех му бавно, използвайки простички думи.

Няма да кажа, че Йоши ми се усмихна — очевидно лицевите му мускули нямаха тази способност, но кимна тържествено и ми благодари. Мисля, че разбра какво му казах, макар да не бях съвсем сигурен.

Третото бе да помоля Дик Харди да се отбие в Бостън на път от Ню Йорк към Санта Клара. Събрах момчетата в най-голямата конферентна зала, за да се запознаят с Тузаря, и ги въодушевих с речта си. Казах им, че вратата ми е винаги отворена за тях и трябва да се чувстват свободни да идват при мен с проблемите си. Уверих ги, че очаквам от тях само най-доброто. Обещах им, че когато нещо не е наред, няма да ги ругая, а ще се опитвам да помогна. Зарадвах ги с малко повишение на премиите. Тази ми реч бе много по-популярна сред Братството, отколкото нещастното ми нареждане за командировъчните.

Дик Харди стоеше до мен, издокаран в тъмносин костюм, бяла риза и вратовръзка в синьо и сребристо. С мощната си челюст, посивялата коса и тъмните торбички под леденосините очи, той изглеждаше като типичния директор на голяма корпорация. Здрависа се с всички и ги увери, че му е адски приятно да се запознае с тях. Каза го така, сякаш наистина го мислеше. Добави, че те са „сърцето“ на „Ентроникс“, както и че има пълно доверие в мен.

Харди ме потупа по рамото, когато останахме насаме, и каза:

— Знам, че плаването бе тежко, но ако някой може да удържи руля, това си ти.

Явно си падаше по моряшките метафори.

Погледна ме в очите и добави:

— Не забравяй: не можеш да контролираш вятъра. Можеш да контролираш само платната.

— Да, господине.

— Доволен съм от успехите ти.

— Имах късмет.

Той поклати глава сериозно.

— Тъй като вече си един от вицепрезидентите, сигурно ще ти писне да чуваш едно и също, но твърдо вярвам, че човек сам гради късмета си.

Четвъртото ми дело бе да повиша Тревър Алард на старото ми място. Защо ли? Сложно е. Мисля, че отчасти, за да поправа стореното.

Не харесвах Алард, но ако не беше Кърт, вероятно Тревър щеше да седи в кабинета на Горди, а не аз. Освен това, независимо дали ми харесваше или не, той бе добър в работата си. Последната причина бе старата поговорка: „Дръж приятелите си наблизко, а враговете — още по-близо.“

И сега ми се налагаше да работя с него. Не знам кой се чувстваше по-неудобно — той или аз. Дадох му старата секретарка на Горди, Мелани. Това може би не бе много приятно за нея, тъй като представляваше стъпка надолу по отношение на престижа, но знаех, че мога да ѝ имам доверие да го държи под око, тъй като ме харесваше. А и бе свикнала да работи за кретени. Аз задържах Франи, която работеше тук откак се помнеше и знаеше всичко много по-добре от когото и да било.

Накрая, казах на Кърт, че вече не се нуждая от помощта му. Не исках поверителна информация. Не исках той да се възползва от мястото си в охраната по този начин. И със сигурност не исках някой да узнае истината.

Реакцията на Кърт не бе бурна. Очевидно, чувствата му бяха наранени, но той никога не би го признал.

Съобщих му новината рано една сутрин във фитнеса в Съмървил, докато се потяхме с тежестите.

— Не мога да рискувам — казах.

На третата серия тежести изстенах от умора. Мускулите на ръцете ми отказаха и за първи път Кърт не ми помогна да завърша серията. Загледа ме как се боря с щангата, за да я върна на мястото ѝ. Не успях и тежестта се стовари на гърдите ми. Изскимтях от болка. Кърт я вдигна и я постави на стойката.

— Страхуваш се да не те хванат ли? — попита той.

— Не — отговорих. — Просто е нередно. Притеснява ме.

— Виж ти, кой внезапно се превърна в светец.

— Стига бе — възразих, като се надигнах задъхан.

Винаги съм се чувствал неудобно заради това.

— Но не ме спря.

— Да бе, сякаш наистина можех да те спра.

— Не и когато се нуждаеше от помощта ми. Не отказа да прочетеш имейлите на Горди до Харди. Повярвай ми, пак ще има моменти, когато ще се нуждаеш от мен.

— Може и така да е — съгласих се. — Но просто ще трябва да се оправя без помощта ти.

— Сега се нуждаеш от мен повече от когато и да било. Ръководиш продажбите на огромен отдел. Не можеш да си позволиш да сгресиш. Трябва да знаеш всичко, което става. Това се нарича РПВ.

— РПВ?

— Различи приятеля от врага. Основна процедура. За да можеш да застреляш враговете, а не приятелите си. Едно от първите неща, които научаваш в армията. Понякога, когато си въвн от бойното поле, не е лесно да различиш добрите от лошите. Много компании наемат фирми за разужнаване. Знаеш го, нали?

— Не и по твоя начин.

— Не — призна той. — Не са толкова добри. Не обръщат голямо внимание на подробностите. Например, трябва да знаеш всичко за работата на Йоши Танака. Той е един от основните играчи. Невероятно могъщ. Искаш да ти е приятел, нали?

— Той работи за шефовете, а не за мен. Лоялен е към Токио. И стига да не забравям това, няма да имам проблеми.

— Мислиш ли, че това е единственото, което трябва да знаеш за него? Ами ако ти кажа, че прочетох няколко от имейлите му до Токио през последните дни? Шифровани, разбира се. Но пък нашият отдел разполага с кодовете. Написани са на японски, но познавам една готина японка. Не искаш ли да знаеш какво казва за теб? — усмихна се Кърт.

Поколебах се, но само за секунда.

— Не — отговорих твърдо. — Не искам.

— Ами приятелчето ти Тревър?

Поклатих глава. Изкушавах се да споделя с него подозренията на Тревър, но реших да не го правя.

— Не — повторих. — Не искам повече такива неща.

Усмивката му се изкриви.

— Ти си шефът.

Дик Харди ме проверяваше често, по телефона или с имейли. Чувствах се като тийнейджър, току-що взел шофьорска книжка и ключовете от колата на баща си, която татето всяка вечер проверява да

не е ударена. Харди искаше да се увери, че ще успеем да изпълним плана си за третото тримесечие, да узнае какво става с всяка голяма сделка. Искаше да е сигурен, че притискам момчетата здраво.

— Не можеш да ги оставиш на мира дори за секунда — повтори ми той няколко пъти. — Всичко зависи от успехите им. Всичко.

Обясних му, че разбирам. Казах му, че ценя доверието му в мен и няма да го разочаровам.

Не бях сигурен дали аз самият си вярвах.

Стоях пред писоара, когато Тревър влезе в тоалетната. Кимна ми и отиде в другия край. Чакаше да го заговоря, а пък аз изчаках него. Вече му бях пряк началник.

Нямах нищо против да се държа цивилизовано, но не възнамерявах да прекалявам. Той трябваше да се примири с положението.

Свърших и отидох до мивката, за да си измия ръцете. След като се избърсах с хартиената кърпа, Тревър заговори.

— Как вървят нещата, Джейсън?

— Всичко е наред, Тревър — отговорих. — А при теб?

— Чудесно.

Вече бях Джейсън, а не Стедман. Е, все пак бе някакво начало.

Тревър си изми ръцете и се обърна към мен. Заговори бързо и тихо:

— Брет Глийсън отиде при охраната да поиска записите от нощта и деня преди компютърът му да сдаде багажа. Познай какво е станало с тях.

— Защо все още говорим за това? — попитах.

— Изчезнали са, Джейсън. Изтрити са.

Свих рамене.

— Не знам абсолютно нищо по въпроса.

— Искаш ли да отгатнеш кой е последният човек, който е имал достъп до файловете? Според теб, чие име е записано в дневника?

Не отговорих.

— Един тип от охраната на име Кърт Семко. Любимият ни бейзболист. Шибаното ти приятелче.

Свих рамене и поклатих глава.

— И знаеш ли какво си мисля? — продължи Тревър. — Мисля си, че се възползваш от възможностите на охраната, за да отмъщаваш на хора, които не харесваш. И този тип върши мръсната ти работа, Джейсън.

— Глупости. Мисля, че Кърт дори не работеше тук, когато компютърът на Брет се скапа. А пък аз самият нямам ни най-малка представа как да изтрия всички файлове от компютъра. Дрънкаш дивотии.

— Да бе, обзалагам се, че е било адски трудно да вкараш Кърт тук, преди да си получи служебната значка. Ако мислиш, че можеш да използваш корпоративната охрана за гнусните си цели, значи си ужасно тъп.

— Това е абсурдно.

— Много от момчетата те харесват. Падат си по лицемерните ти преструвки. Но аз те чета като отворена книга. Два дни поред колата ми се развали и това ми струва сделката с „Павилион“. Да не мислиш, че не съм се поровил в тази история? Обадох се да им се извиня. И знаеш ли какво ми съобщиха?

Не отговорих.

— Казаха ми, че съм им се обадил от клуб за голф. Сякаш съм предпочел да отида да поиграя, вместо да си свърша работата. Е, познавам човек, който е член на клуба, и поразпитах. Дамата от магазина за спортни принадлежности ми каза, че някакъв тип в кожено яке с емблемата на „Харли Дейвидсън“ влязъл в магазина онази сутрин и помолил да използва телефона. По същото време, когато уж аз съм се обадил в „Павилион“. Жената го помнеше, тъй като не изглеждал като член на клуба.

— Тревър, не знам за какво говориш.

— Разбира се, че не. Е, дръж си очите отворени, Джейсън. Предстоят ти доста неприятности.

38.

Кейт искаше да отпразнува последното ми повишение, но този път настоя да дадем вечеря. Нае фирмата, организираща празненствата у няколко от приятелките ѝ.

Нямах мерак да празнувам. Обстоятелствата не бяха особено приятни. Но това изглеждаше важно за Кейт. Мисля, че искаше да се изфука пред приятелите си с успехите ми. Съгласих се.

Ако готвачката бе дошла в старата ни къща, щеше да побегне от кухнята с писъци. Но кухнята в дома ни на улица „Хилард“ бе огромна и току-що ремонтирана. Плотовете бяха покрити с френски плочки, а уредите бяха нови. Готвачката и помощничките ѝ се заеха да приготвят филе в сос „Мадейра“ и задушени моркови.

Кейт и аз бяхме на втория етаж и се обличахме за вечерята. Бях ѝ донесъл чаша студено бяло вино. Обичаше да пийне няколко глътки, преди гостите да се появят, а гинекологът я бе уверил, че малко вино няма да навреди на бебето. Беше ѝ дал за пример всички францужойки и италианки, които пият през цялата си бременност, а децата им се раждат чудесни. С изключение на факта, че не могат да говорят английски, разбира се.

Кейт седеше в креслото от баба Спенсър и ме наблюдаваше.

— Имаш чудесно тяло — отбеляза тя.

— Да не ме сваляш?

— Не, говоря сериозно. Отслабна и направи мускули. Адски си секси.

— Благодаря.

— И не казвай, че и аз изглеждам добре. Дебела съм. Имам дебели глезени.

— Бременността ти отива. Красива си.

Да, глезените ѝ наистина са дебели в момента, но това не е проблем. Никога не съм се въодушевявал от глезени.

— Развълнуван ли си за бебето? — попита ме тя, както правеше всеки ден.

— Разбира се.

Всъщност бях ужасен. Страхувах се. Когато бебето беше само хипотетично, никой не бе по-ентузиизиран от мен. Но сега бях старши вицепрезидент, а след няколко месеца щях да имам бебе и да не спя по цяла нощ. Не знаех как ще се справя. Ами ако останех без работа? Тогава какво щяхме да правим?

— Аз пък се страхувам — призна Кейт. — Ужасена съм.

Приближих се до нея и я целунах.

— Разбира се, че си. Аз също. В корема ти расте нещо, което ще превземе света ни, когато се появи на бял свят. Също като в „Извънземният“.

— Не трябваше да го казваш.

— Съжалявам. Добре, ще ти дам друг пример. Все едно ще скачаш от самолет над Ирак. Не знаеш дали парашутът ти ще се отвори и дали няма да стрелят по теб.

— Това звучи като казано от Кърт — засмя се Кейт.

Свих рамене засрамено.

— Той разказва страхотни истории. Вършил е невероятни неща.

— Неща, които ти никога не би искал да правиш.

— Вярно е. Както и неща, които никога не би трябвало да върши.

— А?

— Чете имейлите на хората.

— Чии имейли? Твоите?

— Не, на Горди.

— Голяма работа. Хората казват, че в имейл не трябва да казваш нищо, което не би написал в пощенска картичка. Нали работата на корпоративната охрана е да наблюдава имейлите?

Кимнах.

— Да.

— Той е адски лоялен към теб, Джейсън. Добър приятел ти е.

— Може би прекалено добър.

— Какво означава това? Кърт би направил всичко за теб.

Замълчах за момент. Да, „всичко“ бе адски точно. Да ми даде поверителна информация за Брайън Борк от хотели „Локуд“ и Джим Летаски, бе горе-долу приемливо. Но онова, което бе направил с телевизорите на „Панасоник“, бе пълна лудост. И вероятно престъпление, като се имаше предвид стойността на унищожената

стока. А още по-лошото бе, че показваше склонността му към насилие. Кърт бе опасен.

Ами пиянската тирада на Горди? Горди бе помолил Кърт да му донесе бутилката „Талискър“. Дали Кърт не бе сипал нещо в нея?

„Мръсникът няма да се отърве безнаказано този път“. Това бяха точните му думи. Е, оказа се прав. Вечерята в Маями сложи край на кариерата на Горди.

Кърт ми бе помогнал да се изкача нагоре по корпоративната стълба, факт, който никак не ми се искаше да споделям с Кейт. Но сега бе извън контрол. Трябваше да бъде спрян.

Тревър се ровеше надълбоко и сигурно щеше да се сдобие с доказателства за извършеното от Кърт. Аз също щях да бъда обвинен, а това щеше да сложи край на кариерата ми.

Не можех да си го позволя. Не и с тази къща, ипотеката, новите коли и бъдещето дете.

Бях допуснал страхотна грешка, като му намерих работа. Но сега трябваше да оправя нещата. Смятах да поговоря с Денис Сканлън, началника на охраната.

Кърт трябваше да бъде уволнен. Нямах друга възможност.

Поех си дълбоко дъх и се зачудих колко можех да споделя с Кейт.

Но тя наклони глава и каза:

— Чух звънеца. Ще слезеш ли долу да посрещнеш гостите?

39.

На сутринта отлетях за Чикаго заедно с един от младшите ни продавачи, Уейн Фалън. Предстоеше ни интересна среща, на която щях да се опитам да закова сделката с презвитерианската болница. В една от конферентните зали в болницата ни посрещна заместник вицепрезидентът по комуникациите, някакъв тип на име Бари Улашевич. Той отговаряше за медиите в болницата, всичко — от снимки до сателитни телеконференции и телевизионното им студио. От месеци се пазаряхме за цените и датите на доставка. Бари искаше петдесетинчови плазмени монитори за стоте им операционни, проектори и телевизори за повече от стоте им конферентни зали и още много телевизори за чакалните и фойетата. Уейн бе тук, за да наблюдава, и в момента се кефеше на боксовия мач между мен и Улашевич.

Не харесвах този тип, но това беше без значение. Важното бе той да ме харесва и май бе така. Започнахме в десет сутринта и се срещнахме с безброй администратори и техници. Дори директорът на болницата се появи за малко.

Около един на обяд, когато вече се чувствах изстискан като лимон и отчаяно се нуждаех от храна и кофеин, Улашевич внезапно извади офертата, която бе получил от „Роял Майстор“, идентична на нашата, но чиито цени бяха с около десет процента по-ниски. Бях му предложил най-ниската възможна цена и това ме вбеси. Той ми подаде офертата с театрален жест, като лош актьор в ролята на Еркюл Поаро.

Очакваше да се предам. Бях вложил месеци в тази сделка и я смятах за сигурна. Улашевич мислеше, че в този момент ще съм готов на всичко, за да я склуча.

Но не осъзнаваше факта, че съм в „зоната“. Веднъж четох някаква статия в интернет от автор с непроизносимо име, който говореше за „зоната“. Даваше за пример художник, толкова унесен в рисуването си, че не забелязва времето. Или музикант, замаян от творбата, която свири. Случва се с хирурзи, шахматисти и спортисти.

Изпадаш в нещо като екстаз и всичко си идва на мястото. Пълен си със сила и енергия. В „зоната“ си.

Това се случи и с мен. Бях в „зоната“. И го правех сам. Без отровната помощ на Кърт.

Прегледах спокойно офертата на „Роял Майстер“. Беше пълна с прикрити клаузи, датите за доставка бяха само пожелание, цените можеха да варират според курса на еврото. Не знам кой бе написал договора, но бе гениален.

Посочих всичко това на Улашевич и той започна да спори.

Тогава се надигнах, ръкувах се с него и си прибрах нещата в куфарчето.

— Бари — казах, — няма да ти губя времето повече. Очевидно предпочиташ несигурните условия на „Роял Майстер“ и нямаш нищо против да платиш повече за по-лош продукт, който няма да получиш точно когато искаш. И който няма да бъде подменен, ако нещо не работи. Е, това не е мой проблем. Благодаря ти, че разгледа и офертата на „Ентроникс“, и ти пожелавам късмет.

Взех си договорите и напуснах залата. Забелязах смаяното изражение на Бари Улашевич. В асансьора Уейн ме сграбчи ужасено за ръката.

— Загубихме сделката, Джейсън. Не мислиш ли, че трябваше да преговаряш? Според мен, Улашевич искаше да се пазари.

Поклатих глава.

— Имай търпение.

Докато стигнем до подземния гараж, мобифонът ми вече звънеше. Погледнах Уейн и се ухилих. Паникьосаното му изражение бе заменено от възхита.

Прибрах се у дома с подписани договори.

40.

От летището отидох направо в службата.

На компютъра ме очакваше поздравителен имейл от Харди. „Страхотна работа свърши в Чикаго!“ Джоан Тюрек също ме поздравяваше, което бе адски мило от нейна страна, като се има предвид, че ѝ бях измъкнал сделката изпод носа.

Прекалено мило, помислих си. Любезността на победител?

Зачудих се дали да напиша имейл на Денис Сканлън, но се отказах. Подозирах, че Кърт вероятно чете и моите имейли. Не исках да рискувам. Звъннах на Сканлън и го помолих да дойде в кабинета ми.

Шефът на охраната приличаше на гигантска жаба. Ризата и вратовръзката му бяха толкова стегнати, че се притесних да не му спрат кръвообращението и да вземе да припадне. Потеше се обилно и имаше говорен дефект.

Казах му, че разговорът ни е строго поверителен, после му обясних, че съм загрижен заради един от служителите му, Кърт Семко.

— Ама нали ти го препоръча? — учуди се Сканлън.

— Мисля, че допуснах грешка — отговорих. — Не го познавах достатъчно добре.

Той прокара ръка по потното си лице.

— Можеш ли да ми кажеш нещо по-точно? От какво естество са тревогите ти? Кърт създавал ли е проблеми?

Скръстих ръце.

— Чух оплаквания от някои от колегите. Правил си е гадни шеги с хората.

— Наистина ли?

— Да. Гадни шеги, довели до щети.

— Би ли уточнил?

Можех да уточня, разбира се, но дали наистина исках Сканлън да разследва дали Кърт е скапал компютъра на Брет Глийсън? Докъде възнамерявах да стигна? Дали да споделя със Сканлън за всички имейли, които Кърт бе прочел?

Не. Всичко това можеше да се обърне срещу мен. Кърт щеше да се бори. Можеше дори да каже, че аз съм го накарал да ми осигури информацията. Все пак, аз имах изгода от нея, а не той. Не можех да рискувам.

— Не знам всички подробности — казах. — Но вярвам — и пак повтарям, че разговорът ни е абсолютно поверителен, — че Кърт трябва да бъде уволнен.

Сканлън закима.

— Съгласен ли си да попълниш доклад с оплакване? — попита той.

Поколебах се за миг.

— Не искам да слагам името си под такъв доклад. Мисля, че това прекалено ще усложни нещата. Особено като се има предвид, че аз самият го препоръчах.

Сканлън продължи да кима.

— Не мога да го уволня без причина. Знаеш го. Трябва да имам документация. Някои от момчетата ти ще се навият ли да подпишат?

— Предпочитам да не ги питам. А и не искам никой да рискува и да се излага на опасност. Сигурен съм, че ме разбираш.

— Говориш така, сякаш знаеш нещо определено.

— Чух туй-онуй.

— Той твърди, че сте добри приятели.

— Сложно е.

— Слушай, Джейсън, Кърт е един от най-добрите ми служители. Може да прави всичко.

— Разбирам.

— Не искам да го загубя. Но и не искам някой от служителите ми да създава неприятности. Затова ще помисля по въпроса и ще проуча как стоят нещата.

— Това е всичко, за което те моля — отвърнах.

Звъннах на Кейт в службата и ми казаха, че си е взела почивен ден. Обадих ѝ се у дома и я събудих.

— Все още ли имаш болки? — попитах разтревожено.

— Да. Реших да си остана у дома.

— Какво каза Димарко?

— Просто да си лежа спокойно, докато болките преминат.

— Да не е нещо сериозно?

— Не — отговори тя. — Докторът смята, че е напълно нормално. Не се тревожи. Просто трябва да си почивам.

— Добра идея. Искях да ти напомня, че довечера съм на делова вечеря.

— А, да. С хората от болницата.

— С хората от летището в Атланта. Но няма значение.

— Летището в Атланта в Бостън? Не разбирам.

— Досадна работа — отвърнах. — Ще са на едно от събитията в индустрията.

Ставаше дума за търговското шоу в обширния изложбен център в Бейсайд. Слава богу, че не ми се налагаше да работя в будката, но някои от момчетата бяха там. Когато чух, че типовете от Атланта ще посетят шоуто, веднага ги поканих на вечеря. Казах им, че това ще е чудесна възможност да отпразнуваме подобаващо споразумението. Силно ми се искаше да закова огромната сделка с летището.

Човек поне може да се надява.

— Къде ще ги водиш? — попита Кейт.

— Не знам името на ресторанта. Някакво лъскаво място в Саут Енд, което Франи харесва. Но ако ти се наложи да се свържеш с мен, няма да изключвам мобифона.

— Няма да те притеснявам.

— В случай че има проблем, изобщо не се колебай, бибчо.

Затворих телефона и забелязах, че Кърт стоеше до вратата на кабинета ми.

— Тази сутрин не те видях във фитнеса — отбеляза той.

— Трябваше да отлетя до Чикаго рано сутринта.

— Значи говориш със Сканлън, а?

Кимнах.

— Става дума за рутинна проверка, която в личен състав не успяха да направят.

— Знаеш, че винаги можеш да се обърнеш към мен.

— Мислех, че трябва да разделя бизнеса от приятелските отношения.

— Добра идея — каза той и затвори вратата. — В такъв случай, ако имаш проблем с работата ми, обърни се към мен, а не към шефа ми.

Преглътнах затруднено.

— Нямам проблеми с работата ти.

— Наистина ли? Защо тогава се опитваш да ме уволниш?

Погледнах го в очите.

— Защо мислиш така? — попитах, нагло.

Кърт застана пред бюрото ми.

— „Загрижен съм... разговорът ни е строго поверителен...“ — започна да ме имитира, като повдигна презрително вежди. — „Изключително важно е разговорът ни да остане поверителен“ — ухили се гадно. — Джейсън, ако имаш проблеми с моята скромна личност, обърни се към мен. Мъж срещу мъж. Не се промъквай зад гърба ми. Защото ще узная. А ти ще съжаляваш — ледено ме изгледа Кърт. — Ясно ли е?

Шашнах се. Кърт знаеше за разговора ми със Сканлън. При това дума по дума.

Не знаех как, но несъмнено бе сложил микрофон или камера в кабинета ми. Със сигурност разполагаше с нужната технология.

Зачудих се какво ли още ме бе чул да казвам. Сутринта се притеснявах, че Сканлън може да не прояви дискретност и да сподели нещо с Кърт, но вече бях наясно, че приятелчето ми е чуло директно всичко.

И сега знаеше, че се опитвам да го уволня. Това вероятно щеше да създаде проблеми между нас. Нещата никога вече нямаше да са такива, каквито бяха преди.

В колата, на път към Саут Енд, мобифонът ми звънна. Бях се върнал към стария си лош навик да говоря по телефона в колата, но нямаше начин. Трябваше да съм достъпен по всяко време.

Обаждаше се Дик Харди.

— Какво е чувството ти за сделката с летището в Атланта? — попита той.

— Добро — отговорих лаконично.

— Чудесно, тогава и аз мисля по същия начин. Ако успеем с тази сделка, имаме шанс да спасим отдела.

— Мога да направя само най-доброто, на което съм способен.

— Разчитам на теб, Джейсън. Всичко зависи от тази сделка. Всичко.

Подадох ключовете от колата, на момчето, което обслужваше паркинга, и влязох в ресторанта с небрежна усмивка на лицето. За

съжаление, заведението бе с отворена кухня, което винаги ме притесняваше. Вероятно подсъзнателно се страхувах, че ще ми наредят да измия чиниите, след като свършим с вечерята.

Джим Летаски вече седеше до масата и преглеждаше някаква папка. Бяхме подранили с около петнадесет минути. Бях поканил и Джим на вечерята, тъй като исках да участва в най-голямата ми сделка. Нуждаех се от помощта му. Той бе резервирал маса, достатъчно отдалечена от съседните, и бе дал бакшиш на келнера, за да не ни досажда често, тъй като вечерята бе делова.

Имах си прикрит мотив за поканата, но Джим бе умен тип и веднага се бе усетил.

— Знам защо ме покани — каза той.

— Имаш предвид, освен факта, че си страхотен в работата си? — попитах невинно.

— Страхуваш се, че основният ни конкурент по тази сделка е „Нек“.

— Кой? Аз ли се страхувам?

— Прекарах девет години, обяснявайки на света, че продуктите на „Нек“ са по-добри от всички останали, а сега...

— Сега откри господ.

— Не се чувствам много удобно.

— Но не и прекалено зле, нали?

— Не, не прекалено зле. Все пак, става дума за война.

— Ето така трябва да се разсъждава.

Прегледах менюто с вината, като се опитвах да реша какво точно да поръчам.

— Слушай, Джейсън, мисля, че грешиш относно „Нек“.

— Не ми казвай, че отново се конкурираме с „Роял Майстер“.

Джим поклати глава и изстиска малко лимон във водата си.

— Порових се в уебсайта на летището в Атланта. Има една компания, наречена „Еървю системс“, чието седалище е в Атланта.

Кимнах.

— Да, запознах се с директора им на „Техком“ Някакъв тип на име Стив Бингам.

Припомних си сребрилата му коса и напрегнатите очи.

— Най-големият доставчик на дисплеи за информация по полетите. Последния път те са оборудвали летището в Атланта. Та

въпросът ми е защо летището не се обръща отново към тях? Защо внезапно са решили да сменят фирмата?

— Може би цените им са прекалено високи.

— „Еървю“ току-що им продаде купчина портативни дигитални табла.

— Това е новина за мен. Знам само, че типовете от летището се пазарят здраво.

— Преговаряш директно с Дъфи, нали?

— Добре си си подготвил домашното — усмихнах се.

Том Дъфи беше управителят на летището. Голяма клечка. Лорна Евърс, другата ни гостенка за вечеря, беше заместник-директор на отдел „Снабдяване“ в общината на Атланта и отговаряше за летището.

— Дъфи взима решенията — добавих. — Не познавам Лорна, но тя е май само украса.

— Не са тук само заради безплатната вечеря, нали?

— Мисля, че искат да сключат сделката.

— Не съм толкова сигурен.

— Силата на негативното мислене — засмях се и внезапно видях двамата ни гости да влизат в ресторанта. — Вземи им акъла, Летаски.

Лорна Евърс беше закръглена блондинка на неопределена възраст. Може би на около петдесет или бурно преживени четиридесет. Очевидно си падаше по пластичната хирургия. Очите ѝ бяха леко дръпнати като на японка. Устните ѝ — прекалено дебели и нацупени. Лицето ѝ имаше неестествен тен. Когато се усмихнеше, само гигантските ѝ устни мърдаха. Някой бе прекалил с инжекциите с ботокс и колаген.

— Значи ти си новият Горди — каза тя, като оправи диплите на златния шал около врата си.

— Може да се каже.

— Не позволявайте на този човек да пие скоч — изсмя се тя, отметнала глава назад.

Лицето ѝ обаче си остана безизразно. Очите ѝ не помръднаха.

Том Дъфи беше набит мъж с двойна брадичка, лице като месечина и войнишка подстрижка. Носеше папийонка и тъмносин блейзър. Смееше се тихо.

— Приятно ми е да се запознаем — каза Лорна и ми протегна ръка.

Ноктите ѝ бяха лакирани в розово и опасно дълги.

— Чух, че в „Ентроникс“ има страхотно текучество — добави тя.

— Аз тъкмо се преместих в „Ентроникс“ от „Нек“ — обади се Джим. — Реших, че е време да се присъединя към шампионския отбор.

Точка за Летаски. Заслужаваше повишение.

— Говоря за съкращенията — поясни Лорна, като се настани на стола, който държах за нея.

Не че бях идеалният джентълмен, но исках да съм сигурен, че седи на място, откъдето не може да осъществи контакт с очи с Дъфи, без да ги видим. Основен трик в преговорите. Дъфи също седна на определеното му място.

— Ще съществувате ли и следващата година? — попита той небрежно.

— „Ентроникс“ е създадена през 1902 година — отговорих. — Тогава се е наричала „Осака телефон и телеграф“. Мисля, че фирмата ще съществува дълго след като ние вече сме покойници.

— Вярно ли е, че при вас е имало самоубийство преди известно време?

— Трагедия — отвърнах бързо. — Фил Рифкин беше един от най-добрите ни служители.

— Очевидно „Ентроникс“ е доста стресиращо място — отбеляза Лорна.

— Съвсем не е така — излъгах. — Но човек никога не знае какво става в личния живот на някого.

— Е, аз пък ще ви кажа какво става в моя личен живот — засмя се Лорна. — Умирам от жажда. Имам нужда от чаша вино.

— Хайде да поръчаме — предложих, като се протегнах към менюто с вината.

Но Лорна ме изпревари. Грабна менюто — за съжаление имаше само едно, и го отвори.

— В топла вечер като тази обичам хубаво бяло вино — обади се Дъфи.

Лорна четеше внимателно.

— Мислех си за „Поле“ — каза тя. — Но май „Латиф Ротшилд“ е по-добро, а?

Едва не изстенах. Четиристотин долара на бутилка, а жената изглеждаше сериозен пияч.

— Чудесна идея — намеси се Летаски, като ме стрелна с поглед, сякаш искаше да ми каже, че сделка за милиони си заслужава ужасяваща сметка.

Лорна махна на келнера и поръча бутилка „Поле“, скъпа бутилка „Монтраше“ за Дъфи и няколко шишета „Пелегрино“.

— Значи летището в Атланта е едно от най-оживените в страната, а? — попита Летаски.

— Най-оживеното в света — поправи го Дъфи.

— Мислех, че първенството държи летището в Чикаго.

— Не. И можем да го докажем. Тази година имахме тринадесет хиляди полета повече от Чикаго. При това само от януари до юни. Обслужваме три милиона пътници повече.

Мобифонът на Лорна звънна. Тя го отвори и заговори високо. Един от сервитьорите се приближи до нас и ѝ прошепна нещо в ухото. Лорна го изгледа мръсно и затвори телефона раздражено.

— Настояват всички посетители да изключат мобифоните си — съобщи ни тя. — Като че ли изобщо е възможно да чуеш звъненето на телефон тук. Толкова е шумно, че вече почти оглушах.

Бръкнах в джоба си и изключих моя дискретно.

След вечерята, на която Лорна си поръча омар с трюфели — най-скъпото ядене в менюто, се извиних и отидох до тоалетната.

Летаски се присъедини към мен след около минута.

— С риск да прозвучи банално, мога да кажа, че Том Дъфи е бил кастриран — каза той.

— Знаеш ли какво е език на тялото? — попитах.

— Разбира се. Защо?

— Хората ходят на курсове, за да се научат да разчитат малки жестове и мимики — обясних му. — И знаеш ли какво?

— Какво?

— Ами не е нужно да ходиш на курс, за да видиш, че Дъфи повтаря всичките ѝ движения. Тя взема решенията, а не Дъфи.

— Мислиш ли, че спи с него?

— В никакъв случай. Сигурен съм.

— Виждал съм и по-странни двойки. Тази вечеря не върви добре.

— Да, разиграват ни — съгласих се. — Жената променя всичко, дявол да я вземе. Бях закачил Дъфи на въдицата, преди тя да се появи.

— Мислиш ли, че тя предпочита друг от кандидатите?

— Убеден съм само в едно — не слуша какво говоря и не ми обръща нула внимание.

— Кимна няколко пъти, докато ти говореше.

— Жените правят така. Кимат, за да покажат, че слушат, но това не означава нищо.

— Прав си. Дали не е време да блъфираме? — попита Летаски.

— Не — отговорих бързо. — Лорна не е наш човек. Ако станем от масата, сделката веднага ще отлети към „Хитачи“ или някой друг.

— „Еървю системс“.

Вратата на тоалетната се отвори и Дъфи влезе.

— Оставяме те на спокойствие — казах му и отидох до мивката.

В края на вечерята бяхме говорили за всичко друго, освен за дисплеите. Бяхме изпили три бутилки „Поле“ и Лорна си прекара чудесно. Проклинах безмълвно и нея, и неподвижното ѝ лице.

Пожелахме им лека нощ, качих се в колата и бързо включих мобифона. Имах шест съобщения.

Гласът на Кейт звучеше уплашено и измъчено.

— Джейсън, кръвя.

Изстинах.

Следващите четири съобщения бяха също от нея. Звучеше все по-отчаяно. Каза ми, че имало много кръв и се нуждаела от помощ.

— Къде си? — попита тя. — Ще ми звънеш ли? Моля те.

Шестото съобщение бе от мъж. Чух гласа на Кърт.

— Джейсън, аз съм с Кейт в спешното отделение на детската болница. Току-що я докарах тук. Звънни ми на мобифона. Или ела тук. Веднага.

41.

Втурнах се в спешното отделение, Кърт седеше в чакалнята с каменно лице.

— Къде е Кейт? — извиках.

— В отделението — посочи той към вратата. — Добре е, но загуби доста кръв.

Вечерята натежа в стомаха ми. Замайването от виното се замени от страх.

— Загубихме ли бебето? — попитах уплашено.

Кърт поклати глава.

— Говори със сестрата, но мисля, че няма проблеми.

— Слава богу.

Кърт ме изгледа убийствено.

— Защо, по дяволите, не й каза къде си?

— Аз... — замънках засрамено.

Какво можех да кажа? Че не знаех името на ресторанта? Ама че оправдание.

— Кейт знае номера на мобифона ми.

— Да, ама го беше изключил. Жена ти е бременна, за бога! Излизаш на вечеря и си изключваш телефона, защото не искаш да провалиш сделката си! Това е гнусно, човече — поклати глава той.

Обзеха ме противоречиви чувства. Благодарност — задето бе довел Кейт в болницата. Гняв — заради възмущението му — кога пък бе станал такъв праведник? Страхотна вина. Облекчение, че Кейт бе добре и не бяхме загубили бебето.

— Трябваше да го изключи — оправдах се.

— Имаш късмет, че бях там.

— Кейт ли ти се обади?

— Аз звъннах у вас. И добре, че го направих.

— Господин Стедман? — попита една сестра, като се приближи към Кърт.

Сестрата имаше яносини очи и сребриста коса. Изглеждаше на около петдесет и пет и излъчваше авторитет.

— Жена ви е добре. Преляхме ѝ изгубеното количество кръв.

— Аз съм съпругът — намесих се.

— А, добре — кимна тя и се извърна към мен. — Съжалявам. Тя е в шестнадесетата седмица, нали?

— Да.

Забелязах, че сестрата говореше в сегашно време. Кейт е бременна, а не „беше“.

— Бихте ли предпочели да поговорим насаме, господин Стедман?

— Не, не е нужно — отговорих, като хвърлих бърз поглед на Кърт. — Той е близък приятел.

— Добре. Жена ви има плацента превиа. Да ви обясня ли точно?

Жената говореше спокойно, с почти хипнотичен тон. Акцентът ѝ бе на човек от работническата класа, роден в Бостън. Звучете точно като майка ми.

— Мисля, че схващам — отговорих.

— Бременността ѝ е рискова. Ще ѝ се наложи да остане в болницата няколко дни, а после трябва да е на легло до края на бременността. Това означава да лежи настрани и да използва подлога. След известно време ще може да сяда и дори понякога да се вози в кола. Но не трябва да полага никакви усилия. Съществува риск от преждевременно раждане. А на този етап от бременността плодът няма да оцелее.

— Какъв е рискът за жена ми?

— Само десет процента от жените с нейната диагноза все още имат проблеми, когато настъпи момент да раждат. Тя ще бъде добре, надявам се — каза сестрата.

Плодът! Това беше нашето бебе, по дяволите!

— Как е бебето?

— Сърцебиенето му е нормално. Това означава, че плодът не е бил засегнат от загубата на кръв.

Кимнах.

— Тя имаше ли болки преди това? Кървене?

— Не мисля, че имаше кървене, но имаше болки.

— Посети ли гинеколога си?

— Той просто ѝ каза да си почива.

— Разбирам. Кога правихте секс за последен път?

Знам, че бе глупаво от моя страна, но погледът на Кърт ме притесни.

— Преди доста време — отговорих най-после. — Вероятно около месец. Мога ли да я видя?

Кърт остана в чакалнята, а аз отидох да видя Кейт.

Беше ужасно бледа и имаше тъмни кръгове под очите. Изглеждаше тъжна. Бяха ѝ включили две системи — една с кръв и една с някаква прозрачна течност.

— Бебчо — казах нежно, като я погалих по косата и лицето. — Как се чувстваш?

— Изморена съм. Едва не припаднах. Навсякъде имаше кръв.

Кимнах.

— Казаха, че и ти, и бебето сте добре.

— Хирургът смята; че трябва да остана в болницата за няколко дни.

— Само два-три дни.

— А после трябва да съм на легло.

— Знам. Важното е, че и ти, и бебето сте добре.

— Е, това вероятно означава, че ще взема отпуск по майчинство по-рано, отколкото очаквах.

— Във фондацията ще се оправят и без теб.

— Точно от това се страхувам — усмихна се тя.

— Съжалявам, че изключих телефона. Типовете в ресторанта ме накараха. Но не трябваше да ги слушам. Или поне трябваше да ти звънна и да ти кажа номера на ресторанта.

— Няма нищо. Звъннах на Клаудия, но тя е в Ню Йорк. После се обадох на Сали и Ейми, но не успях да ги открия. Тъкмо се канех да позвъня за линейка, когато Кърт се обади, слава богу.

— Слава богу.

— Той е страшно добър приятел, нали?

Точно както той самият бе казал. „Нямаш по-добър приятел от мен. Нито по-опасен враг“.

Кимнах, но не отговорих.

42.

Прекарах нощта в болничната стая на Кейт, настанен на канапето. На сутринта, схванат и изтощен, се прибрах у дома, събрах някои от нещата ѝ и ги занесох в болницата. Отидох на работа чак по обяд.

На мобифона ми имаше съобщение от Летаски, но когато му звъннах, не отговори. Обадох се на Фестино и го помолих да открие Летаски. Рик ми обясни, че бил на презентация във от офиса. После добави, че искал да поговори с мен за нещо важно.

Когато влязох в кабинета си, проверих имейлите си, докато слушах съобщенията по телефона. Изненадано чух гласа на Кърт.

— Здравсти — каза той. — Обади ми се да ми кажеш какво става с Кейт.

Почувствах се адски странно. Бях страхотно задължен на Кърт, че бе закарал Кейт в болницата, но това не променяше чувствата ми към него, нито решението ми да го махна от компанията. Но започна да ми се струва, че не заслужава да действам зад гърба му и да се опитвам да го уволня. Редно беше поне да чуе всичко лично от мен. Сканлън не ми се беше обадил и се съмнявах, че възнамерява да уволни Кърт.

Затова реших да съобщя на Кърт лично, че трябва да напусне „Ентроникс“. Щях да му помогна да си намери хубава работа другаде, но кариерата му при нас бе приключила.

В мига, когато взех решението, телефонът ми звънна.

— Как е Кейт? — попита Кърт.

— По-добре. Все още е на системи.

— Не трябваше да ти крещя задето бе изключил телефона си — извини се той.

— Не, прав беше. Не трябваше да го изключвам. Майната му на протокола. Кърт, така и не ти благодарих вчера.

— Няма нужда.

— Е, благодаря ти, човече. Задължен съм ти. За пореден път.

— Да не би да си водиш дневник със задълженията?

Във всеки свободен момент ровех из интернета, за да се сдобия с информация за плацента превиа. Някои от сайтовете се отнасяха леко към проблема, сякаш не бе голяма работа, но други го караха да звучи адски страшно. Не знаех на кого да вярвам.

Летаски се появи в кабинета ми, издокаран в костюм и вратовръзка.

— В интернет ли си? — попита той.

— Да.

— Влез в сайта на общината в Атланта.

Послушах го.

— Сега кликни на отдели и после на „Снабдяване“.

— Какво има, Джим? Искаш да ме торМОЗИШ ли?

— Не, искам лично да го видиш. Кликни на оферти.

Внезапно на екрана се появи сделката, за която си мислех, че е наша. С огромни червени букви пишеше: „Най-ниска оферта: «Еървю системс». Предстои подписване на договора“. Името за връзка бе Лорна Евърс.

Стомахът ми се сви.

— Мамка му! Искаш да кажеш, че тези копелета ни накараха да ги забавляваме на вечеря, а през цялото време съобщението е било в сайта им?

— Появи се тази сутрин.

Облегнах се изморено на стола.

— Мамка му. Имахме нужда от тази сделка. Мислех, че със сигурност ще я сключим.

— Нямахме никакъв шанс — каза Летаски. Работата е била уредена.

„Работата е била уредена“. Любимото оплакване на всеки продавач. Заедно с „Те никога не отговарят на съобщенията ми“.

— Нямах представа колко се нуждаехме от тази сделка. Значи това е краят? Свършено ли е?

— Официално, договорът предстои. Но всъщност изглежда свършено.

— Е, опитахме — въздъгнах. — Направихме всичко възможно.

— А това невинаги е достатъчно — отбеляза Летаски.

На екрана се появи имейл от Дик Харди. Заглавието беше „Атланта“. Съобщението съдържаеше само една дума: „Е?“

Отговорих бързо: „Все още работя по въпроса. Не съм настроен оптимистично“.

Летаски тръгна към вратата, но спря за момент.

— Слушай, Тревър ме покани да играя баскетбол с него в четвъртък вечер. Ако Гейл ме пусне, вероятно ще го направя.

— Добре.

— Просто исках да знаеш. Не взимам страна или нещо подобно.

— Страна? Тревър е просто мой помощник. Не сме врагове.

— Добре — кимна Летаски. — Но нали знаеш... е, вероятно не трябва да говоря по въпроса, тъй като съм нов тук, но някой казвал ли ти е някога, че Тревър говори против теб?

— Съжалявам да чуя подобно нещо.

— Понякога твърди, че си безмилостен и постъпваш нечестно със съперниците си.

Поклатих глава и се усмигнах тъжно.

— Мислех си, че трябва да знаеш — добави Летаски.

— Е, съжалявам за Тревър. Но ти благодаря, че ми каза.

След като Летаски си тръгна, се вторачих в сайта на летището в Атланта, после вдигнах телефона и се обадох на Кърт.

— Имам нужда от помощта ти — казах.

Мили Боже, помислих си. Пак ще оплескам нещата.

— За последен път — добавих.

43.

Вечерта лекарите ни съобщиха, че Кейт е достатъчно добре, за да се прибере у дома на следващата сутрин. Това бе чудесно и за мен — бях невероятно схванат след няколко нощи на мекото канапе в болничната стая. Предложих ѝ да наема медицинска сестра, която да се грижи за нея у дома, тъй като не трябваше да става от леглото, но Кейт заяви, че говоря глупости и не се нуждаела от помощ.

Изглежда ме с крайчеца на окото си и добави:

— Сузи иска да дойде на гости. Да се увери, че съм добре.

Кимнах.

— Чудесно. Не искам да си сама.

— Тя ще долети от Нантъкет.

Както винаги, Крейг и Сузи бяха наели луксозна вила в Нантъкет за август и септември.

— Ще се радвам да видя Сузи и Итън отново — казах. — Но не и Крейг.

Господи, нямаше ли законен лимит на броя пъти, в които трябваше да виждам Крейг?

— Крейг няма да дойде. Върнал се в Ел Ей. Сузи ще доведе само Итън. А за него ще е хубаво да прекара известно време с теб.

— За Итън ще е хубаво да го вземат от родителите му и да го настанят в сиропиталище.

— Джейсън!

— Както и да е, няма да имам много време да се мотая с него.

— Знам.

— Е, радвам се, че Сузи ще ни посети.

Без Крейг!

Кърт ми звънна на мобифона тъкмо когато се унасях.

— Колко дълго продължава търговското шоу? — попита той.

— Онова в Бейсайд?

— Точно то. Онова, на което ще присъстват и приятелите ти от Атланта.

— Още два дни. Защо?

— Натъкнах се на нещо интересно. Поисках услуга от един приятел от специалните части в Мариета, Джорджия, който познава доста хора в Атланта.

— Какво е интересното?

— Ще поговорим утре сутрин, когато вече ще разполагам с нещо по-солидно.

На сутринта прегледаха Кейт на видеозон, за да се уверят, че всичко е наред. Сестрата ни попита дали искаме да знаем пола на бебето. Кейт бързо отказа. Съобщиха ни, че ще ни изпратят резултатите от прегледа, без да споменават пола.

Изписаха Кейт от болницата и една от сестрите я докара до главния вход в инвалидна количка. Закарах я у дома. Пропуснах сутрешната си тренировка и прекарах няколко часа в ролята на добър съпруг. Настаних Кейт удобно в леглото и поставих подлога до нея, за да не ѝ се налага да става до тоалетната. Уверих се, че телефонът и дистанционното са на нощното шкафче, после включих лаптопа ѝ и го сложих на моята страна на леглото. Струпах и купчина книги до него. За Коледа ѝ бях подарил няколко руски романа: „Ана Каренина“, „Братя Карамазови“, „Престъпление и наказание“. Аз лично бих предпочел да получа чорапи за Коледа, но Кейт бе адски щастлива. Често казваше, че искала да има достатъчно време, за да изчете всички романи на Достоевски. Е, сега имаше възможност да го направи. Тя грабна „Братя Карамазови“ и потъна в нея.

Пристигнах в службата късно и проверих имейлите си. Кърт ме канеше на обяд. Обадох му се да отклоня поканата:

— Благодаря, човече, ама ще хапна един сандвич в кабинета. Затрупан съм и...

— Направих резервация в хубав японски ресторант в Бостън — прекъсна ме той. — За един часа.

Не знаех, че Кърт обича японска храна и не загрях защо настояваше толкова.

— Друг път ще се порадваме на сушиито — казах.

— Не — твърдо отговори той. — Извадихме късмет. Ще се срещнем в „Кензай“ в един.

— Ще те закарам дотам.

— Няма нужда. Вече съм в града. Взех си свободен ден.

Работех в японска компания от години, но никога не си бях падал по японската храна. Беше прекалено здравословна и ограничена.

— Е, какво става? — попитах любопитно.

— Ще видиш. Гладен ли си?

— Не много.

— И аз не съм. Не се тревожи.

Заведоха ни до ниска лакирана маса. Наложих се да си събуем обувките и да се настаним на татамите на пода. На масата върху нагревателна плоча къкреше тенджерата с мътна вода, в която плуваха водорасли.

— Имаш ли нужда да отидеш до тоалетната? — попита ме Кърт.

— Не, татенце. Благодаря.

— Защо все пак не го направиш?

— Дълъг обяд ли си замислил?

— Мъжката тоалетна е надолу по коридора. Но няма да е зле да продължиш до последното сепаре вдясно.

— И?

— Отивай.

Свих рамене и тръгнах към последното сепаре. Параван от оризова хартия осигуряваше усамотение на гостите на ресторанта, но когато го помръднах леко, успях да надникна вътре.

Гледката ми взе акъла.

Лорна Евърс от общината в Атланта се наслаждаваше на романтичен обяд с мъж с посребрена коса и дълбоки очи. Стив Бингам, президентът на „Еървю системс“.

Компанията, която току-що бе спечелила сделката с летището в Атланта, измъквайки ни я изпод носа.

Седяха един до друг и се целуваха страстно, а ръката на Лорна майсторски масажираше чатала на Стив. На масата имаше недокосната чиния с кървавочервени резенчета телешко.

Едва се сдържах да не съборя паравана и да съобщя на Лорна Евърс какво мислех за действията ѝ. Върнах се на нашата маса.

Кърт ме наблюдаваше с повдигнати вежди.

— Откъде знаеше? — попитах с леден тон.

— Казах ти, познавам един тип в Мариета. Той пък познава частен детектив в Атланта, който често работи с общината им. Та

уредих наблюдение в хотелската стая на Лорна Евърс.

— Мамка му! Тя е шибан общински служител. Подобни действия са забранени от закона.

— Точно така. Етичен кодекс, алинея 2–812 и 2–813 — отбеляза Кърт. — Реших, че ще искаш да узнаеш някои подробности. Госпожица Лорна не само може да загуби работата си, но и да я пъхнат в затвора за половин година. А и не мисля, че съпругът ѝ би се зарадвал да научи новината.

— Значи е омъжена?

— Стив Бингам пък е женен. Има и пет деца.

Изправих се.

— Извини ме. Ще отида да поздравя Лорна.

Върнах се до сепарето ѝ и дръпнах рязко паравана. Двамата любовници се бяха отдали на бурната си страст и вдигнаха очи изненадани и притеснени.

— Здравсти, Лорна — поздравих весело. — Чудесно местенце, нали?

— Дж... Джейсън?

— Чух, че пролетните им рулца са великолепни.

— Ти... какво...

— Няма ли да ме представиш на приятеля си? Стив, нали? Стив Бингам от „Еървю системс“ Запознахме се на „Техком“.

Ярочервеното лице на Бингам контрастираше странно със сребрилата му коса. Той бързо кръстоса крака, за да прикрие мощната издутина в панталона си.

— Познаваме ли се? — попита.

— „Техком“ е жестока работа — отвърнах. — Срещаш се с толкова много хора. Но вие двамата очевидно се познавате доста добре.

— Джейсън... — започна Лорна с умолителен тон.

— Ужасно съжалявам, че ви прекъсвам — ухилих се. — Ще ти звънна по-късно на мобифона.

После ѝ намигнах и се оттеглих.

Оказа се, че нямаше нужда да звъня на Лорна. Тя ми се обади около час по-късно. Открила някои „неточности“ в офертата на „Еървю системс“ и решила да сключи договора с нас.

Трябваше да се радвам, но вместо това се почувствах омърсен. Не се бях надявал да склуча най-голямата сделка в кариерата си по този начин.

Съобщението от Харди пристигна няколко минути след като му изпратих добрата новина по имейла. Бе написал с огромни букви: „СПРАВИ СЕ!“

Звънна ми малко по-късно, въодушевен от радост, за да ми каже, че е почти сигурен, че съм спасил отдела ни.

— Чудесно — отвърнах. — Радвам се.

— Леле, адски си скромнен — засмя се той.

— Понякога.

— Е, прес изявлението ще се появи в интернет след минута. Хората от борсата започват да гледат по различен начин на „Ентроникс“. Те са наясно с големите сделки, дори и ти да не си.

Отбих се у дома, за да се преоблека и да видя Кейт. Лежеше на една страна и тракаше по лаптопа. Проучваше информацията за плацента превиа, но очевидно се бе натъкнала само на страшните сайтове. Съобщих ѝ за по-добрите и я зарадвах с думите на сестрата, която ме бе уверила, че нещата ще минат съвсем добре.

Кейт кимна замислено.

— Не се тревожа — каза тя. — Прав си. Ще се оправя.

Сложи ръка на корема си и добави:

— И бебето ще е добре.

— Точно така — заявих с пресилено оптимистичен тон.

— Няма да се тревожа повече.

— Точно така.

— Тревогите не ми вършат работа.

— Да.

— Добре — пое си дъх тя. — Тази сутрин изпратих по имейла някои от творбите на Мари Бастиен до директора на галерия „Франц Кьорнер“ в Ню Йорк.

Нужна ми бе около минута да се сетя коя беше Мари Бастиен.

— А, да, юрганите — казах накрая.

— Директорът е приятел на Клаудия.

— Удобно.

— Да. Не е лошо да използваш връзките си, ако ги имаш. Няма да спомена и дума пред Мари, разбира се. Но ако се заинтересуват,

кариерата ѝ може да полети нагоре. Изглеждаш отегчен.

— Не съм.

— Не те попитах как мина денят ти. Съжалявам. Как мина?

Разказах ѝ, че вероятно бях спасил отдела благодарение на сделката с летището в Атланта, но не споделих по какъв начин го бях постигнал. Кейт се престори на адски ентузиасирана. После каза:

— Кабелната телевизия не работи.

— Досадна работа. Обади ли се на кабелната компания?

— Разбира се — раздразнено отвърна тя. — Казаха, че имаме сигнал, което не е вярно. Съобщиха ми, че ако искаме да ни сменят кутията, ще изпратят някого след няколко дни. Но не искам да чакам. Бездруго ми е неприятно, че съм под домашен арест.

— Е, поне имаш интернет.

— Знам. Но искам да гледам телевизия. Прекалено много ли искам? Би ли погледнал кабела, моля те?

— Кейт, нямам представа как да поправа кабелната кутия.

— Може да са само жиците.

— Не съм жичкаджия. Всичко вътре изглежда като купа със спагети.

Поколебах се за секунда, но не можах да устоя.

— Защо не се обадиш на Кърт? — предложих ѝ.

— Добра идея — усмихна се тя, без да схване заядливостта ми.

Или пък схвана, но реши да се направи на ударена. После се завъртя към лаптопа.

— Помниш ли онази актриса от филма, който гледахме снощи?

Кейт имаше две сметки в интернет компании за филми под наем, така че можеше да взима по дванадесет филма наведнъж. Напоследък наемаше доста филми от независими режисьори. Имах чувството, че Паркър Пози участва във всичките.

— Знаеш ли, че тя играе и в „Бурни времена в Риджмънт Хай“?

— Това е новина за мен.

— А пък режисьорът бил роден и израснал в Малдън. На времето пишел за „Таткото майор“.

— Мисля, че прекарваш прекалено много време в интернет.

Забелязах, че бе прочела едва няколко страници от „Братя Карамазови“.

— Как върви книгата? — попитах. — Май не си много увлечена.

— Това е проблемът, когато си на легло — отговори Кейт. — Разполагаш с всичкото време на света, но губиш възможност да се съсредоточиш. Влизам в интернет, за да проверя нещо, но то пък ме води към нещо друго и продължавам да влизам в нови страници, и постепенно се изгубвам в киберпространството. Мислех, че имаш мач тази вечер.

— Имам, но ще остана при теб.

— Защо? Не бъди глупав. Ако ми потрябваш, знам как да се свържа. Само не изключвай мобифона си този път.

Кърт играеше страхотно тази вечер, но това бе обичайно за него. Изненадващ бе успехът на Тревър. Беше добър играч и обикновено при всеки мач постигаше задоволителни резултати, но тази вечер топките направо се взривяваха от ударите му. Дори самият той изглеждаше въодушевен. Реших, че увереността му е подсилена от идеята, че скоро ще ме провали. Играеше по-добре дори от Кърт.

Отборът на „Метадайн“ не бе особено добър. Компанията произвеждаше компютърни чипове, а това не звучи твърде вълнуващо. Бейзболните мачове бяха най-интересното забавление за служителите й, но тази вечер не се кефеха на играта.

В четвъртото полувреме Тревър удари поредната топка и бухалката излетя от ръката му и падна на земята. Случи се нещо странно.

Върхът на бухалката му изхвърча и се търколи на тревата. Играчите се засмяха, дори Тревър се присъедини към тях. Един от хората на „Метадайн“ вдигна капачката на бухалката, изгледа я любопитно и я претегли в ръката си.

— Човече, това е тежко — отбеляза той. — Вижте!

Занесе капачката на друг от отбора си, който, доколкото си спомнях, бе електроинженер. Инженерът претегли капачката в ръката си.

— Охо, някой е сложил рибарски тежести в капачката — каза той. — Невероятно.

После отиде до бухалката и я вдигна. Разгледа я внимателно и махна на съотборниците си.

— Хей! — извика един от тях. — Тази бухалка е подправена!

Тревър вдигна поглед, за да провери какво става.

— Нагласил си бухалката — възмутено го обвини един от хората на „Метадайн“.

— Какво? — учуди се Тревър и се втурна към тях.

Нашият отбор също тръгна към пейките, за да види за какво бе суматохата.

— Вътрешността на бухалката е изтънена — обясни инженерът. — Дори можеш да видиш стърготините. И някой е сложил оловна лента в края.

— Хей, не съм правил нищо такова! — протестира Тревър. — Дори не знам как.

— Да бе — отвърна един от съперниците заядливо. — Някоя магьосница ти е помогнала.

— Не съм! — изкрещя Тревър.

— Губите мача — заяви инженерът. — Това е мошеничество.

— Нищо чудно, че напоследък „Ентроникс“ печелят мачовете — захилиха се противниците. — Мошеничестват.

Отборът на „Метадайн“ настоя да провери и останалите ни бухалки, но откриха само обичайните драскотини. Единствено бухалката на Тревър бе незаконна. Изтъняването на стените и добавянето на тежест в края увеличавало „трамплиновия ефект“, както го нарече инженерът, и бухалката вършела невероятна работа.

Но Тревър не бе готов да се предаде без борба. Стоеше наред игрището в чисто новите си бели маратонки „Адидас“ и протестираше, че никога не е мамил в спорта и не би направил подобно нещо, пък и дори не знаел как да го направи.

Трудно е да се каже колко души му повярваха. Чух как Фестино казва на Летаски:

— За един прост мач между две компании? Това е сериозен конкурентен дух.

Летаски, вечният дипломат, се престори, че не чува. Беше ми казал, че играе баскетбол с Тревър и Глийсън в четвъртък вечер, и наистина внимаваше да не заема страна.

— Или бухалката си е била така — каза Тревър, — или...

И вдигна очи към Кърт.

— Това копеле го е направило. Отново ме прекара — изкрещя той и посочи към мен и Кърт. — Тези двамата. Момчета, не сте ли

забелязали, че напоследък сме подложени на терор?

Кърт го изгледа объркано, сви рамене и се отпрати към паркинга. Последвах го.

— Защо? — попитах, когато се отдалечихме от останалите.

— Не мислиш, че аз съм го направил, нали?

— Мисля.

Тревър ни настигна и заговори бързо на Кърт:

— Ти си интересен тип. Потаен.

— Така ли? — спокойно попита Кърт.

— Направих известни проучвания — добави Тревър. — Открих сайт на специалните части и направих запитване. Попитах дали някой познава Кърт Семко.

Кърт го изгледа мрачно.

— И откри, че не съществувам, така ли? Аз съм мираж. Член съм на програмата за защита на свидетелите.

Наблюдавах спора им озадачено.

— Някой ми отговори на следващия ден. Не знаех, че си позорно уволнен от армията, Кърт. Ти знаеше ли, Джейсън? Ти го препоръча.

— Тревър, достатъчно — казах.

— И знаеш ли защо е уволнен позорно, Джейсън?

Не отговорих.

— Знаеш ли изобщо нещо за гнусотиите, които е вършил в Ирак?

Поклатих глава.

— Сега разбирам защо приятелчето ти е готово да ти върши мръсната работа — продължи Тревър. — Защо е съгласен да е инструмент в тоталитарния ти режим на терор. Защото му уреди работа, каквато никога не би получил, ако някой се бе поровил в миналото му. Можеш да ме заплашваш колкото си искаш — обърна се той към Кърт. — Можеш да се опитваш да ме саботираш. Но накрая и двамата ще паднете отвисоко.

Кърт направи крачка към Тревър. Сграбчи го за тениската и го придърпа към себе си.

Тревър си пое дъх.

— Хайде, удари ме. И утре сутрин със сигурност няма да имаш работа.

— Кърт — казах предупредително.

Той наклони глава към Тревър.

— Имам още една тайна, която искам да споделя с теб — изрече дрезгаво Кърт.

Тревър го наблюдаваше и очакваше удара.

— Аз убих Кенеди — заяви Кърт, като пусна тениската на Тревър, който потръпна. — Сигурен ли си, приятелче? — попита го той.

— В какво?

— Имах предвид тениската ти — посочи Кърт надписа, който гласеше: „Животът е хубав“. — Сигурен ли си, че животът е хубав, Тревър? Защото аз нямаше да съм толкова сигурен, ако бях на твоето място.

44.

Кейт беше още будна, когато се прибрах у дома. Тракаше на компютъра и се ровеше из филмовите адаптации на романите на Джейн Остин.

— Не твърдеше ли точно ти, че да гледаш филмови версии на романите на Джейн Остин е като да слушаш симфониите на Бетовен, изпълнени на хармоника? — засмях се.

— Гледали ли сме „Смотанячки“? — попита тя. — Може да ти хареса. По „Ема“ на Джейн Остин, но действието се развива в наши дни в гимназия в Бевърли Хилс. Алисия Силвърстоун участва в него.

— Знаеш ли, че правят „Гордост и предразсъдъци“, в която Вин Дизел ще играе главната роля?

— Мистър Дарси? В никакъв случай — възмути се Кейт.

— Честна дума. В първата сцена Вин влиза с джипа си в английски замък. През френските прозорци, разбира се.

Тя ме изгледа мрачно.

— Помолих Кърт да дойде да види кабела — смени темата Кейт. — Както ти ми предложи.

— Чудесно.

— Ще дойде утре след работа. Поканих го да остане и на вечеря.

— На вечеря?

— Да. Какво толкова? Вечно твърдиш, че го експлоатирам, затова реших, че няма да е лошо да го поканя да хапне с нас. Можеш да донесеш китайска храна, когато се прибиращ у дома.

— Мислех, че сестра ти пристига утре.

— Смятам, че тя и Кърт ще се разберат чудесно. А Итън определено ще го хареса. Нещо против ли имаш?

— Не, разбира се. Защо да имам нещо против?

Е, имах няколко причини да съм против — например че Кейт прекарваше прекалено много време с Кърт. А и не смятах, че Кърт и изисканата Сузи ще се харесат особено.

А най-основната причина бе, че се страхувах от него.

— Кейт, трябва да поговорим.

— Не трябва ли аз да го кажа?

— Става дума за Кърт.

Разказах ѝ това, което трябваше да споделя с нея преди дълго време.

— Защо досега не ми спомена нищо? — попита тя.

— Не знам — отговорих след дълго мълчание. — Вероятно защото се срамувах.

— Срамуваше се? От какво?

— Защото ако не беше Кърт, нямаше да съм вицепрезидент в момента.

— Не го вярвам. Той може да ти е помогнал малко, но ти пък си вършиш работата чудесно.

— Май се страхувах, че ако ти кажа, ще ми наредиш да си замълча и да се примиря.

— Защо пък бих искала подобно нещо?

— Заради това — размахвах ръка, сочейки стаята, както бе направила тя преди. — Знаех си, че с помощта на Кърт ще имам всичко това. И знам колко означава тази къща за теб.

Кейт примигна и сви рамене. Забелязах сълзи в очите ѝ.

— Знаех си, че ако се изправя срещу него, ще изложя всичко това на опасност — добавих меко.

Кейт наклони глава и няколко сълзи капнаха на чаршафа.

— И какво от това? — попита тя задавено.

— И какво от това? Знаем, че тази къща е изключително важна за теб.

Тя поклати глава. Сълзите ѝ продължиха да мокрят чаршафа.

— Мислиш ли, че това е единственото, което ме интересува?

Замълчах.

Кейт вдигна поглед. Очите ѝ бяха зачервени.

— Слушай, израснах в голяма къща със слуги, басейн, тенис корт, уроци по езда и балет, почивки в Европа и на Бермудите. Но внезапно всичко изчезна. Загубихме къщата и вилата, отписаха ме от училище... Преживях всичко тежко. Да, липсва ми, няма да те лъжа. Но не се интересувам само от това.

— Поправи ме, ако греша, но нали ти разглеждаше лъскави къщи в интернета?

— Виновна съм. Признавам. Дали искам децата ни да пораснат в просторна къща с голям двор? Да, разбира се. Но дали трябва да е толкова хубава? Разбира се, че не. Няма да отрека, че тук ми харесва, но бих се отказала от къщата в миг, ако ни се наложи.

— Моля те.

— Не се омъжих за теб, защото смятах, че отново ще ме направиш богата. Омъжих се за теб, защото беше истински. Онези разглезени лекета, с които излизах преди теб, можеха да дрънкат само за маркови дрешки. Внезапно се запознах с човек, който нямаше претенции и не се правеше на велик, и това адски ми хареса.

— Марковите дрешки... — започнах, но Кейт бързо ме прекъсна.

— Падах си страхотно по енергията ти. По амбицията ти, по ентузиазма ти. Но постепенно ти започна да ги губиш.

Кимнах.

— Сега виждаш, че си се променил, нали? По-уверен си. Не се задоволяваш със съвсем малко. И се възхищавам на това.

По бузите ѝ потекоха сълзи. Почувствах се като пълен идиот.

— И знаеш ли защо? — продължи тя. — Когато се родих, ми подадоха ключовете към добрия живот. А ти трябваше да ги спечелиш.

— А?

— Получих всичко наготово. Предимствата, връзките. И какво направих с тях? Абсолютно нищо.

— Виж какво правиш за жената с юрганите — усмихнах се.

— Да — тъжно кимна Кейт. — От време на време помагам на някой беден художник. Вярно е. Но ти... виж откъде си тръгнал и какво си постигнал съвсем сам.

— С помощта на...

— Не — яростно възрази тя. — Без Кърт. И това е, което ме прави щастлива. Не играчките, които можем да си позволим сега. Като онази абсурдна морска звезда.

— Брошката от „Тифани“ ли?

— Мразя я. Съжалявам, но е така.

Изстенах.

— Нищо чудно, че никога не я носиш. Имаш ли представа колко... — замълчах бързо. — Благодаря, че ми каза. Вече е прекалено късно да я върна.

— Джейсън, брошката не е подходяща за мен — нежно каза Кейт. — Прекалено е лъскава и крещяща. Ужасна е. Става за Сузи, но не и за мен.

— Страхотно се въодушеви, когато я видя на Сузи.

— Просто се опитвах да ѝ доставя удоволствие. Да не смяташ, че искам да се конкурирам със Сузи във всичко? Не искам нейния съпруг, нито детето ѝ, да не говорим пък за тъпия ѝ фалшив живот във висшето общество. Мислиш ли, че приличам на сестра си? Някога забелязвал ли си, че тя има козметика за хиляди долари в несесера си? Аз пък си купувам козметика от аптеката. Сузи и аз сме абсолютно различни. Винаги сме били.

Май бях подценил Кейт повече, отколкото тя мен.

— Съжалявам — каза тя. — Нараних чувствата ти.

— Заради брошката ли? Не, няма проблем. Всъщност се радвам, че не ми се налага да я гледам.

Кейт се засмя облекчено.

— Наистина ли мислиш, че е прекалено късно да я върнеш?

— Няма да ми се зарадват, но пък и аз съм продавач. Сигурен съм, че мога да ги убедя да си я вземат обратно.

— Какво да правя утре? — попита Кейт. — Не мога да се обадя на Кърт и да му кажа, че отменям поканата.

Поклатих глава.

— По-добре не го прави.

— Мисля, че е по-разумно да го накараме да си мисли, че всичко си е постарому и съвсем нормално.

— Да, каквото и да е нормално за него.

— Е, докато решиш какво да направиш по въпроса, май ще е по-добре да е благосклонно настроен към нас — реши Кейт.

45.

В четвъртък следобед Кейт ми звънна и ми заръча да купя тайландска храна за вечеря.

— Сузи си пада страхотно по тайландската храна — каза тя.

— Защо не помолиш Сузи да отиде до ресторанта? — попитах.

— Знаеш, че тя няма кола.

— А, да. Кърт при теб ли е?

— Тъкмо си тръгна. Поправи кабелната кутия и ще се върне към седем.

— Ще се прибера в седем без петнайсет — обещах.

На път за вкъщи купих една книга за средновековните мъчения. Бях почти сигурен, че Итън все още не я притежава. Отдавна бях престанал да се чувствам виновен, задето го насърчавах в извратените му удоволствия. Отбих се и в магазин за мобилни телефони и си купих нов, като запазих стария си номер. Не знаех дали е възможно да сложиш подслушвател на клетъчен телефон, но се страхувах, че Кърт подслушва моя.

Прегърнах и целунах Сузи, която правеше чай за Кейт в кухнята. Беше толкова почерняла, че изглеждаше намазана с лак за мебели.

— Хареса ли ти Нантъкет? — попитах. — Явно доста си се попекла.

— Аз ли? Това е бронзиращ крем. Мразя слънцето.

— Къде е Итън?

— Чете горе — отвърна тя и бързо забеляза опакованата книга.
— За него ли е?

— Последното издание за средновековните мъчения.

— А. Хм, той вече не си пада по мъченията.

— Хей, това е чудесна новина.

— Всъщност не е — започна тя, но Итън влезе в кухнята.

Приблжих се до него и го прегърнах.

— Купих ти книга, но май съм поизостанал. Чух, че вече не се интересуваш от средновековните мъчения.

— Започнах да се интересувам от канибализъм — обясни ми той.

— Аха — кимнах. — Е, това със сигурност е адски забавна тема на вечеря.

— Посъветвах го да се запали по вампирите — леко истерично каза Сузи. — За вампирите са издадени адски много книги. Чудесни романи.

— Вампирите са за тийнейджърките — презрително възрази Итън. — Знаеш ли, че в племето фор в Папуа, Нова Гвинея, ядат мозъците на починалите си роднини и затова страдат от смъртоносно заболяване, наречено куру?

— Това ще ти е за урок да не ядеш мозъците на роднините си — размахвах строго пръст.

— Кой е този приятел, който ще идва на вечеря? — попита Сузи.

— Той... интересен тип е — отвърнах и си погледнах часовника. — Закъснява.

— Това ли е вечерята? — попита Итън, като посочи мазните пликкове, които тъкмо бях донесъл.

— Да — отговорих. — Тайландска храна.

— Мразя тайландска храна. Няма ли суши?

— Няма суши. Съжалявам.

— Мамо, мога ли да ям попара за вечеря?

— Кърт къснява — казах на Кейт. — Дали да не сядаме да вечеряме?

— Да почакаме още малко.

Бях подредил тайландската храна на импровизираната шведска маса в трапезарията. Кейт лежеше на канапето на баба Спенсър. Вече ѝ позволявах да посяда, дори да става от леглото, стига да лежи колкото се може повече. Тракаше по клавишите на лаптопа.

— Хей, няма да повярваш. Току-що получих имейл от директорката на галерия „Кърнер“ в Ню Йорк. Страшно харесала творбите на Мари. Сравнява я с Фейт Ринголд! Точно както ти казах. Мисли, че Мари ще стане известна като Ромар Биърдън и Джейкъб Лорънс.

— Това е чудесно.

В осем без петнайсет звъннах на мобифона на Кърт, но не получих отговор. Извадих визитната му картичка от портфейла си и набрах номера в офиса му, но и там не се получи нищо. Никога не му

бях звънял у дома, но сега се зарових в телефонния указател. Кърт Семко не беше регистриран.

В осем Сузи, Кейт и аз нападнахме пилешките шишчета. В осем и половина на вратата се позвъни.

Косата на Кърт беше мокра. Миришеше на сапун и имаше вид на човек току-що изскочил изпод душа.

— Съжалявам, човече — извини се той. — Заспах.

— И си изключи мобилния? След като ми се накара, че правя същото?

— Телефонът не беше у мен. Съжалявам.

— Надявам се, ще ни извиниш, но започнахме да вечеряме.

— Няма проблеми. Мога ли да се присъединя към вас?

— Разбира се.

Итън слезе, за да поздрави госта.

— Войник ли си? — попита той.

— Бях — отговори Кърт.

— Знаеш ли, че когато войниците на Наполеон се оттегляли от Русия, били толкова гладни, че изяли конете си? А после се отдали на канибализъм?

Кърт ме погледна бързо, после каза:

— Разбира се. Подобно нещо се случило и с немските войници по време на Втората световна война. Битката за Сталинград. Свършили храната си и започнали да ядат приятелите си. Мъртвите, разбира се.

— Това го нямаше в книгата ми — отбеляза Итън. — Ще трябва да проуча този въпрос. Войниците и канибализма.

Момчето ме последва във всекидневната, където Кърт целуна Кейт по бузата. Не знаех, че вече са толкова близки, но не казах и дума. После гостът ни се здрависа със Сузи.

— Как е кабелната телевизия? — попита той.

— Чудесно — отговори Кейт. — Забелязах, че сигналът е дори по-добър отпреди. Дигиталният кабел по принцип си е идеален, но аналоговите канали винаги бяха леко замъглени. А сега са добри като дигиталните. Съжалявам, Кърт, остана само едно шишче, но има достатъчно патай.

Чух, че мобифонът ми звъни горе, но реших да не му обръщам внимание.

Кърт си взе чиния и си сипа патай, зеленчуци в чеснов сос, пържен ориз и салата с телешко.

— Не знам кой ви е свързал кабела, но смених връзката и сега трябва да е по-добра. Сега вече можете да се възползвате от предимствата на плазмения телевизор.

— Благодаря ти — каза Кейт.

— Смених и стария разклонител с устройство за засилване на сигнала, а то върши чудесна работа. Отидох до кабелната компания и смених старата ви кутия. Те никога не съобщават добрите новини на клиентите си, но вече разполагат с много по-добри кутии.

— Започваш да говориш като Фил Рифкин, бог да го прости — намесих се.

— Откъде знаеш всички тези неща? — възхитено попита Сузи.

— Занимавах се с електроника, докато бях в специалните части.

— Наясно ли си с контактите? — попитах заядливо.

— Бил си в специалните части? — извика Сузи изненадано. — В зелените барети?

— Никой вече не ги нарича зелени барети — обясни Кърт.

— Момчетата, които търсиха Осама Бин Ладен в Афганистан?

— Аз лично не участвах в тази мисия, но доста от нашите бяха там.

— Вярно ли е, че сте го били обкръжили в Тора Бора, но не сте получили заповед да го заловите, затова просто сте стояли и сте гледали как руските хеликоптери кацат и го отвеждат в Пакистан?

— Доколкото знам, нищо такова не е ставало — отвърна Кърт.

Мобифонът ми зазвъня отново.

— Кърт си няма питие — отбеляза Кейт. — Джейсън, би ли отишъл до кухнята да донесеш една бира? Имаме „Самюъл Адамс“. Харесваш ли я? — обърна се тя към Кърт.

— Само вода, благодаря — бързо отговори той.

Тръгнах по коридора към кухнята и телефонът на стената звънна.

— Джейсън? Джим Летаски е — извика Летаски.

Говореше задъхано и стреснато.

— Здравсти, Джим — отвърнах, изненадан, че ми звънеше у дома.

— Ти ли звъня на мобифона ми преди малко?

— Джейсън, мили Боже! О, Господи!

— Какво има?

— О, Господи! О, Господи! — продължи да повтаря той.

— Какво става, Джим? Добре ли си?

— Бях в онази баскетболна зала в Уолтам. Там, където Тревър и Брет играят баскетбол. И... и...

— И какво? Случи ли се нещо? Наред ли е всичко?

— О, Господи, Джейсън! Стана катастрофа — разплака се той. — И са мъртви.

— Мъртви? Кой е мъртъв?

— Тревър и Брет. Тревър шофирал поршето си адски бързо и май е загубил контрол над колата. Един тип видял катастрофата. Поршето излетяло от пътя, забило се в парапета и се преобърнало. Ченгетата дойдоха и...

Зави ми се свят и коленете ми омекнаха. Отпуснах се на пода в кухнята, а слушалката се изплъзна от ръката ми и се залюля.

След около минута се надигнах и закачих слушалката на мястото ѝ. Седнах на един от кухненските столове и се вторачих в стената. Мислите ми препускаха лудо. Останах там около петдесет минути.

Подскочих, когато чух гласа на Кърт, който бе застанал на прага.

— Ей, човече — повика ме той. — Добре ли си?

Вдигнах очи към него.

— Тревър и Глийсън катастрофирали — съобщих му. — Колата на Тревър излетяла от пътя — замълчах за момент. — И двамата са загинали.

Кърт застина, после ококори очи.

— Шегуваш ли се? Кога е станало?

— Отивали са на баскетболния си мач. Тревър шофирал поршето си. Ударил се в парапета и колата се преобърнала.

— Мамка му! Невероятно! — извика той и прикова очи в мен.

Струваше ми се, че в стомаха ми има буца лед. Потреперих.

Дискът, който Кърт ми бе подарил, бе посветен на езика на тялото. Обясняваше ти как да разчиташ израженията на хората, да търсиш почти незабележими промени в лицевите мускули, както и несъзнателните жестове, които всички правим.

Дори опитните лъжци.

Сега забелязах закъснението в реакцията на Кърт, лекото стягане на мускулите около очите му. Начинът, по който наклони глава, бързото му примигване.

Вече знаеше.

— Аха — изсумтях.

Кърт скръсти ръце.

— Какво?

Усмигнах се. Принудено, но все пак се усмигнах.

— Не можеше да се случи на по-готини типове.

Кърт наблюдаваше лицето ми, без да реагира.

Поех си дъх и се опитах да задържа усмивката си.

— Понякога съдбата просто ти помага — казах. — Намесва се, когато имаш нужда от помощ.

Кърт отново не реагира.

— Дори не можех да мечтая за по-удобна катастрофа.

Забелязах, че ме гледаше изпитателно с леко присвити очи.

Преценяваше ме. Опитваше се да реши дали говоря искрено.

Дали наистина съм толкова студенокръвен.

Дали се опитвам да го манипулирам.

Отпуснах лицевите си мускули. Не исках да му покажа, че и аз се опитвам да проникна в ума му. Сведох очи, прокарах ръка по челото си, сякаш бях потънал в мисли.

— Е, да не отричаме истината — казах. — Този тип беше гадна хлебарка. И двамата бяха такива.

Кърт изсумтя.

— Можеха да ми създадат сериозни проблеми — продължих.

След кратка пауза Кърт кимна.

— Да, можеха — потвърди.

— Грижиш се за мен — благодарих му. — Оценявам това.

— Не схващам какво искаш да кажеш — отвърна той с непроницаемо лице.

— Абсолютно сигурен ли си, че никой никога няма да разбере?
— попитах тихо.

Дори не го погледнах. Останах си вторачен в плочките на пода.

Зачаках.

— Какво да разбере? — попита той.

Огледах се наоколо, сякаш да проверя дали някой може да ни чуе. Вдигнах очи и забелязах блясъка в неговите. Не се усмигнаше, но долових задоволството му.

— Как го направи? — попитах още по-тихо.

Пет, десет секунди.

— Направи нещо на колата му, нали? — попитах.

Вкусът в устата ми бе адски горчив и противен.

— Не знам за какво говориш — отвърна Кърт.

Втурнах се към мивката и повърнах. В стомаха ми не остана нищо, но продължавах да се напъвам. Усецах вкус на киселина и мед. Пред очите ми заиграха ярки петна. Стори ми се, че ще припадна.

Забелязах, че Кърт бе застанал до мен.

— Добре ли си? — попита той загрижено.

Стиснах плота с побелели ръце. Завъртях се бавно, за да го погледна. Вонята на повърнатото ме зашемети.

— Ти си ги убил — казах. — Убил си ги, по дяволите!

Лицето на Кърт се вкамени.

— Разстроен си — каза той. — Очевидно си под стрес, а сега и тази злополука.

— Убил си ги! Направил си нещо на поршето на Тревър. Знаеше, че и двамата ходят да играят баскетбол в четвъртък. Знаеше, че Тревър обича да кара бързо. Мили боже!

Очите на Кърт ме гледаха ледено.

— Достатъчно — каза той. — Прекрачи границата, приятел. Не можеш да ме засипваш с подобни обвинения. Единствените хора, които ми говорят така...

— Отричаш ли? — извиках.

— Ще се успокоиш ли най-после? И говори по-тихо. Престани с тези дивотии. Не обичам да ме обвиняват в нещо, което не съм направил. Не ми пука дали си разстроен или не. Ще трябва да се стегнеш. Успокой се. Не бива да ми говориш по този начин. Не ми харесва.

Изгледах го безмълвно, не знаех какво да кажа.

— Приятелите не ми говорят така — продължи той с опасен поглед в очите. — А определено не искаш да ми станеш враг. Повярвай ми. Не искаш да съм ти враг.

После се завъртя бавно и без да каже и дума, излезе от къщата.

46.

Дали трябваше да споделя всичко с Кейт още тогава?

Вероятно да. Но знаех, че ще се разстрои ужасно, ако ѝ съобща подозренията си.

Никой от нас не искаше да излага бременността ѝ на риск. Може би вече бе достатъчно напреднала, за да не изгуби бебето заради стреса, но не бях готов да рискувам.

Кърт, разбира се, беше отрекъл. Но аз знаех.

В някой момент щеше да се наложи да разкажа на Кейт. Или тя просто щеше да разбере. Но исках първо да се стегна и да ѝ обясня всичко по подходящ начин. Спокойно и логично. След като обмисля проблема. Трябваше да говоря като човек, който контролира положението и е добър защитник на дома си.

— Ти ли повръщаше? — попита тя.

— Да.

— Мислиш ли, че храната е била развалена? — попита Сузи. — Стори ми се, че пилето има странен вкус.

— Не, храната си е съвсем наред. Просто нерви.

— Стрес — отбеляза Сузи. — Крейг повръща всеки път, когато трябва да представи новия си проект пред директорите на телевизията.

— Така ли?

Искаше ми се Сузи да се оттегли.

— Къде е Кърт? — попита Кейт.

— Трябваше да си ходи.

— Да не сте се скарали? Стори ми се, че чувам разправия.

— Нищо особено. Да, поскарахме се заради нещо в работата. Нищо важно. Да прибера ли храната?

— Джейсън, изглеждаш адски разстроен. Какво е станало? Кой се обади по телефона?

— Наистина не е важно — настоях упорито.

— Добре. Тъкмо звъннах на Мари и ѝ съобщих за галерията. И знаеш ли какво ми отговори? Беше на креолски и не помня как точно звучеше, но означаваше: „Помни дъжда, който накара царицата ти да

расте“. Това бе начинът, по който тя искаше да каже, че дължи всичко на мен. Не е ли мило?

— Гордея се с теб, бебчо. Постъпи чудесно.

— Не изглеждаш добре, Джейсън. Сигурен ли си, че всичко е наред?

— Всичко е наред — излъгах бързо.

Едва успях да задрема. Събудих се в пет сутринта, както обикновено. Тялото ми бе обучено да грабне чаша кафе и да се отправи към фитнеса на Кърт. Но след като се измъкнах тихо от леглото, си припомних всичко.

Направих си кафе и проверих пощата си. После написах имейл до всички в службата, за да им съобщя ужасната новина. Зачудих се какво да напиша — „тъжна“ или „трагична“ новина? Накрая се спрях на следното: „Тъжното ми задължение тази сутрин е да ви уведомя за трагичната смърт на Тревър Алард и Брет Глийсън...“

Към шест часа излязох навън, за да взема „Хералд“ и „Глоуб“ от терасата. Прегледах ги набързо, но не открих нищо за катастрофата. „Хералд“ си падаше страхотно по такива новини: двама млади мъже, водещи служители в една от най-големите корпорации в света. Порше, изскочило от пътя. И двамата пътници убити. Но очевидно новината още не бе стигнала до вестника.

Подкарах към службата, потънал в мисли.

Когато стигнах дотам, отворих интернета и влязох в страницата на щатската полиция в Масачузетс. Видях опасен на вид тип в полицейска униформа, който очевидно бе шефът на полицията. Вдясно имаше колонка „Новини“. Първият ред гласеше: „Фатална катастрофа в Уолтам“. Кликнах и се появи статията. „Щатската полиция се явява на фатална катастрофа в Уолтам“.

Видях имената на Тревър и Глийсън. Прочетох фрази като: „загинали на място в катастрофата“ и „пътуващи на север по магистрала 95 в Уолтам“.

Статията гласеше:

Предварителната информация, събрана при разследването, проведено от щатски полицаи Шон Макафи, сочи, че порше карера, модел 2005, изскочило от пътя,

ударило се в парапета и се преобърнало. Колата била изтеглена с влекач на фирмата за пътна помощ „Джей енд Ей“. Причината за катастрофата се разследва в момента с помощта на отдела за анализ на катастрофите. Смята се, че скоростта е основен фактор за инцидента. Засега не разполагаме с допълнителна информация за пред обществеността. Моля, не се свързвайте директно с отдела.

Господи, в наши дни всички си имаха сайтове в интернет. Изненадах се, че новината вече бе публично известна. Сигурно нямаше да е трудно да открия телефона на полицай Шон Макафи, ако звъннех в щатската полиция.

А после какво? Не разполагах с нищо, само с подозрения. Можех ли да се свържа с полицай Макафи и да му съобщя, че според мен моят колега и приятел Кърт Семко е направил нещо на поршето, за да причини катастрофата? Щеше да ме попита защо мисля така и поради каква причина подозирам господин Семко.

Не, да се обаждам, щеше да е адски тъпо от моя страна. Ченгетата разследваха в момента. Може би щяха да открият нещо, което да им подсказва какво наистина бе станало. Но докато не разполагах със сигурно доказателство, нямаше смисъл да рискувам.

Не знаех как щеше да постъпи Кърт, ако дочуеше, че съм споделил подозренията си с ченгетата, но можех да съобразя, че нямаше да ми се отрази добре.

Ала все пак трябваше да направя нещо. Най-после разумът ми се завърна. Беше ми нужно адски дълго време да установя, че Кърт е опасен и извън контрол, и че трябва да го спра. Беше ми помогнал много. Може би дори не знаех за някои от нещата, с които ми бе помогнал. И мълчаливо бях приел помощта му, макар да бях наясно, че постъпките му са нередни.

Но пък амбицията си има граници. Да, бях прекрачил границата, но сега исках да постъпя правилно.

Ала какво да направя?

Момчетата започнаха да се събират в кабинета ми около девет. Първи се появи Летаски, после Фестино и Форсайт, накрая се струпва малка тълпа. Независимо дали харесваха Тревър Алард и Брет Глийсън, бяха работили дълги години с тях, бяха ги виждали всеки ден, бяха си бърбили в стаята за почивка, бяха си говорили за спорт, жени, коли и работа. И сега всички бяха в шок.

Говореха тихо и се опитваха да си обяснят станалото. Летаски им разказа какво бе чул от съотборника си, който шофирал зад поршето: как пътят завивал надясно, но поршето се забило направо в парапета, после в бетонна колона и накрая се преобърнало. Екипът на първа помощ веднага осъзнал, че няма нужда от него, тъй като и двамата мъже били мъртви. После полицията затворила лявата лента на магистралата за няколко часа.

— Тревър пиян ли е бил? — зачуди се Форсайт. — Не го помня като голям пияч.

Никой не знаеше, разбира се.

— Патологът обикновено проверява за алкохол в кръвта — отбеляза Фестино. — Поне така показват по телевизията.

— Съмнявам се — каза Летаски. — Не познавах Тревър добре като вас, а пък Глийсън — още по-малко, но и двамата са отивали на баскетболен мач. Не биха се напили преди него. След това може би да, но не и преди.

— Глийсън беше сериозен пияч — обади се Фестино. — Страхотно си падаше по купоните.

— Все пак — възрази Летаски.

Всички закимаха. Никой не вярваше, че Тревър е бил пиян.

— Обичаше да шофира бързо — изтъкна Форсайт. — Адски бързо. Но беше добър шофьор. Как е загубил контрол над колата? Снощи не валя, нали?

Летаски поклати глава.

— Петно от масло или нещо подобно? — попита Форсайт.

— Аз самият стигнах дотам по магистрала 95 — отвърна Летаски. — Но не видях никакви петна.

— Някога виждал ли си жена му? — вметна Детуайлър, най-младият ни продавач.

— Страхотно маце — облиза устни Рик. — Руса, с големи цици. Точно каквато би очаквал от Тревър.

Той се огледа наоколо и забеляза неодобрителните погледи на колегите.

— Съжалявам — побърза да се извини.

— Нямаха деца, слава богу — отбеляза Летаски.

— Слава богу — присъединих се към него.

Бях слушал разговорите внимателно, но без да се намесвам. Не исках да рискувам и да споделя подозренията си с тях.

— Механичен дефект или нещо подобно? — зачуди се Детуайлър.

Летаски въздъхна.

— Предполагам, че всичко е възможно.

— Госпожа Алард ще съди „Порше“ до дупка — реши Фестино.

След няколко минути всички излязоха от кабинета ми, за да започнат работа, само Фестино остана.

— Какво мислиш за Тревър? — попита ме той колебливо.

— Какво имаш предвид?

— Знам, че не трябва да се говори лошо за мъртвите, но мразех тоя задник. Знаеш го. Предполагам, че и ти изпитваш същите чувства.

Не отговорих.

— Но... не знам... може пък и да не е бил чак толкова лош. Нито пък Глийсън. Макар че бе още по-трудно да харесаш Глийсън.

Кимнах.

— Е, може и да проявявам нетактичност, но реши ли на кого ще възложиш сделките им?

Новините се разчуват бързо в ерата на имейлите. Точно преди обяд получих писмо от Джоан Тюрек в Далас.

Страшно съжалявам за Тревър Алард и Брет Глийсън. Направо не мога да повярвам. Ако бях суеверна, щях да кажа, че върху „Ентроникс“ тегне проклятие.

Май в думите ѝ имаше известна логика.

По обяд отидох до обществения телефон в кафенето. Почти никой не го използва, тъй като всички в сградата си имат телефони на бюрата, както и мобифони.

Бях решил да се обадя на ченгетата.

Искаше ми се да звънна на някоя линия за анонимни информатори, но колкото и да е странно, полицията в Масачузетс нямаше такава. В сайта им открих линии за тероризъм, палежи, бегълци от правосъдието, кражби на коли и мошеничества, но нищо за най-обикновените убийства.

Затова звъннах на полицаия, чието име бе в прес изявлението. Шон Макафи, който разследваше катастрофата, не бе на работното си място. Може би се намираше на мястото на катастрофата, но подозирах, че разследването му бе формално.

От друга страна, не исках да проследят обаждането ми и да ме разкрият. Смятах, че полицията в наши дни може да проследява всички обаждания, дори от мобифони. Така че, ако искаха да разберат откъде се обаждам, щяха да стигнат само до обществения телефон в кафенето на сградата на „Ентроникс“ във Фрамингам.

— Сержант Макафи — изрече груб глас с южняшки акцент.

Наблизо нямаше никой — телефонът се намира в ъгъла на кафенето до вратата за персонала, но все пак не смеех да говоря високо. От друга страна обаче, ми се искаше да прозвуча уверено.

— Сержант Макафи — започнах с деловия си глас, — разследвате катастрофата, станала снощи на магистрала 95 в Уолтам, нали? Поршето?

— Да — потвърди сержантът, изпълнен с подозрение.

— Имам известна информация за нея.

— Кой се обажда?

Бях готов за въпроса.

— Аз съм приятел на шофьора.

— Име?

Моето ли? Или името на шофьора?

— Страхувам се, че не мога да ви дам името си.

— Каква е информацията ви?

— Мисля, че нещо е било направено на поршето.

Дълга пауза.

— Защо мислите така?

— Защото шофьорът имаше враг.

— Враг. Мислите, че някой го е избутал от пътя?

— Не.

— Значи смятате, че някой е повредил колата умишлено?

— Точно така.

— Господине, ако разполагате с информация, важна за следствието, трябва да направите услуга и на починалия, и на себе си и да дойдете да поговорите с мен.

— Не мога да го направя.

— Аз с удоволствие бих дошъл до Фрамингам — предложи ми ченгето.

Знаеше откъде се обаждам.

— Не мога да се срещна с вас.

Полицаят започна да се ядосва и повиши тон.

— Господине, без повече информация, като например името на врага, за когото говорите, нямам за какво да се захвана. Криминалозите проучиха мястото на злополуката снощи. Нямахте следи от гуми, нито пък улика, че шофьорът е направил нещо друго, освен да се забие в парапета. Така че нашето мнение е, че става дума за фатална катастрофа с кола. Ако разполагате с нещо, което би могло да промени мнението ни, би трябвало да го споделите с нас. В противен случай, просто забравете.

Не очаквах подобно отношение. Зачудих се дали ченгето искаше да ме накара да се засрамя, за да започна да сътруднича, или наистина не му пукаше какво точно бе станало.

— Просто мисля, че хората ви трябва да огледат колата внимателно — казах кротко. — Обзалагам се, че ще откриете следи от саботаж.

— Да огледаме колата внимателно? — извика той. — Господине, колата е зверски смачкана, а е и горяла. Не е останало много от нея, ясно ли е? Съмнявам се, че някой би могъл да открие нещо.

— Казва се Кърт Семко — изрекох бързо и затворих телефона.

Докато излизах от кафенето, забелязах Кърт, който седеше заедно с няколко момчета от охраната. Говореха високо и се смееха, но Кърт ме наблюдаваше.

48.

Интеркомът иззвъня и Франи съобщи: — Господин Харди е.

— Джейсън — избумтя мощният глас, — извини ме за краткото предизвестие, но трябва да летиш до Ел Ей утре. Уредил съм среща, на която искам да присъстваш.

Шефът замълча за миг. Изстенах наум, но отговорих бързо:

— Ясно.

— С Накамура-сан — добави той.

— Накамура-сан? Хидео Накамура?

Дали бях чул правилно? Накамура беше председател на борда на „Ентроникс“ — страхотен тузар. Никой не го беше виждал. Май само Горди го бе видял веднъж.

— Точно така. Великият мъж. Ще долети от Ню Йорк на път за Токио. Убедих го да се отбие в Санта Клара, за да получи лично информация от най-добрия и умния ми служител. Да се увери, че сме успели да обърнем продажбите в наша полза.

— Само... само аз ли ще присъствам?

— Ти и още двама от вицепрезидентите. Искам да му взема акъла.

— Да, господине — отговорих. — Ще го направя.

— Наложих ми се да го убеждавам доста време да се отбие тук. Идва в Щатите само веднъж или два пъти годишно.

— Уха.

— Мисля, че ще го впечатлиш. Знам, че ще е адски доволен от свършеното от теб.

— Да си приготвя ли презентация?

— Разбира се. Накамура-сан си пада по такива неща. Направи я кратка и ясна. Изпълнението на отдела ти, ключовите постижения и затрудненията. Той се радва, когато служителите му признават затрудненията си.

— Загрях.

— Яви се в десет и половина в конферентната зала в Санта Клара. Първо ще изгледаме презентацията ти. Накамура-сан и

антуражът му ще пристигнат точно в единадесет и ще си тръгнат точно в дванадесет. Един час. Нито минута повече.

— Добре.

— Остави си достатъчно време, ако случайно има закъснения на полетите. Изключително важно е да си тук навреме. Накамура-сан е кошмарно точен.

— Няма проблеми. Прекалено късно е да хвана вечерния полет, но съм сигурен, че има достатъчно ранни полети.

— Не забравяй да си донесеш визитните картички. Поднасяш му картичката си с две ръце, хваната в ъгълчетата. А когато той ти подаде своята, приеми я с две ръце и я проучи внимателно. И каквото и да правиш, не я слагай в джоба си.

— Не се тревожи — успокоих го. — Наясно съм с ритуала. Ще бъда там.

— Навреме — напомни ми Харди.

— Рано — отговорих.

— После, ако имаш време, ела да поплаваш с мен на „Самурай“.

— „Самурай“?

— Новата ми яхта. Страхотна красавица е. Ще ти хареса.

Франи се захвана за работа, за да ми осигури полет до Ел Ей, а аз отмених срещите си за следващия ден. После звъннах на Кейт, за да ѝ съобщя промяната в плановете. Обещах ѝ, че ще прибера у дома веднага след презентацията. После започнах да подготвям презентацията си.

Малко по-късно Франи влезе в кабинета ми.

— Трудна задача — съобщи ми. — Прекалено късно е да хванеш някой от полетите тази вечер. В осем и половина има самолет до Сан Хосе, но е претъпкан. Положението и същото и с полета до Сан Франциско.

— Ами корпоративният самолет?

— Само в мечтите ти, сладурче — засмя се тя.

Корпоративният самолет си почиваше или в Ню Йорк, или в Токио и не бе предлаган на хора като мен. Франи знаеше, че се шегувам.

— Ами ранни полети утре сутрин? — попитах.

— Има само един, който може да те отнесе там навреме. В шест и половина, до Сан Франциско. Пристига в девет и петдесет и две.

Едва ще успееш. Санта Клара е на около петдесет километра оттам, така че ще ти уредя кола под наем. Обичайният ролс ли искаш?

Жената определено имаше чувство за хумор.

— Мисля, че този път ще предпочета бентли.

Франи се върна на работното си място, а аз се понесох да проуча точните бройки на продажбите ни.

Върнахме след около двадесетина минути и Франи ми съобщи:

— Кърт беше тук.

— Така ли?

— Сложи нещо на бюрото ти. Каза, че ще се отбие по-късно. Имал да обсъди нещо важно с теб.

Притесних се. Кърт нямаше делови причини да идва тук. Сигурно не ставаше дума за нещо хубаво.

На бюрото ми нямаше нищо.

Мобифонът ми звънна. Затърсих го с поглед, но не успях да го открия. Звънна отново. Звучеше приглушено и отдалеч. Звукът идваше от куфарчето ми. Не си спомнях да съм го оставял там, но напоследък май бях доста разсеян.

Вдигнах куфарчето от пода, отворих го...

И то експлодира.

Чу се силен трясък и нещо ме халоса в лицето, разпръсна се и ме заслепи за момент. Отскочих назад.

— Господи! — извиках стреснато.

Бръснах малките твърди частици от лицето и очите си и ги огледах внимателно. Ярки цветни парченца във формата на звезди и чадърчета. Бюрото ми беше засипано с тях.

Конфети.

Чух дрезгав смях. Кърт стоеше до вратата и се смееше весело. Франи се втурна в кабинета ми с уплашено лице.

— Честит рожден ден — каза Кърт. — Извинявай.

Избута Франи навън и затвори вратата.

— Днес не е рожденият ми ден — отвърнах.

— Ако това беше истинско, вече щеше да си се превърнал в розова мъгла.

— Какво, по дяволите, беше това?

— Погледни. Стока от „Направи си сам“. Макет на ракетен двигател, задвижван от ток. Микропревключвател от радио. Карфица,

няколко кабарчета, батерия от девет волта. За твой късмет ракетният двигател беше пъхнат в плик с конфети. Но да кажем, че вместо ракетен мотор бях използвал детонатор, а вместо конфети — експлозив С4. Е, подобни неща не можеш да си купиш в „Направи си сам“, но някои от нас знаят откъде да се снабдят — намигна ми той. — Почваш ли да загреваш? Някой ден може да отвориш багажника на колата си и бум! Но няма да са конфети.

— Какво искаш, Кърт?

— Чух някои неща от приятел в щатската полиция.

Свих рамене.

— Събщи ми, че някой им се обадил анонимно. Ставало дума за смъртта на Тревър Алард. От обществен телефон. От онзи в кафенето.

Господи!

Отново свих рамене.

— И обажданият се споменал името ми.

Замолих се лицето да не издаде чувствата ми.

— Приятелят ми ме попита дали съм вбесил някого. Смята, че този някой сега се опитва да ме натопи.

— И защо говориш с мен?

Кърт се приближи към мен.

— Позволи ми да ти кажа нещо изсумтя той тихо. — Имам много приятели, на много места. Ако някой говори с ченгетата, със сигурност ще чуя за това в следващите няколко часа. С кого, по дяволите, си мислиш, че се ебаваш?

Опитах се да го погледна в очите, които бяха страхотно напрегнати и заплашителни. После сведох поглед към бюрото си и поклатих глава.

— Не искаш да си ми враг, брато. Още ли не си го разбрал?

— Защото убиваш враговете си, нали? Защо още не си убил и мен, не разбирам.

— Не си ми враг, Джейсън. Ако беше, нямаше да си тук.

— Значи съм ти приятел, така ли?

— Някой правил ли е за теб повече, отколкото аз направих?

Занемях.

— Говориш сериозно, нали? — попитах накрая.

— Надявам се, не вярваш, че стигна дотук само благодарение на себе си. Дължиш ми всичко. И двамата го знаем.

— Да — кимнах. — Наистина нямам талант, нито интелект. Аз съм просто марионетката ти.

— Талант без амбиция не води доникъде, приятелю. Промених живота ти.

— Просто си падаш по мръсните игрички, Кърт. Трябваше да те отрежа отдавна, но проявих слабост. Ала вече не съм слаб.

— Защото си мислиш, че повече не се нуждаеш от мен. Това е всичко. Но ние с теб бяхме отбор. Виж колко чудесно работихме заедно. Всички прегради пред нас изчезнаха, нали?

— Ти си въвн от контрол.

— А ти пък нямаш представа каква смотана пешка си. „Спасихме отдела“, а? Пълен майтап. Попитай екипа по интеграцията от „Макинзи“ дали бяха тук, за да спасят офиса ни, или за да продадат сградата. Зашеметяващо е какво можеш да откриеш, ако се поровиш. Аз лично открих, че вече работата ми е сигурна. Благодарение на тайната сметка на Дик Харди. Интересни неща има там.

Поклатих глава. Накъде биеше? Какво ли бе открил за Дик Харди?

— Горди само чакаше подходящата възможност да се отърве от теб. Трябва да го знаеш. Ти представляваше заплаха за него.

— Затова ти го напи, така ли?

— Пиян? Не беше само алкохол, брато. Другото беше руфи.

— Руфи?

— Рохипнол. Лекарство за забрава. Обзалагам се, че Горди не е помнел нищо на следващия ден. Коктейлче. Капка диметилтриптамин, което е психеделична дрога. Руфи и алкохол. И Горди се зашемети и забрави за задръжките си. Показа истинската си същност. Както е казал Наполеон: „Никога не прекъсвай врага си, когато греши“.

— Ти си абсолютно откачен.

— Това означава ли, че няма да ме направиш кръстник на хлапето си? Не ми казвай, че не знаеше какво правех. Знаеше през цялото време. И го искаше. Просто не ти се щеше да го признаеш. Не питаш и не чуваш нищо. Къде благодарността ти?

— Не уби Тревър и Глийсън заради мен. Уби ги, защото започнаха да се досещат какво си направил и можеха да ти създадат сериозни неприятности.

— Можех да се справя с тях — възрази Кърт. — Извърших всичко заради теб. Нали ти си човекът, който вечно говори за унищожение на конкуренцията? — засмя се той. — Хей, в книгите ти пише: „Не взимайте пленници в бизнеса“. Какво мислиш, че означава това? Не взимаш врага в плен, защото го убиваш. Коя част от изречението не разбираш? Съветвам те съвсем сериозно да си държиш устата затворена. Защото не спирам да те наблюдавам, каквото и да правиш. Където и да отидеш. На когото и да се обадиш. Също като в песента на „Полис“ — „Всеки дъх, който си поемаш“. Слушам те. Наблюдавам те. Каквото и да направиш, аз ще разбера — озъби ми се той като животно. — И рискуваш да загубиш адски много.

Замълча за момент и ми намигна.

— Знаеш кого имам предвид — добави.

Стомахът ми се сви. Разбрах, че имаше предвид Кейт.

— След всичко, което направих за теб — каза той и ми обърна гръб. — Разочарован съм.

— Имаш ли представа кога ще приключим с подготовката за презентацията ти? — попита ме Франи. — Чакат ме трима тийнейджъри, които ще запалят къщата, ако не им сложа вечеря.

— Кажи им да си поръчат пица — посъветвах я. — Ще останем до късно.

Едва успях да се съсредоточа върху работата си. Непрестанно мислех за заплахите на Кърт.

Останах в службата чак до девет часа, но преди да си тръгна, потърсих набързо сайта на специалните части, който Тревър ми бе споменал. Там, където бе задал въпрос за Кърт и някой му бе отговорил.

Проучването не ми отне много време. Просто написах „Специални части и Кърт Семко“ в „Гугъл“ и незабавно открих информацията. В единия край на сайта бе „Книгата за гости“, където Тревър бе задал въпроса си. Открих, че някой на име Сколаро, с адрес в „Хотмейл“ му бе отговорил.

Кликнах на адреса и написах бърз имейл до Сколаро.

С какви гадости се е занимавал Кърт Семко? Живее до нас и искам да знам.

Сложих адрес в AOL, който рядко използвах, с инициалите на колежа ми и годината на завършване. Без име.

Имах чувството, че съм сложил писмо в бутилка и съм го хвърлил в океана. Само господ знаеше дали изобщо щях да получа отговор.

Телефонът ми звънеше, но помолих Франи да вдига и да ме свърже само ако се обади Кейт или Дик Харди. Засега не ме бе свързала с никого.

Затворих, вратата на кабинета и се сбогувах с Франи, която ядеше пилешката си салата. На монитора пред нея бе готовата презентация.

— Харесва ли ти? — попита тя. — Мога да я поуокрася, ако искаш.

— Няма нужда. Само най-основното. Накамура вероятно си пада само по фактите.

— О, имаше обаждане за теб, но реших да не те торозя. Е, всъщност имаше няколко, но мисля, че трябва да знаеш за едно от тях. Някакъв следовател на име Рей Кениън. Искаше да поговори с теб, но му казах, че си се прибрал у дома.

— Чудесно. Благодаря.

Следовател.

— Спомена ли ти за какво става дума?

— Не. Само остави името и телефона си — подаде ми тя бележката. — Искаш ли да те свържа?

— Не, благодаря — отвърнах и пяхнах бележката в джоба си. — Късно е и трябва да се прибера.

— Точно така — потвърди Франи. — Имаш бременна жена, на която трябва да купиш сладолед и кисели краставички. Ще ти изпратя презентацията, когато я завърша. Пожелавам ти късмет утре.

— Ще имам нужда от късмет.

— Ти ли? Защо мислиш, че Харди те покани? Вече си звезда.

— Някога казвал ли съм ти колко те обичам, Франи?

— Не. Мисля, че никога не си го правил.

— О, Франи?

— Да?

— Можеш ли да ми направиш една услуга?

— Вероятно.

— Би ли могла да свалиш военните плакати от стените в кабинета ми? Писна ми да ги гледам.

49.

Стигнах до летището в пет без петнадесет — два часа преди да стане време за полета ми. Оставих си колата на паркинга на терминал В и отидох до една от будките за електронни билети. Терминалът бе тъмен, почти безлюден. Открих отворено кафене и си купих гигантско кафе и геврек. После се настаних удобно на пластмасовия стол. Извадих лаптопа от старата си найлонова чанта — бях решил да не взимам английското куфарче, с което Кърт си беше играл, платих осем долара за интернет връзка и си проверих имейлите. Прегледах презентацията. Изрепетирах я тихичко и възрастна чистачка се вторачи в мен учудено.

Опитах се да мисля само за презентацията и Накамура-сан, а не за заплахите на Кърт. Нито пък за полицейския детектив, който ми бе оставил съобщение. Ако си позволях да мисля за всичко това, щях да се изнервя много повече, отколкото от презентацията пред Накамура-сан.

„Можеш да изгубиш страшно много. Знаеш кого имам предвид“.

Снощи, когато се прибрах у дома, всички спяха. И естествено, когато излязох от къщи в четири и половина тази сутрин, продължаваха да спят. Всъщност, така бе по-добре — възможно бе да се изкуша да поговоря с Кейт и да ѝ разкажа за заплахите на Кърт. А определено не ми се искаше да постъпвам по този начин.

Вече изобщо не се съмнявах, че Кърт бе направил нещо на колата на Тревър, за да предизвика катастрофата.

Знаех, че е изключително опасен. И вече не ми бе приятел.

Беше ме предупредил да не споделям с никого подозренията си за колата на Тревър. Знаеше, че се бях опитал да го уволня.

Не, не можех да докажа абсолютно нищо, но заплахите му ми показаха, че е виновен. Но пък как трябваше да постъпя, когато полицейският детектив започнеше да ме разпитва за катастрофата? Вероятно най-разумно бе да не си отварям устата. Просто да обясня на ченгето, че не знам нищо по въпроса. Това си беше истината. Имах само подозрения, но не знаех нищо със сигурност.

Не се съмнявах, че ако си поговорех откровено с ченгетата, Кърт веднага щеше да узнае.

„Имам приятели на много места“.

Час по-късно се наредих на опашката пред служителите от охраната. Вече имаше доста хора пред мен. Вероятно всички пътуваха за Сан Франциско. Няколко бизнесмени и една дама, които може би отиваха в Силиконовата долина през Сан Франциско, защото искаха да пристигнат по-рано, отколкото кацаше полетът до Сан Хосе. Или пък нямаха желание да сменят самолета във Финикс, Атланта или Хюстън. Тъй като често ми се налагаше да пътувам, се бях усъвършенствал — мобифон и миникомпютър в куфарчето, удобни обувки без връзки, всички метални предмети в един джоб, за да мога да ги извадя лесно.

Опашката се движеше бавно. Повечето хора изглеждаха полузаспали. Почувствах се като овца, която вкарват в кошарата. От 11 септември пътуванията бяха пълен кошмар — събуване на обувки, поставяне на личните ти вещи в пластмасови легени, щателна проверка за оръжие. На времето обичах да пътувам, но вече не. Охраната беше адски досадна и изобщо не те караше да се почувстваш в безопасност.

Извадих лаптопа от чантата и го оставих на конвейерната лента. Последвах го меките ми обувки. Елегантните бяха в куфара ми, за да се представя с тях пред Накамура-сан. Сложих монетите и ключовете си в малката кутийка и минах през детектора за метали. Усмихнах се на сериозния тип, който стоеше там. Колежката му ме помоли да включа компютъра, което изпълних веднага.

Минах по чорапи до следващия портал, един от новите детектори за експлозиви, който наскоро бяха инсталирали. Заставах там, докато електронен глас не ми нареди да продължа напред.

Няколко секунди по-късно запищя оглушителна аларма. Един от служителите на охраната грабна чантата ми, която излизаше от детектора за експлозиви. По някаква причина тя бе въодушевила алармата. Друг тип ме хвана за лакътя и каза:

— Господине, моля, елате с нас.

Внезапно се събудих.

— Какво става? — попитах. — Проблем ли има?

— Оттук, господине.

Хората на опашката се вторачиха в мен и загледаха как ме водят настрани.

— Ръцете пред вас, господине — нареди ми офицерът.

Протегнах ръце.

— Какво има? — попитах отново.

Никой не ми отговори. Другият агент прокара металния детектор по гърдите, краката ми и гърба. Когато свърши, трети тип — явно началник, дебеловрат мъж с лоша прическа и огромни очила, каза: Последвайте ме, господине.

— Трябва да си хвана самолета — възразих.

Той ме въведе в малка, ярко осветена стая.

— Седнете тук, моля.

— Къде ми е куфарчето? — попитах.

Началникът поиска билета и бордната ми карта. После се поинтересува накъде пътувам и защо летя до Калифорния и обратно само за един ден.

Аха. Може би еднодневното пътуване до Калифорния бе възбудило подозренията на тъпаците. Или фактът, че бях резервирал билета предишната вечер. Нещо такова.

— Да не съм в черния списък за пътници? — пошегувах се.

Никакъв отговор.

— Сам ли опаковахте багажа си? — попита ме той.

— Не, камериерът ми го направи. Да, разбира се, че го опаковах сам.

— Куфарът ви непрестанно с вас ли беше?

— Куфарът ми? Какво искате да кажете? Тук на летището ли? По кое време?

— По което и да е време.

— Държа куфара в кабинета си, тъй като пътувам често. Понякога го отнасям със себе си вкъщи. Какъв е проблемът? Имаше ли нещо в него?

Отново никакъв отговор. Погледнах си часовника.

— Ще си изпусна полета — казах. — Къде ми е мобифонът?

— Не бих се тревожил за полета — отвърна той. — Със сигурност няма да сте на него.

Зачудих се колко ли често му се случваше да тормози пътниците и да ги плаши. Все по-рядко, реших накрая. Все пак от 11 септември бе

изминало доста време.

— Слушайте, имам изключително важна делова среща. С председателя на борда на корпорацията ни. „Ентроникс“.

Отново си погледнах часовника и си припомних думите на Франи, че само този полет може да ме отведе навреме до Калифорния за срещата с Накамура-сан.

— Имам нужда от мобифона си — казах.

— Не е възможно, господине. В момента проверяват съдържанието на куфара ви и взимат проби.

— Проби?

— Да, господине.

— Какви проби?

Пак останах без отговор.

— Ще ме качите ли поне на следващия полет? — попитах.

— Нямаме нищо общо с авиолиниите, господине. Нямам представа какви са следващите полети, нито дали има места в тях.

— Поне тогава ми позволете да използвам телефон, за да си уредя полет.

— Не мисля, че ще можете да хванете следващия полет, господине.

— Какво означава това? — ядосах се.

— Не сме приключили с вас.

— Не сте приключили с мен? Какво става тук? Да не се намираме в Източен Берлин?

— Господине, ако не снишите тона си, ще ви арестувам.

— Дори да ме арестувате, трябва да ми позволите едно обаждане.

— Ако искате да ви арестуваме, с удоволствие ще го уредя.

Той се изправи и излезе навън, като затвори вратата след себе си. Чух изщракването на ключалката. Пред стаята стоеше тип от Националната гвардия, с войнишка подстрижка и камуфлажни дрехи. Какво, по дяволите, ставаше?

Минаха около двадесетина минути. Определено бях изпуснал полета. Зачудих се дали някоя от другите авиолинии имаше полет, който щеше да ме отведе в Калифорния преди единадесет часа. Може би пък щях да успея да шофирам бързо от летището и да стигна до Санта Клара навреме. Или поне с малко закъснение.

Непрестанно си гледах часовника. След още около двадесет минути двама бостънски полицаи — мъж и жена — влязоха в стаята, показаха ми значките си и помолиха да видят билета и бордната ми карта.

— Какъв е проблемът, офицери? — попитах.

На външен вид изглеждах спокоен и дружелюбен. Но ми се искаше да ги одера живи.

— За къде пътувате, господин Стедман? — попита мъжът.

— Санта Клара. Тъкмо обясних всичко на типа от охраната.

— Еднодневно пътуване до Калифорния? — зачуди се жената.

— Жена ми е бременна — отговорих. — Исках да се прибера бързо у дома, за да не седи сама. Принудена е да лежи почти през цялото време. Бременността ѝ е рискова.

Искаше ми се да ги попитам дали най-последно са загрели. Началник в голяма корпорация, семеен човек, бременна съпруга. Не точно типичният терорист от „Ал Кайда“.

— Господин Стедман — каза жената, — в куфара ви открихме следи от пластичен експлозив С4.

— Какво? Очевидно има някаква грешка. Машината ви не е наред.

— Не, господине — възрази ченгето. — Взехме проби, които потвърдиха наличието на експлозив. Следи от него имаше и по папката ви.

— Никога в живота си не съм докосвал С4 — отвърнах вбесено. — Няма да е зле да проверите машините си.

— Не са наши — отбеляза жената.

— Добре. Е, аз съм старши вицепрезидент в голяма корпорация. Летя до Санта Клара за среща с председателя на борда. Или поне такова беше намерението ми. Можете да проверите историята ми. Просто телефонно обаждане и веднага ще се уверите. Защо не го направим веднага?

Ченгетата останаха неподвижни с каменни лица.

— Всички знаем, че има някаква грешка. Чел съм как машини за три милиона долара могат да предизвикат фалшива тревога заради частици от препарати за химическо чистене, крем за ръце или тор.

— Носите ли тор със себе си?

— Презентацията ми брой ли се за тор? — пошегувах се.

Жената се вторачи мрачно в мен.

— Е, все пак разбирате какво искам да кажа. Машините правят грешки. Не може ли просто да действаме разумно? Имате името, адреса ми и телефона ми. Ако се нуждаете да се свържете с мен, знаете къде живея. Притежавам къща в Кеймбридж. С бременна жена и ипотека.

— Благодаря ви, господине — каза ченгето с вид на човек, приключващ разпита.

И двамата се надигнаха и излязоха от стаята. Останах сам около половин час. Най-после началникът на охраната се появи и ми съобщи, че съм свободен да си ходя.

Беше малко след осем сутринта. Втурнах се към гишетата за билети. Открих представителка на „Ю Ес Еър“ и я попитах кога е следващият полет за Сан Франциско. Или Сан Хосе. Или Оукланд.

Жената ми обясни, че в девет и десет има полет, който пристига в дванадесет и двадесет и три. Ще стигна до Санта Клара в един. Но пък тогава изключително точният и вбесен Накамура-сан щеше да седи в самолета за Токио.

Обадих се на Дик Харди. В Калифорния беше малко след пет сутринта. Знаех, че няма да се зарадва задето го безпокоя у дома.

— Стивман — каза той с дрезгав глас.

— Ужасно съжалявам, че ви будя, господине — извиних се. — Но изпуснах самолета за Сан Франциско. Задържаха ме за разпит. Някаква страхотна грешка.

— Качвай се на следващия, за бога!

— Следващият ще ме доведе в Санта Клара към един.

— Това е прекалено късно. Накамура-сан отдавна ще е изчезнал. Трябва да хванеш по-ранен полет. Шефът ще се появи тук точно в единадесет.

— Знам, но няма други полети.

Харди се събуди напълно.

— И ще вържеш тенекия на Хидео Накамура?

— Не знам какво друго да направя. Освен ако можете да насрочите нова среща...

— Да насроча нова среща с Накамура-сан? След начина, по който му извих ръцете, за да дойде тук за един шибан час?

— Господине, ужасно съжалявам. Но тези абсурдни антитерористични мерки...

— Дяволите да те вземат, Стедман! — изрева Харди и затвори.

Върнах се на паркинга замаяно. Току-що бях вързал тенекия на прекия, си шеф и председателя на борда. Пълен кошмар.

Сетих се за началника на охраната.

„Сам ли опаковахте багажа? Куфарът ви непрестанно ли беше пред очите ви?“

Франи ми бе съобщила, че Кърт се отбил в кабинета ми и сложил нещо на бюрото.

Да, Кърт знаеше, че ще летя за Санта Клара и бе влизал в кабинета ми, за да ми подготви бомбата с конфетите. А куфарът ми стоеше в гардероба в кабинета.

Беше ми устроил капан.

По начина, по който бе направил номер на Тревър Алард и Брет Глийсън. А те вече бяха мъртви.

Сега Кърт се бе обърнал срещу мен.

50.

Срещите ми за деня бяха отменени, затова се прибрах у дома, зашеметен от бяс. Кейт се изненада, когато ме видя. Изглеждаше тъжна, депресирана и някак отчуждена от мен. Каза ми, че сестра ѝ завела Итън в музея, за да види мумиите, а аз ѝ разказах как охраната на летището ме бе задържала почти два часа заради фалшивото подозрение, че нося бомба със себе си.

Кейт едва ме слушаше, а обикновено подобни случки я заинтригуваха. Очаквах, че ще ме изслуша с блеснали от ярост очи и с негодувание ще каже нещо от рода на: „Шегуваш се. Ама че гадни копелета!“

Тя обаче само изцъка съчувствено. Мислеше за друго. Очите ѝ бяха зачервени и изглеждаше съсипана. Докато ѝ разказвах как побесня Дик Харди, тя ме прекъсна.

— Сигурно си ужасно нещастен с мен.

— Сега пък какво има? — учудих се. — Какво може да те накара да кажеш подобно нещо?

Тя смръщи вежди и очите ѝ се напълниха със сълзи.

— Седя тук по цял ден като... като инвалид. Знам, че ти липсва секс.

— Кейт, откъде пък ти хрумнаха тези идеи? Бременна си. Рискова бременност. И двамата го разбираме. Заедно сме в това.

Тя заплака още по-силно. Едва успяваше да проговори.

— Вече си старши вицепрезидент. Голяма клечка. Сигурно безброй жени ти се нахвърлят.

Наведох се към нея и я погалих по косата. Бременността, смахнатите хормони и вечното лежане явно я подлудяваха.

— Дори не сънувам еротични сънища — пошегувах се. — Не се тревожи за такива глупости.

Но тя се протегна към нощното шкафче, взе нещо и ми го подаде.

— Защо, Джейсън? Как можа?

Погледнах предмета. Презерватив.

— Не е мой — казах бързо.

Тя поклати глава бавно.

— Беше в джоба на сакото ти.

— Невъзможно.

— Тази сутрин, когато си опаковаше багажа, остави сакото си на леглото. Когато станах, напипах нещо в джоба ти — задиша тежко тя. — И аз... о, Господи! Не мога да повярвам!

— Бебчо, не е мой.

Кейт се вторачи в мен. Лицето ѝ беше покрито с червени петна.

— Моля те, не ме лъжи. Не ми казвай, че носиш чужд презерватив със себе си.

— Не съм го слагал в джоба си, Кейт. Повярвай ми, не е мой.

Тя сведе глава и отблъсна ръцете ми.

— Как можа да го направиш? Как можа да го направиш?

Вбесен, измъкнах миникомпютъра от джоба си и ѝ го подхвърлих.

— Давай — изкрещях. — Това е личният ми бележник. Прегледай го. Може и да успееш да разбереш откъде, по дяволите, ще намеря време за друга жена. Хайде, давай!

Кейт се вторачи в мен объркано.

— Хайде да видим — продължих. — А, да. Например едно бързо чуване между срещата в девет без петнайсет и събранието в девет? Кратко хоризонтално мамбо между преговорите в десет и разговора ми с Детуайлър в десет и петнайсет?

— Джейсън.

— Или минута и половина див секс между конферентното обаждане в единадесет и половина и събранието в дванадесет? Кейт, осъзнаваш ли колко смахната е идеята ти? Дори да исках да направя нещо подобно, а аз определено нямам желание, нямам дори една свободна секунда! И съм бесен, че изобщо можеш да ме обвиниш в такава гадост. Не мога да повярвам.

— Той ми каза. Сподели, че се тревожи за нас.

— Кой?

— Кърт. Първо твърдеше, че не трябвало да говори за това, защото не било негова работа. Но после призна, че се притеснява, да не би да имаш извънбрачна връзка.

Думите ѝ бяха приглушени и едва успях да я чуя.

— Кърт — повторих. — Кърт ти го каза. И кога?

— Не знам. Преди около две седмици.

— Не разбираш ли какво прави той? Действията му съвпадат идеално с всичко друго.

Кейт ме погледна отвратено.

— Не става дума за Кърт, каквито и недостатъци да има — прекъсна ме тя. — Имаме си по-сериозни проблеми от Кърт.

— Не, Кейт, не знаеш нищо за него. Не знаеш какво направи.

— Ти ми каза.

— Не — възразих. — Има и друго.

Разказах ѝ абсолютно всичко.

Недоверието ѝ бързо се стопи. Или по-точно казано, се замени с ужасена изненада.

— Всичко ли ми казваш?

— Да.

— Джейсън, трябва да съобщиш в полицията. Без анонимни обаждания. Открито. Нямаш какво да криеш. Разкажи им всичко, което знаеш. Всичко, което сподели с мен.

— Кърт ще разбере.

— Хайде, Джейсън, трябва да го направиш.

— Кърт познава хора на безброй места. В щатската полиция и къде ли не още. Ще научи. Подслушва навсякъде.

Замълчах за момент, после добавих:

— И ме заплаши, че ще ти направи нещо.

— Не би могъл. Харесва ме.

— Ние с него също бяхме приятели, забрави ли? Но той е абсолютно безмилостен. Ще направи какво ли не, за да се защити.

— Точно затова трябва да го спреш. Можеш да го направиш. Знаем, че можеш. Защото трябва.

И двамата замълчахме за миг. Кейт ме погледна.

— Чуваш ли странен звук? — попита тя.

Усмигнах се.

— Не.

— Звучи като маракас. Не в този миг, но определено чух нещо.

— Не чувам нищо. Може би е вентилаторът в банята.

— Вентилаторът в банята не работи. Сигурно откачам, но искам да се обадиш в полицията. Кърт трябва да бъде арестуван.

Изпържих няколко яйца, направих препечени филийки и занесох таблата горе при Кейт. После влязох в кабинета си, звъннах на Франи и съобщих новините.

— Детективът отново се обади — каза ми тя. — Сержант Кениън. Помоли да му дам номера на мобифона ти, но аз отказах. Няма да е лошо да му звънеш.

— Ще го направя.

Докато говорех, траках по клавишите на компютъра. Влязох отново в сайта на специалните части, но не ме очакваше никакъв отговор.

— Скоро ще дойда в службата — казах на Франи и затворих.

Влязох в адреса си в AOL, който рядко използвах. Очаквах ме шест имейла, пет от които бяха реклами.

Шестият беше от Сколаро. Човекът, който бе отговорил на Тревър и знаеше нещо за Кърт.

Отворих писмото бързо.

Не познавам лично Кърт Семко. Един от приятелите ми от специалните части го познава и той ми даде информацията. Кърт е бил уволнен позорно, защото пречукал човек от екипа си.

Отговорих веднага.

Благодаря. Как мога да се сдобия с доказателства за позорното му уволнение?

Тъкмо се канех да изпратя писмото, когато видях, че имам нов имейл. Отново от Сколаро.

Ако Семко е бил позорно уволнен, значи е съден от военен съд. Съдебните документи на армията са публично

достъпни. Има ги в интернет.

Написах следващото си писмо:

Какъв е телефонният ти номер? Бих искал да си поговорим.

Изчаках една минута. Имейлите са странна работа — понякога пристигат в миг, друг път се налага да чакаш цял час.

Или пък просто Сколаро не искаше да ми отговори.

Докато чаках, затърсих из „Гугъл“ досиетата на военния съд. Накрая страницата се отвори, но видях, че за да вляза в нея, трябва да вкарам идентификационен номер на военен или ветеран.

Не можех да прочета нищо.

Поседях замислено няколко минути. Познавах ли човек, който бе служил в армията?

Вдигнах телефона и се обадох на Кал Тейлър.

— Кал — казах делово. — Обажда се Джейсън Стедман.

Дълго мълчание. Дочух шум от телевизор.

— Да — отвърна най-после Кал.

— Имам нужда от помощта ти.

— Шегуваш се.

Вкарах идентификационния номер на Кал и страницата се отвори.

Зачетох внимателно. Не разбирах за какво ми говореше Сколаро. Не намерих съдебни досиета. Накрая, в горния ляв ъгъл видях иконка с надпис „Публикувани военни документи“. Трябваше да издиря името по азбучен ред. Най-после стигнах до Семко. Заглавието гласеше: „Съединените щати срещу Кърт Семко“.

Сърцето ми запрепуска лудо.

В този миг получих отговора на Сколаро. Отворих имейла му и прочетох:

В никакъв случай. Няма да говоря повече за Семко. Вече бездруго казах прекалено много. Имам жена и деца. Съжалявам. Трябва да се оправяш сам.

Чух гласа на Кейт откъм спалнята:

— Джейсън, отново чух звук от маракас.

— Добре — извиках. — Ще дойда след минута.

Отворих документа в сайта.

Военен съд на Съединените щати срещу сержант Кърт Семко. Съд в състав от офицер и войници призна Семко за виновен в подписване на фалшив официален документ с намерението да заблуди (три случая), един случай на фалшиви показания и три случая на пречене на правосъдието. Обвиняемият не се призна за виновен и бе оневинен по обвинението в предумишлено убийство...

Прегледах документа набързо. Кърт бе обвинен в убийството на войник, сержант Джеймс Ф. Донадио. Донадио бе описан като „бивш близък приятел на обвиняемия“. Според показанията на някои от членовете на екипа му, „протеже“. До момента, когато Донадио докладвал на капитана им, че Кърт краде военни трофеи и събира „нелегални оръжия“, което било в нарушение на правилата.

Тогавя Кърт се обърнал срещу бившето си протеже. Донадио открил гилза, заклещена в цевта на карабината му. Оръжието щяло да избухне в лицето му, ако не я бил забелязал. После към леглото му била закачена граната, която експлодирала през нощта, но не причинила щети, тъй като била сигнална.

Друг път шефът на парашутистите забелязал, че някой е повредил парашута на Донадио.

Кърт бил заподозрян във всички тези действия, но нямало доказателства. Една сутрин Донадио отворил вратата на джипа си и избухнала истинска граната.

Донадио загинал. В екипировката на Кърт всички муниции били в наличност, но открили, че от шкафа на екипа липсва една граната.

Единадесет от дванадесетте членове на екипа свидетелствали срещу Кърт. Но отново нямало достатъчно доказателства. Адвокатът на защитата пледирал, че Кърт Семко е смел войник, награден с доста медали и дори с три „Пурпурни сърца“.

Кърт не бил обвинен в предумишлено убийство, но го признали за виновен за даване на фалшиви показания. Уволнили го позорно, но се отървал от затвора.

Значи историята, която ми бе разказал — как се нахвърлил върху командира си заради самоубийствената мисия, при която Донадио загинал, бе долна лъжа. А истината бе съвсем проста. Кърт бе убил протежето си, защото се обърнало срещу него.

Думите пред очите ми се размазаха. Зави ми се свят.

— Джейсън — извика Кейт.

Бях зашеметен, но не изненадан. Всичко ми се виждаше напълно логично.

И точно от това се нуждаех. Щатската полиция щеше да види с кого си има работа. Нямаше да се усъмнят, че Кърт е способен да повреди колата на Тревър и да убие него и Глийсън. Изобщо нямаше да се усъмнят.

Разпечатах пет копия, после отидох в спалнята да видя какво иска Кейт. Тъкмо когато се приближих до вратата, тя запищя.

51.

Втурнах се в спалнята.

Кейт се бе свила ужасена на леглото и размахваше ръце към банята.

Завъртях се и я видях.

Плъзгаше се бавно по пода на път от банята към спалнята. Сигурно бе дълга поне метър и осемдесет и дебела колкото ръката ми. Люспите ѝ бяха груби и лъскави, оцветени в черно, бежово, кафяво и бяло. Съскаше и тракаше.

Никога не бях виждал гърмяща змия, освен на филм, но веднага я разпознах.

Кейт изпищя отново.

— Гърмяща змия — казах.

— Господи, Джейсън, трябва да я убиеш. Вземи лопата или нещо такова.

— Те хапят точно когато се опиташ да ги убиеш.

— Разкарай я отгук! Господи!

— Не искам да се приближавам до нея.

Намирах се на около шест метра от змията и стоях като вкаменен.

— Когато тези гадини нападат, могат да се движат с около двеста километра в час.

— Джейсън, убий я!

— Кейт, тихо. Не викай.

Змията беше спряла да се плъзга по пода и сега се навиваше на кълбо.

Кейт се зави презглава.

— Разкарай я отгук! — изпищя приглушено изпод завивките.

— Кейт, млъкни!

Змията надигна предната част на тялото си и завъртя бавно глава. Езикът ѝ се показва, а опашката затрака. Звукът бе като от стар вентилатор, все по-бързо и по-бързо.

— Не издавай никакъв звук — казах. — Змията е уплашена, а те точно тогава нападат.

— Тя е уплашена? Тя е уплашена?

— Тихо! Сега искам да станеш от леглото.

— Не!

— Хайде, стани от леглото. Бавно и кротко. Иди в кабинета ми, а аз ще се обадя на някого.

— На кого?

— Е, не на Кърт, разбира се.

От кабинета се обадох на службата за контрол върху животните. Половин час по-късно се появи делови тип. Носеше нещо като дълги пинцети, чифт ръкавици до лакътя и плоска бяла кутия, отворена от двата края, на която пишеше: „Змии“.

— Наоколо не се срещат подобни същества — отбеляза той.

— Това е гърмяща змия, нали? — попитах.

— Да. Диамантен гръб. И е доста голяма. Можеш да видиш такива във Флорида и Северна Каролина. Понякога и в Луизиана. Но не и в Масачузетс.

— Как тогава е стигнала дотук?

— Откъде, по дяволите, да знам? Има хора, които купуват екзотични змии по интернет.

Змията се плъзгаше по мокета в спалнята и се приближаваше към телевизора.

— Търси си място, където да се скрие — обясни ми типът.

Той я погледа около минута, после си сложи дългите ръкавици и се приближи на около три метра от нея. Остави кутията на пода и я побутна към змията с дългите пинцети.

— Змиите обичат закрити пространства — обясни ми той. — Търсят си скривалище. Вътре има препарат за привличане на змии, но се съмнявам, че ще имаме нужда от него. Влезе ли, ще се залепи със специално лепило.

Загледах как гърмящата змия бавно се плъзга към кутията, как спря любопитно пред нея и накрая напъха глава вътре.

— Човече — каза мъжът, — виждал съм такава във Флорида, когато бях дете. Но никога тук. Никога. Гледай сега.

Змията се мушна в кутията.

— Добре, че не си се приближил към нея — продължи служителят. — Ако подобен звяр те ухапе, умираш. Най-опасната змия в Северна Америка. Най-едрата гърмяща змия в целия свят всъщност.

После чух гласа на Кейт:

— Какво ще правите с нея?

Стоеше до вратата на спалнята, увила одеялото около себе си като пелерина.

Бялата кутия се размърда. Разтресе се. Половината тяло на змията все още бе във от капана. Тя се замята бясно в напразен опит да се освободи, но така само влезе още по-дълбоко.

— Какво ще правим с нея ли? — попита човекът. — Длъжен съм да ви кажа, че ще се отървем от нея по хуманен начин.

— А в действителност? — попита Кейт.

— Зависи какво разбирате под хуманно. Важното е, че я хванахме — ухили се той, като се приближи към кутията и я вдигна. — Леле, човек просто не може да види такива змии наоколо. Всъщност, дори не си спомням кога за последен път съм виждал отровна змия в града. Чудя се как, по дяволите, е стигнала дотук.

— Да — саркастично каза Кейт. — Човек не може да не се чуди.

Тя се върна обратно в леглото, но едва след като проверих спалнята и банята и дори вдигнах капака на клозета.

После се зачете в съдебните досиета, които бях распечатал.

— Това достатъчно ли е, за да арестуват Кърт?

— Съмнявам се, но ще помогне. Очевидно е достатъчно, за да го уволним, но това е само първата стъпка. При това половинчата. А и какво да правя дотогава? Докато успея да убедя полицията да го арестува?

Кейт кимна.

— Кърт е страшно чаровен и привлекателен. Обича да изпитва превъзходство над останалите. Нарциси като него имат нужда от обожание. Желаят го отчаяно. Също като наркомани. Той се нуждае от възхищението ти.

— Да, също както получи твоето.

— И двамата бяхме подлъгани.

— Е, това вече приключи и той го знае. Вече играем с открити карти.

— Обърни нещата. Върни се към възхищението. Добър си като продавач. Убеди го в стоката си. Накарай го да мисли, че все още си готов да го обожаваш.

— Защо?

— За да го неутрализираш. Докато уредиш ченгетата да го арестуват.

— Звучи адски лесно — усмигнах се, — но определено няма да е.

— Имаш ли избор? — попита тя.

Отправих се към помещенията на корпоративната охрана да потърся Сканлън.

Бях бесен и бързах, затова не си извадих пропуска, а използвах биометричната машина.

Спомних си заплахата на Кърт: „Каквото и да правиш, наблюдавам те. Навсякъде, където отидеш. На когото и да се обадиш. Като в песента на «Полис», нали?“

Машината изсвири и ме пусна вътре. Внезапно ми просветна как Кърт винаги знаеше къде из сградата се намирам. Почувствах се като пълен тъпак. Пропускът ми и биометричните машини го уведомяваха веднага за присъствието ми.

Вратата, на която пишеше „Директор на охраната“, бе затворена. Завъртях бравата, но бях спрял от секретарката на Сканлън, която седеше на бюро точно срещу вратата.

— Говори по телефона — съобщи ми тя.

— Добре — кимнах.

Завъртях дръжката и влязох в кабинета на Сканлън. Директорът стоеше пред ярко осветения от слънцето прозорец и говореше по телефона. Видях само неясен силует.

— Здравсти — поздравих.

В едната си ръка държах разпечатка от съдебното досие на Кърт.

Той се завъртя бавно към мен.

— Директорът ли търсиш? — попита ме Кърт, като остави слушалката на мястото ѝ.

Вторачих се стреснато в него.

— Сканлън реши да се пенсионира по-рано — съобщи ми той. — Аз съм новият директор на корпоративната охрана. Мога ли да ти помогна?

Когато се добрах до кабинета си, видях някакъв мъж да седи в малката ми чакалня. Беше чернокож, вероятно около петдесетгодишен, с малки уши и огромна глава. Носеше бежов панталон, син блейзър, синя риза и тъмносиня вратовръзка.

— Джейсън — завъртя се Франи към мен.

— Господин Стедман — каза мъжът, като се надигна бързо.

Забелязах белезници на колана му, както и пистолет.

— Сержант Рей Кениън, щатска полиция в Масачузетс. Не е лесно да ви открие човек.

52.

Кениън искаше да поговорим в кабинета ми, но вместо това го въведох в една от конферентните зали.

— Разследвам катастрофата с двамата ви служители — Тревър Алард и Брет Глийсън — съобщи ми ченгето.

Кимнах.

— Ужасна трагедия. И двамата ми бяха приятели. Бих искал да ви помогна с каквото мога.

Той се усмихна. Кожата му беше адски тъмна, а зъбите — невероятно бели. Погледнат отблизо, изглеждаше по-млад — може би на около четиридесет и пет. Главата му беше гола като билиардна топка и толкова лъскава, като че ли бе полирана. Говореше бавно, сякаш не бе особено умен, но виждах, че очите му не изпусаха нищо.

— Добре ли познавахте господин Алард и господин Глийсън? — попита ме той.

— Доста добре. Работеха за мен. Не мога да кажа, че бяхме близки приятели, но ги виждах всеки ден.

— Добре ли се разбирахте?

— Да.

— И между вас нямаше враждебност?

— Враждебност?

Зачудих се с кого ли беше говорил и дали знаеше, че наистина не бях харесвал двамата покойници. Дали бях изпращал враждебни имейли на Тревър или Брет? Не, обикновено не постъпвам по този начин. Ако искам да се скарам с някого, го правя лице в лице.

— Сержант Кениън, не разбирам защо ми задавате всички тези въпроси. Смятах, че Тревър и Брет са загинали при автомобилна катастрофа.

— Така е. Но искаме да научим какво точно е станало.

— Смятате, че не е било проста катастрофа?

Той ме загледа внимателно.

— А вие какво мислите?

Вторахих се в него, сякаш не го разбирах напълно.

Знаех, че каквото кажа сега би могло да промени всичко.

Ако заявя, че не изпитвам подозрения относно катастрофата... ами ако той бе научил някак си, че аз съм се обадил анонимно? Ако е така, щеше да знае, че го лъжа.

Но пък как някой можеше да докаже, че точно аз съм използвал обществения телефон в кафенето, а не някой друг от колегите?

Искаше ми се полицията да разследва катастрофата, но пък да обвиня Кърт публично... Тогава нямаше как да върна нещата назад и Кърт веднага щеше да научи за станалото.

— Чудех се — изрекох накрая. — Как точно е станало? Дали нещо е било направено на колата на Тревър?

— Отделът по превозните средства отговаря за това, а не аз. Те са експертите по машините. Аз само провеждам следствието. Помагам им.

— Сигурно са открили нещо, щом сте тук — отбелязах.

— Е, ами... — уклончиво отвърна той. — Разберете, че работим по отделно. Те проверяват спирачки и разни такива неща, а аз оглеждам хората.

— Значи сте говорили с приятелите и познатите на Тревър и Брет.

— И колегите. Което ме връща към въпроса ми. А вие не отговорихте на него. Имаше ли лоши чувства между вас и тях?

Поклатих глава.

— Не си спомням такова нещо.

Той се подсмихна леко.

— Имаше или нямаше?

— Нямаше — отговорих твърдо.

Кениън закима и въздъхна тежко.

— Господин Стедман, нямам причина да се съмнявам в думите ви. Просто се опитвам да сглобя мозайката. Но казаното от вас не съвпада напълно с това.

Той извади от джоба си смачкан лист, разгъна го и го постави на масата пред мен. Беше копие на имейл. От мен до Тревър. Датирано от преди около седмица.

Няма да търпя повече неуважението и безобразията ти. Има начини да се отърва от теб, които не изискват намесата на личен състав.

— Това не е от мен — казах. — Дори думите не звучат като моите.

— Не е ли?

— Никога не бих отправил подобна заплаха. Това е абсурдно. И със сигурност не бих я написал в имейл.

— Не искате доказателства, така ли?

Затворих очи раздражено.

— Не съм го писал. Слушайте, аз...

— Господин Стедман, били ли сте някога в колата на Тревър Алард?

Поклатих глава отрицателно.

— Той имаше ли определено място за паркиране тук?

— Не лично.

— Никога не сте докосвали колата му? Имам предвид, дори не сте поставяли ръка върху нея?

— Да поставям ръка върху нея? Теоретично е възможно, но не си спомням подобно нещо. Колата е порше и той е лудо влюбен в него. Имам предвид, беше влюбен.

— А в дома му? Ходили ли сте някога там?

— Не, никога не ме е канил. Не бяхме близки приятели.

— Но казахте, че сте го познавали доста добре.

— Да. Но също така отбелязах, че не бяхме близки приятели.

— Знаете ли къде живее?

— Знам, че живее... живееше в Уелсли. Но никога не съм бил в дома му.

— Разбирам. А в гаража на къщата му? Някога влизали ли сте там?

— Не. Вече ви казах — никога не съм бил в дома му.

Кениън кимна. Изглеждаше дълбоко замислен.

— Чудя се тогава как отпечатъците ви бяха открити в гаража му.

— Моите отпечатъци? Това е невъзможно.

— Отпечатък от десния ви показалец. Нямаме съмнения за това.

— Хайде, стига — казах. — Дори не разполагате с мои отпечатъци, с които да ги сравните.

Той ме погледна озадачено.

— Не сте ли дали отпечатък от показалеца си на вашия отдел по охраната? За новата биометрична машина?

— О, да, бях забравил за това. Всички го направихме. Показалец или палец. Но никога не съм бил в дома или гаража на Тревър Алард.

Очите му ме загледаха сериозно. Бяха големи и леко зачервени.

— Вижте, господин Стедман, проблемът с отпечатъците е, че те не лъжат — каза той кротко.

— Това не ви ли изглежда прекалено удобно?

— Какво е прекалено удобно, господин Стедман?

— Единственият мой отпечатък, който сте намерили, е от десния ми показалец, нали? А това е единственият отпечатък, с който разполага нашата охрана.

— Е, и?

— Да не искате да ми кажете, че няма начин отпечатък да се копира и прехвърли някъде? Вярвате ли в съвпадения?

— Съвпадения?

— С какво разполагате? Отпечатък от единствен пръст, случайно същия, който съм дал на охраната ни? Имейл, който не съм писал...

— Във всеки имейл има определени пътеки и директории, господин Стедман...

— Които могат да се фалшифицират — прекъснах го.

— Не е толкова лесно.

— Лесно е, ако работиш в корпоративната охрана.

Това го накара да замълчи за момент.

— Нали разбирате — продължих, — имаме служител, който и преди е правил подобни неща.

— В корпоративната охрана?

Преглътнах тежко и кимнах. Наведох се напред и приковах очи в него.

— Искам да ви покажа един документ — казах. — Така ще разберете с кого си имате работа.

Подадох му разпечатката от съдебното досие. Той я прочете и си записа нещо в бележника. Когато приключи, попита:

— Господи, и компанията ви е назначила този тип?

Кимнах.

— Не правите ли проверки, когато назначавате?

— Вината е моя — признах.

— Не сте го назначили вие, нали? Шефът на охраната е назначил този откачалник.

— Да, защото аз гарантирах за него. По онова време не го познавах добре.

Ченгето поклати глава отвратено. Усетих определена промяна в отношението му към мен. Като че ли вече гледаше на мен по-сериозно.

— Този тип Семко — каза Кениън, — какви причини има да ви топи?

— Дълга история. Сложна. Бяхме приятели. Доведох го в компанията. Имаше военно минало и е много умен.

Лицето на Кениън застина. Наблюдаваше ме внимателно.

— Приятели значи — натърти той.

— Бяхме — потвърдих. — Направи разни неща, за да ми помогне. Някои от тях не са съвсем редни.

— Какво например?

— Не съвсем законни неща. Но слушайте, детектив...

— Сержант Кениън.

— Сержант. Той вече ме заплаши. Каза, че ако говоря с ченгетата, ще убие жена ми.

Кениън повдигна вежди учудено.

— Така ли каза?

— Ако научи, че съм говорил с вас... познавам го. Ще изпълни заплахата си. Ще го направи да изглежда като нещастен случай. Знае хитри начини как да убива хора.

— В момента говорите с мен.

— Трябва да ви се доверя. Мога ли?

— Какво имате предвид?

— Да не споделяте с никого от щатската полиция, че съм говорил с вас.

— Не мога да ви обещаю подобно нещо.

— Какво?

— Не съм свещеник, господин Стедман. Не сте на изповед. Аз съм ченге. Ако сте извършили престъпление...

— Не съм извършил престъпление!

— Тогава няма за какво да се тревожите. Не съм и репортер за „Глоуб“. Не възнамерявам да пиша статия за вас. Мисълта ми е, че не искам да ви давам обещания, които не мога да спазя.

— Той познава хора в щатската полиция. Много хора. Има връзки, уведомяват го какво става.

Кениън се усмихна загадъчно и кимна.

— Какво? — попитах. — Изглеждате скептично настроен.

— Не. Всъщност, не съм настроен скептично. Няма да ви лъжа. Искане ми се да твърдя, че не се случват подобни неща, но истината е, че те съществуват. От нас изтича доста информация. Бивши военни като приятеля ви понякога познават доста хора в полицията.

— Страхотно — изсумтях мрачно. — Ако той разбере, че съм говорил с вас, ще направи нещо на жена ми. Работи в корпоративната охрана и знае имената на всички, които влизат в сградата. Вероятно сте се подписали на регистратурата, нали? Написали сте, че сте от щатската полиция, както и името си. И че сте тук, за да се видите с Джейсън Стедман.

— Не е така. Тук съм, за да говоря с много хора.

— Е, поне това е добре.

— Трябва да чуя нещо по-определено от вас. Като например за не съвсем законните неща, които Семко е вършил. Някои от тях бяха ли насочени срещу Алард и Глийсън?

Изпитах известно облекчение.

— Да.

Той обърна нова страница в бележника си. Зададе ми няколко въпроса. Говорих дълго, а той не спираше да си води бележки.

— Вероятно можем да си помогнем един на друг — каза накрая, като ми подаде визитната си картичка и написа и друг номер на гърба ѝ. — Това е директната ми линия и номерът на мобифона ми. Ако звъннете в прокуратурата, понякога партньорът ми Санчес вдига телефона. Можете да му имате доверие.

Поклатих глава.

— Ако ви се обадя, не искам да оставям името си. Какво ще кажете да използвам фалшиво име? — замислих се за момент. — Джош Гибсън.

Той се ухили широко.

— Джош Гибсън? Като играча от негърската лига?

— Един от най-добрите питчъри в света — отговорих.
— Няма да забравя — обеща ми Кениън.

53.

По време на обяда трябваше да направя презентация пред един от дилърите ни, като се опитам да спася почти изгубена от Рик Фестино сделка. Не бях съвсем на себе си — бях прекалено разсеян от сержант Кениън — и вероятно беше по-разумно да не отивам.

Точно след обяда, вместо да се върна в кабинета, подкарах към „Старбъкс“, на няколко километра от сградата на „Ентроникс“. Поръчах си огромно капучино, намерих си удобен стол в един ъгъл и включих лаптопа. Купих си едномесечен интернет достъп и след няколко минути си бях направил нови имейл адреси.

Не се съмнявах, че Кърт можеше да види всичко, което правех в интернет, докато се намирах в службата. Но дори за него нямаше да е лесно да открие този интернет адрес. Бездруго не се нуждаех от повече от няколко дни, като се имаше предвид скоростта, с която се развиваха събитията.

„Човече, нямаш представа каква смотана пешка си. Попитай екипа по интеграцията от «Макинзи» дали бяха тук, за да спасят офиса ни, или за да продадат сградата. Впечатляващо е какво можеш да откриеш, когато се поровиш“.

Дали това означаваше, че шефовете от Токио през цялото време са били на мнение да се закрие отделът ни? Дали това решение бе взето вече? И ако бе така, защо Дик Харди ни притискаше да работим здраво и да осигуряваме нов бизнес?

Не загрявах. Къде беше логиката? След няколко седмици „Ентроникс“ трябваше да сключи сделката за придобиването на американския бизнес на „Роял Майстер“. Защо, по дяволите, някой в Токио би се тревожил доколко отделът ни се справя, ако наистина щяха да ни закриват?

Кое парченце от мозайката ми липсваше?

Отговорите вероятно се криеха в поверителните планове на фирмата, които засягаха покупката на „Роял Майстер“. Сигурно повечето бяха на японски и се съхраняваха в недостъпен вътрешен интернет.

Но имаше и други начини.

Например да се използва екипът по интеграцията от консултантската фирма „Макинзи“.

Не познавах никого лично, но знаех някои имена. След известно проучване в сайта им открих името на старшият партньор, отговарящ за „Ентроникс“. После намерих името и имейла на асистентката му.

И тогава Дик Харди й изпрати имейл. Използвайки адрес в „Хъшмейл“.

Е, имейл, който аз бях подготвил. Дик Харди пишеше от яхтата си, нали разбирате? Загубил последния доклад по интеграцията и се нуждаел от ново копие веднага. На личния му адрес, разбира се.

Допих капучиното си и си поръчах черно кафе. Докато чаках отговор от „Макинзи“, влязох отново в страницата на армията и зачетох досието на Кърт от съда. Спомних си, че военната полиция бе изготвила доклад за убийството, както и че следователят бе разпитвал всички от екипа на Кърт.

Всички, освен един бяха споделили със следователя, че според тях Кърт е извършил убийството. Записах си имената на всички от екипа. Единственият защитник на Кърт се казваше Джеремая Уилки.

Спомних си вечерта, когато се запознах с Кърт, как той ме отведе в автосервиза на свой приятел от специалните части. И там беше попитал къде е, собственикът, чието име беше Джеремая.

Реших, че в специалните части надали имаше прекалено много хора на име Джеремая.

Автосервизът на Уилки бе поправил акурата ми. А Кърт ми бе споменал, че там си има малък склад за инструментите си.

Потърсих в интернет данни за автосервиза и научих интересен факт. Сервиз „Уилки“ бе регистриран като собственик на компания за пътна помощ „М. Е. Уолш“. Спомних, си, че това бе компанията, за която работеше Кърт. Каза ми, че била собственост на негов приятел.

После затърсих в „Гугъл“ имената на останалите членове от екип „Алфа 561“. Някои от резултатите ми показаха, че не съм дал достатъчно информация за издирване. Възможно ли бе Джеймс Кели сега да е компютърен инженер в Кеймбридж, Англия? Не мислех така. Акордеонист и композитор? Хирург? Професор по океанография и метеорология? Надали.

Но имаше и достатъчно необичайни имена, за да съм сигурен, че съм открил подходящия човек. Някои от тях дори имаха биографии в интернет. Единият беше пожарникар в малко градче в Кънектикът. Друг работеше за охранителна фирма в Синсинати. Трети преподаваше военна история в колеж в Ню Йорк.

Открих имейлите на последните двама лесно. Отпих от кафето, като се опитвах да накарам мозъка си да работи по-качествено. Предположих, че и двамата не харесват Кърт, след като бяха свидетелствали срещу него. Затова писах и на двамата, използвайки трети имейл адрес и фалшиво име. Казах им, че Кърт Семко се е настанил в съседната къща и прекарва прекалено много време с дъщеря ми, която е гимназистка, затова се тревожа и искам да проверя дали е истина, че е убил един от колегите си в Ирак.

Онзи, който работеше за охранителната фирма, ми отговори веднага.

Кърт Семко е позор за специалните части. Опасен и неуравновесен човек. Ако ставаше дума за моята дъщеря, щях да я държа далеч от него. Не, дори щях да се преместя.

Благодарих му и го помолих да ми пише какво по-точно бе направил Кърт.

Изчаках, но не получих отговор.

После проверих адреса на Дик Харди. Асистентката от „Макинзи“ ми бе отговорила. Закаченият файл съдържа доклад за интеграцията. Беше адски дълъг, но в началото имаше кратко резюме.

Изобщо не сравнявах Далас с Фрамингам. Не се опитвах да решат кой отдел ще оцелее.

Ставаше дума за закриването на офиса във Фрамингам и план как да се осъществи.

Всички дивотии, които Горди и Дик Харди ни бяха надрънкали, бяха пълна заблуда. Докладът дори не ги споменаваше.

Оказа се, че всички ние сме били излъгани.

Но защо?

Защо Далас и Фрамингам да се борят един срещу друг? Защо бе необходимо да се размахва камшик?

Едно от допълненията към доклада беше поверително сведение за покупката на „Роял Майстер“ от „Ентроникс“. Всички секретни подробности бяха там. Може би отговорът се криеше в сведението.

Ако човек знаеше как да го разчете.

Аз не знаех, но познавах човек, който можеше да го направи.

След петнадесет минути Фестино влезе в „Старбъкс“, огледа се и ме намери в удобния ъгъл.

— Не ме покани тук на капучино, нали? — заядливо попита той.

— Давай, поръчай си.

— Да, шефе. Хей, благодаря за обяда. Сключихме сделката.

— Чудесно — отвърнах, макар че в момента изобщо не ми пукаше.

Фестино се върна след няколко минути с кафето си и се настани до мен.

— Господи, погледни тази седалка! Можеш ли да си представиш колко мърляви задници са седели на нея? — подозрително се вторачи в стола той. — Е, какво е това?

Разказах му за фалшивото съревнование.

Ченето му увисна и лицето му почервения.

— Мръсни копелета! Цялата история е била заблуда?

— Така изглежда.

— Значи след около месец ще се наложи да пържа картофи в „Макдоналдс“? Не можаха ли да ми го кажат през юни, когато типовете в „Макдоналдс“ назначаваха? Подай ми лаптопа — каза той и се вторачи в екрана. — Как се сдоби с това?

— С известно ровене.

— И самият екип от таласъми ти го предостави?

— Екипът по интеграцията ли имаш предвид? Да, нещо такова.

— Хей, това е поверително сведение за сделката с „Майстер“.

— Да.

— Би трябвало да е строго секретно. Наистина знаеш как да се сдобиеш с някои неща, а?

— Понякога.

Фестино замълча и се зачете. След малко започна да си мърмори.

— Човече, това е адски сложна сделка — каза накрая. — Мангизите са по-малко от двайсет процента. Това е стандартно. Но има и бонус.

— Не загарявам.

— Ще ти обясня. Ако акциите на „Ентроникс“ паднат на борсата, фирмата ще трябва да плати повече на „Майстер“. Ако обаче акциите се покачат, ще платят много по-малко. Чакай сега... имам една теория... секунда.

Той се зарови из интернета.

— Аха. Ето. Виж това. От деня, когато е било съобщено за сделката с „Майстер“, Дик Харди е дал три интервюта. На японски.

— На японски?

— Имам предвид на японски вестници. Един излиза на английски — „Джапан Таймс“. Другият е „Асаби Шинбун“, а третият — „Нибон Кейзай Шинбун“. Всички интервюта са помпозни и възхваляват бизнеса на „Ентроникс“, който процъфтява.

— Е, и?

— Защо мислиш, че говори само с японски журналисти?

— Съвсем просто. „Ентроникс“ е японска компания. Решил е, че шефовете му ще прочетат интервютата и ще се впечатлят.

— Стига, Джейсън, Шефовете му се знаели данните преди вестниците. Разбери сега, когато придобиваш компания или се сливаш, комисията по етика внимава какво дрънкаш пред пресата. Но не могат да ти попречат да говориш с чужди журналисти в чужда страна. А кой, освен японците четат японски вестници?

— Не схващам.

— Японските офиси на някои от най-големите американски фондове. Научават новина за „Ентроникс“, решават, че ще изпреварят останалите, и започват да купуват. После се включват и борсовите брокери. И съвсем скоро акциите на „Ентроникс“ направо излитат нагоре.

— Значи Дик Харди е помагал на „Ентроникс“ да спести малко пари по сделката с „Майстер“?

— Точно така.

— И мръсникът запалва огън под задниците ни, кара ни да сключваме безброй сделки, за да спасим службите си, а всъщност просто помагаме на „Ентроникс“ да прекара „Майстер“.

— Точно така. Подло, а?

— Но не знаем дали Дик Харди е направил всичко това по нареждане от Токио, или е било негова собствена идея.

— На кого му пука? Той ще си получи златната звезда.

Фестино извади чисто ново шише с антибактериален лосион и изстиска няколко капки в ръката си.

— А ние сме прецакани — добави той.

— Аха.

— Не можеш да направиш нищо по въпроса, нали знаеш. В случай че планираш нещо. Това е много над теб — каза той, като разтърка ръцете си. — Погледни петната по облегалката. Не мисля, че са от кафе.

— Може и да си прав. Може би не мога да направя нищо.

— Както и да е, винаги съм харесвал пържените картофи в „Макдоналдс“. Ще дойдеш ли утре вечер?

— Утре вечер?

— На бейзболния мач, забрави ли? Не си играл от две седмици. А сега аз съм треньор и отговорността лежи върху мен. Бездруго сме с двама играчи по-малко.

— Фестино.

— Съжалявам, но е така.

— Добре, ще бъда там — обещах.

54.

Отбих на паркинга на „Ентроникс“ малко преди пет и половина. Черен мустанг закова до мен със свирене на спирачките и Кърт изскочи от купето.

Реших да остана в колата и да го изчакам да се разкара, но той отвори дясната врата и влезе при мен.

— Как върви битката? — попита Кърт.

— Тежък ден. Нещо адски странно се случи у дома.

Намерихме гърмяща змия в спалнята.

— Стига бе — изсумтя той. — Дори не знаех, че в Масачузетс има гърмящи змии. Живей и се учи. Мислех, че ще ходиш в Калифорния.

— Изпуснах полета — отвърнах.

— Кофти.

— Е, случва се. Поздравления за повишението ти.

Той кимна и се ухили.

— Хубаво е да си цар.

— Впечатлен съм. Дик Харди сигурно има адски високо мнение за теб.

— Дик Харди иска да съм щастлив. Реши, че съм ценен.

— Имаш нещо срещу него, а? — усмихнах се и кимнах, сякаш оценявах хитростта му.

Имах чувството, че седя с продавач, който ми се хвали как е успял да измами клиентите да платят доставката.

— Дори ме покани на яхтата си. Бил ли си някога на яхтата му?

— Покани ме — отговорих. — Но не успях да отида.

— Двадесет и пет метрова „Лазара“. Купил я за два милиона и триста хиляди — адски изгодно. Но дори тази цена изглежда прекалено висока за заплатата му. Затова се порових малко. Оказа се, че Харди тайничко търгува с акции. Създал си личен тръст на име „Самурай“. Така се казва и яхтата му. И тръстът започнал да купува и продава опции от акциите на „Ентроникс“ на австралийската борса. Всеки път, когато излезе прес изявление от „Ентроникс“, тръстът

прибира солидна сума. Печели цяло състояние. Разбира се, ако има лоши новини, прави пари на къси позиции. Доста хитро и почти невъзможно да те хванат. И всичко това, за да плати за яхтата си. Човече, той вече може да си купи десет яhti.

Най-после разбрах. Дик Харди може и да се е опитвал да спести на „Ентроникс“ известна сума при сделката с „Роял Майстер“, но това не бе единственият му мотив. В същото време здравичко пълнеше собствения си джоб.

— Умен тип — отбелязах.

— Достатъчно умен, за да върши банковия си бизнес, използвайки кодирана сметка в „Хъшмейл“. Но не чак толкова, за да осъзнае, че каквото и да върши на компютъра на компанията, мога да се добера до харддиска му.

— Уха! Жестоко.

— Всеки си има тайни. Ти също. А пък аз случайно ги знам. Та ти и Братството ти си съдирате задници от работа, за да спасите отдела, а всъщност само плащате за яхтата му. Или за новата му къща в Хайланд парк в Далас.

— Далас?

— Помисли върху това, приятел. Чудиш се защо се мести в Далас ли?

— Прав си. Бях пешка.

Той сви рамене.

Отпуснах се изморено и поклатих тъжно глава.

— Ти просто се опитваше да ми помогнеш. А аз те разочаровах. Проявих се като пълен идиот. А в това време Горди и Харди ме действаха като пешка. Ти си единственият ми съюзник.

Кърт се завъртя и се вторачи в мен с непроницаемо лице.

Странна работа, когато се запознахме, Кърт приличаше на одъртяващо хипи. Пършивата брадичка, лентата, селската прическа, вехтите тениски. Сега беше добре облечен и изглеждаше преуспяващ, издокаран в скъп костюм и обувки.

— Наистина го мисля — казах. — Не ми пука какво си направил на Тревър и Брет. Признавам, че се шашнах. Обадих се на ченгетата — няма да те лъжа. Беше адски тъпо от моя страна.

Звучах толкова искрено, че едва ли не сам си повярвах.

— Мога да ти кажа, че съжалявам, но това няма да е достатъчно — продължих. — Беше ми добър приятел през цялото време, а аз просто не го разбирах.

Кърт седеше неподвижно и гледаше през прозореца.

Замълчах. Старият майстор по продажбите Марк Симкинс, чиито дискове слушах на времето, винаги говореше за стратегически паузи. Според него най-важното умение при сключването на сделки е да замълчиш, когато се наложи.

Затова не казах и дума повече, а зачаках Кърт да осмисли чутото.

Господи, надявах се, че теорията на Кейт е вярна и Кърт си умира за обожание.

Той ме погледна за миг, после отново се загледа навън.

Стиснах устни и се вторачих във волана.

— Говори с онова ченге — каза Кърт с мек глас. — Кениън. Не те ли предупредих да си държиш устата затворена?

— Да, предупреди ме. И е вярно, че го направих. Но този тип се появи в кабинета ми. Каза, че разпитал всички, работили с Тревър и Брет. Затова му надрънках някои дивотии. Попита ме и за теб, но му обясних, че доколкото знам, си имал добри отношения с покойните. Казах му, че си играл бейзбол с тях и наистина са те харесвали.

Кърт кимна.

— Добре.

Вършеше работа! Слава Богу! Заля ме вълна от облекчение.

— Много добре. Адски хитро. Виждам защо те бива в сделките — завъртя се той към мен с блеснали очи.

— Защото си шибан лъжец! — изрева Кърт. — Знам всяка шибана дума, която каза на ченгето. „Кърт знае хитри начини как да убива хора“. Това бяха точните ти думи.

Не! Дали Кениън беше говорил с човек в полицията, който познаваше Кърт!

— „Трябва да ви се доверя — продължи Кърт. — Мога ли?“ Не, задник, не можеш да се довериш на никого. Мислиш, че можеш да говориш в сградата, без аз да знам ли?

Разбира се. С всички ресурси на корпоративната охрана, които бяха на негово разположение, Кърт бе започнал да подслушва и конферентните зали.

— Слушай сега. Няма да повтарям повече. Ако още веднъж се опиташ да ми скроиш номер зад гърба ми и говориш с някого в полицията или службата, веднага ще разбере. Не можеш да направиш абсолютно нищо, без да науча за него. Нищо. И ако пристъпиш границата, дори само с милиметър...

— Да?

Сърцето ми биеше оглушително.

— Приятелски съвет. Мислиш, че ти и жена ти живеете в безопасен квартал. Но и там непрестанно стават престъпления. Нападат домове. Лоши хора крадат. Понякога дори убиват невинни. Имаш съпруга и неродено дете, Джейсън. Трябва да си адски внимателен.

55.

Апартаментът на Греъм Рънкел все още миришеше на марихуана, а вехтият му фолксваген костенурка от 1971 година все така си стоеше в задния двор. Очевидно продължаваше да работи по него.

— Как е костенурчето? — попитах.

— Слагам му турбодвигател. Ще го направя истински звяр. Чакай малко.

Той влезе в къщата и се върна с плик с трева.

— Последните остатъци от „Бялата вдовица“ — съобщи ми Греъм. — Добре дошъл обратно.

— Не искам, благодаря. Казах ти, че вече не пуша трева — отвърнах и му подадох опакован пакет.

— Какво е това?

— Подарък. Извинение задето се държах като пълен кретен.

Греъм съдра опаковката.

— Сериите на „Затворникът“ на дивиди? Страхотно, Стивман!

Вторачи се с любов в снимката на Патрик Макгухън на обложката. На времето в Уорчестър Греъм идваше у дома, когато родителите ми бяха на работа, и двамата се друсаме и гледахме повторенията на старото английско шоу.

— Какъв е случаят? — попита той. — Да нямам рожден ден? Забравих.

— Не — отвърнах. — Тук съм, за да те помоля за помощ, а се чувствам като долно леке задето не ти се обадох с месеци. Реших, че подаръкът може да те зарадва и да ми простиш.

— Е, определено помага — ухили се Греъм. — Но това, от което наистина се нуждаеш, е удоволствието и спокойствието на „Вялата вдовица“. Личи си, че си адски напрегнат.

Кестенявата коса на Греъм беше дълга до раменете и изглеждаше мръсна. Носеше вехта червена тениска с жълтите арки на „Макдоналдс“ на предницата. Отдолу пишеше: „Марихуана. Над два милиона надрусани.“

— Ако искаш нечия кола да излети от пътя, какво би направил?
— попитах.

Греъм ме изгледа озадачено.

— Да излети от пътя?

— Да катастрофира.

— Можеш да срежеш спирачките. Това да не е тест?

— Ако срежеш маркучите на спирачките, няма ли шофьорът да се усети още щом подкара колата?

— За какво става дума, Джейсън?

Разказах му набързо за Кърт и за подозренията си. Греъм ме изслуша с ококорени очи. Той беше човек, който вярваше, че агенцията за борба с наркотиците слага предаватели във всеки екземпляр на списание „Чудни времена“, така че бе напълно склонен да повярва на теорията ми.

— Порше ли беше? — попита той.

Кимнах.

— Карера 911. Чисто ново. На не повече от една година.

— Шофьорът пиан ли беше?

Поклатих глава отрицателно.

— И просто е изгубил контрол над колата?

— Точно така.

— Хм. Е, в такъв случай не би трябвало да режеш маркучите на спирачките. Шофьорът веднага ще се усети. Нито пък би било разумно да се развият болтовете на колелата — колата ще се залюлее веднага щом излезе на пътя. Но слушай, човече, освен ако ченгетата не са пълни идиоти, това е първото, което търсят. Липсващи болтове, срязани гуми, повредени спирачки.

— Всичко това изглежда доста очевидно — отбелязах.

— Разбира се, ако някой си поиграе с лагерите... леле!

— Какво?

— Шофьорът просто ще изгуби контрол над колата.

— Да си поиграе с лагерите? Как? Да ги среже? Това няма ли също да е очевидно?

— Може да не са били срязани, само изпилени или нещо подобно. Отслабени по някакъв начин. И когато колата...

— Отслабени? — прекъснах го. — Как караш метал да отслабне?

— Мамка му, не знам. Предполагам, че има начини.

— Отслабен метал — повторих.

Сетих се за историята, която Кърт ми бе разказал веднъж — как екипът му сложил нещо върху талибански хеликоптер в Афганистан.

— Мисля, че знам — казах накрая.

— Добре, човече. Чудесно. Защо не го отпразнуваме? — протегна се той към плика с марихуана. — Последна покана.

Прибрах се у дома към седем и половина. Сузи и Итън довършваха вечерята си в кухнята — очевидно бяха открили ресторант за суши, който доставяше по домовете, а Кейт си лежеше в леглото, унесена в компютъра.

— Кейт, излиза ли на въздух днес?

— Навън? — учуди се тя.

— Според мен имаш нужда от малко чист въздух.

— Чист въздух? — изненадано попита тя, но забеляза пръста върху устните ми и кимна. — Добра идея.

Стана от леглото и я вдигнах на ръце. Беше учудващо лесно, вероятно благодарение на тренировките на Кърт. Отнесох я надолу по стълбите и вън от къщата. Итън излезе от кухнята, видя ме с Кейт на ръце и завъртя очи.

Занесох я в задния двор.

— Съжалявам, но вероятно Кърт подслушва къщата.

Тя ококори очи.

— В никакъв случай!

— Не съм сигурен. Просто приемам, че е така. Слушай, докога Сузи е наела къщата в Нантъкет?

Кейт наклони глава.

— Мисля, че до края на септември. Защо? Да не мислиш да се настаним там за няколко дни? Не съм в най-доброто ваканционно настроение.

— Не говоря за ваканция. Мислиш ли, че за теб ще е безопасно да отлетиш дотам?

— Летенето не е проблем. Важното е да не се преуморявам. Но за какво става дума?

— Искам Сузи и Итън да се върнат в Нантъкет и да те вземат с тях. Колкото се може по-скоро. Утре сутрин.

Кейт ме погледна. По лицето ѝ пробягаха безброй изражения — объркване, скептицизъм, присмех. После осъзнаване.

— Заради Кърт, нали? — попита тя.

На следващата сутрин Сузи, Кейт и Итън се настаниха в таксито, което щеше да ги откара до летище „Лоугън“, за да излетят към Нантъкет. Отидох в службата и в девет часа си откраднах няколко свободни минути между срещите. Върнах обаждането на президента на „Ред Сокс“, който се оказа адски готин тип. Искаше да му направя демонстрация на картинните ни екрани и да му предложи цени. Разбрахме се да се видим след една седмица.

Веднага щом затворих, взех асансьора до лобито. Напуснах сградата на „Ентроникс“, намерих обществен телефон на няколко пресечки от нея, извадих визитната картичка на сержант Кениън и му звъннах по мобифона си.

Отговори ми груб глас с испански акцент.

— Щатска полиция. Санчес.

Чух гласа му на фона на шум от оживен офис и звънящи телефони.

— Сержант Кениън, моля — казах.

— Кой се обажда?

Замълчах за миг.

— Джош Гибсън.

След минута Кениън вдигна.

— Господин Гибсън — каза той, — изчакайте да прехвърля разговора в кабинета ми.

Обади се отново след няколко секунди.

— Избрахте точен момент да звъннете — рече. — Тъкмо се канех да ви потърся и да ви съобщя новината.

— Каква новина?

— Автомонтьорите ни не откриха нищо.

— Нищо — повторих и замръзнах.

— Точно така. Няма следи от престъпление. А това, означава, че няма да има следствие.

— Но аз знам, че Кърт... знам, че е направил нещо на колата.

— Щом техническият ни отдел твърди, че няма следи, не мога да направя нищо.

— Не са търсили достатъчно усърдно.

— Може и да сте прав. Не знам. Доста са заети, претрупани са с работа.

— Със сигурност има следа. Направил го е. Убеден съм. Някой провери ли лагерите?

— Не знам какво са проверявали. Знаем само, че не откриха нищо.

— Къде е колата?

— Предполагам, че са я предали за скрап.

— За скрап?

— Вече не е в системата ни. Обикновено ги предават за скрап.

— Кой?

— Фирмата за пътна помощ. Сега колата е тяхна. Обикновено питат семейството на починалия дали я иска, но когато е смазана по този начин, семейството отказва и фирмата я продава за скрап. Защо?

— Трябва да накарате хората си да отидат да я огледат, преди да я предадат за скрап.

— Случаят вече не е мой. Всъщност, няма случай.

— Коя е фирмата за пътна помощ?

Кратка пауза. Кениън се засмя.

— Аха. Забравете.

Опитах нов подход.

— Ако претърсите апартамента на Кърт Семко, обзалагам се, че ще намерите нещо, което се нарича ТМК. Течен метален корозив. Използван от специалните части на армията.

— ТМК, а? Е, това е проблемът, нали разбирате. Няма да има обиск. Липсата на улики за наличието на престъпление означава, че няма да има следствие, нито заповеди за обиск. Така стоят нещата в истинския свят.

— Кърт държи корозива в дома си. Виждал съм го. Това е доказателството ви.

— Позволете ми да ви обясня нещо, господин Стедман. Очевидно не знаете как работи системата. Ако искате заповед за обиск, трябва да накарате някой съдия да я подпише. Но никой съдия няма да подпише, ако не разполагате с доказателства.

— Виждал съм корозива в апартамента му!

Пауза.

— Не знам какво сте видели, но инстинктът ми говори, че сте честен човек. Съгласен ли сте да ми станете информатор?

— Ако е съвсем поверително. Без имена. Кърт познава хора навсякъде. Ще узнае веднага. Бездруго бе подслушвал конферентната зала, в която ние с вас говорихме, и бе чул абсолютно всяка дума.

— Господи!

— Този тип е опасен. Затова разбирате, че не искам никой да знае, ако ви стана информатор.

— Нещата не стоят по този начин, господин Стедман. Съдиите използват нещо, което се нарича тест на Агилар-Спинели.

— Какво?

Той въздъхна.

— Смисълът е, че не може да се издаде заповед за обиск, основана само на слухове. А ако молбата за заповед се основава на информация, получена от информатор, трябва да се впише името му и извлечение от досието, което удостоверява надеждността му. Вие очевидно нямате такава. Но ако сте съгласен да се впише името ви на заповедта за обиск...

— Забравете. Няма да стане.

— В такъв случай няма да има заповед за обиск.

— Не искате ли да разрешите случая?

— Слушайте, господин Стедман, ръцете ми са вързани. За щатската полиция случай просто не съществува. Съжалявам.

— Значи Кърт ще се отърве безнаказано?

— Съжалявам, господин Стедман.

В указателя открих номера на „Джей енд Ей Тоуинг“ — фирмата, която бе прибрала поршето на Тревър, и им се обадох.

— У вас е поршето на брат ми — казах на жената, която вдигна телефона.

— Добре?

— Името е Тревър Алард.

— Изчакайте, моля.

Върна се след малко и съобщи:

— Вижте, вече е разговаряно с вдовицата на брат ви. Тя не иска колата. Разреша ни да я продадем за скрап.

— Мамка му — изсумтях тъжно. — Това е колата на брат ми.

— Съпругата бе вписана като най-близък роднина. Вероятно колата вече е била продадена. Искате ми се да можех да ви помогна.

— Можете ли да разберете дали вече е продадена? Съжалявам, че ви безпокоя, но това беше колата на брат ми. И ако мога да спася нещо от нея, ами... става дума за сантиментален спомен. Тревър наистина държеше на колата си.

— Изчакайте.

Зачаках търпеливо.

Обади се някакъв мъж.

— Ед — представи се той.

— Ед, казвам се...

Но той продължи да говори, без да ми обръща внимание.

— Следвахме процедурите, господине. Уведомихме най-близката роднина и тя ни упълномощи да продадем колата за скрап. Днес следобед ще я закарат в гробището за коли „Кузма“.

— Все още ли е при вас?

— Както вече казах, днес следобед трябва да я откарат.

— Слушайте, това е адски важно за мен. Какво ще получите за нея от гробището?

— Не мога да ви кажа. Цената се договаря между нас и тях по време на сделката.

— Горе-долу?

Може да са стотина-двеста долара.

— Ще ви дам триста.

— Наистина искате развалината, а?

— Ако мога да спася нещо от нея... каквото и да е... заради брат ми.

— Не мисля, че триста кинта ще мотивират някого, нали разбирате. Имаме сериозни отношения с гробището и вече сме му продали доста коли.

— Ед, вие ли сте собственикът на компанията?

— Да.

— Триста за компанията ви и други триста за вас лично.

Той изсумтя.

— Май е адски важно за вас, а?

— Сключваме ли сделката? Или трябва да платя колата на гробището за сума, която със сигурност ще е по-ниска?

— Колата е порше все пак.

— Порше или کیا — все тая. В момента е купчина смазан метал.

— В брой ли?

— Откарайте я в двора ми в Кеймбридж и ще получите шестстотин кинта в брой. Освен ако поршето не е направено от титаний, сключвате адски изгодна сделка.

Той се засмя.

— Добре, утре ще накарам едно от момчетата да ви я докара.

— Днес — казах сериозно. — До два следобед. Преди да си променя решението.

Удобният ми стол в „Старбъкс“ бе на разположение.

Изпратих имейл до личния адрес на Йоши Танака — беше написан на гърба на визитната му картичка, която държах в портфейла си. Изпратих го от името на Кърт Семко с адрес в „Яху“.

„Кърт“ искаше да сподели с Йоши известна притеснителна информация, която бе открил относно Дик Харди по време на рутинна проверка на охраната. Сметката на Харди в „Хъшмейл“, тръст „Самурай“, търговията с опции на акции на „Ентроникс“ на австралийската борса. „Кърт“ се притесняваше да докладва по нормалните канали, тъй като никой, дори той, новият директор на охраната, не би посмял да се заеме с могъщия началник на „Ентроникс“ в Щатите. Но смяташе, че е редно Йоши да получи информацията. Настояваше, че тя не бива да бъде обсъждана по телефона или лично. Помоли Йоши да не му пише на имейла му в „Ентроникс“.

Надявах се, че Йоши чете английски по-добре, отколкото го говори.

Ако Кърт ми бе казал истината, а нямах причина да се съмнявам, че се бе сдобил с информация за Дик Харди, това означаваше, че извършеното от Харди е не само незаконно, но и направо гнусно.

Бях сигурен, че шефовете в Токио нямат представа с какво се занимава Харди. Японците са адски предпазливи и изпълнени със скрупули, за да си играят подобни долни играчки. Те играеха на много по-високо ниво. Никога не биха толерирали действията на Харди. Щяха да проучат информацията, да повикат Харди на разговор и да го изритат от компанията за нула време.

Поршето на Тревър Алард бе ужасна гледка. Предницата бе невероятно смачкана и бе почти невъзможно да си представиш, че колата някога е била в движение. Капакът стърчеше нагоре, вратата на шофьора висеше на пантите си, а двете предни гуми бяха спукани.

Човек веднага разбираше, че никой не би могъл да оцелее в такава катастрофа.

Греъм и аз се вторачихме мрачно в развалината.

— Хазаинът ми ще откачи — ухили се Греъм. — Аз ли ти казах да помолиш да докарат колата тук?

— Да. Тази сутрин.

— Сигурно още съм спял. Помислих си... не знам какво си помислих.

— Веднага щом откриеш повредената част, ще накарам да я махнат оттук.

— Ами ако не открива нищо?

Свих рамене.

— Тогава просто ще стои тук, докато откриеш.

Греъм ме изгледа объркано. Чудеше се дали се шегувам.

— Май трябва да се захващам за работа, а?

Извади кутията с инструментите си и започна да разглобява развалината. След малко каза:

— Това не е забавно. Нищо чудно, че не са намерили нищо.

Греъм свали предното ляво колело и започна да го оглежда внимателно.

— Това си е наред. Няма повреди върху лагерите.

После отиде до другото колело и направи същото. След няколко минути заяви:

— И това е наред.

— Какво друго може да е, по дяволите?

— Труден въпрос. Неприятно ми е да го призная, но явно не съм бил справедлив към ченгетата. Може и да са си свършили работата.

Звъннах няколко телефона от задния двор на Греъм, докато той продължаваше да проучва развалината. Мина около час и половина.

Най-после се надигна. Ръкавиците му бяха омазани с машинно масло.

— Нищо — каза той. — Няма нищо. Вече е време да се понеса към „Чипстърс“.

„Чипстърс“ бе магазинът за плочи, където работеше.

— Още малко — помолих го. — Половин час.

— Подай ми мобифона. Ще видя дали мога да разменя един час сега срещу час тормоз по-късно.

Помогнах му да отвори предния капак, което не бе никак лесна работа, тъй като бе кошмарно изкривен и смачкан. Но и там не открихме нищо.

— Мамка му, това е адски досадно — изсумтя Греъм.

Отвори шофьорската врата и се просна на седалката. Поседя там за миг и каза:

— Скоростомерът показва осемдесет километра. Не е шофирал прекалено бързо.

После натисна спирачката.

— И спирачките работят.

Завъртя волана.

— Олеле — извика Греъм.

— Какво?

— Върти се прекалено лесно. Колелата въртят ли се?

Отстъпих назад и погледнах.

— Не.

— Това може да е проблемът. Шофираш по шосето с осемдесет километра и пътят извива, така че ти също завиваш, но колелата ти продължават право напред. И се шибваш в парапета.

— Каква е причината?

— Може да са няколко неща.

Греъм се наведе и започна да си играе с жиците под таблото. С дълъг ключ свали болтовете на въздушните възглавници. После забърника с отвертка по волана и извади въздушната възглавница от него.

— Въздушните възглавници не са се надули — отбеляза Греъм, като свали болта на волана и го дръпна здраво, но той не помръдна.

Извади нещо като гумен чук от кутията си с инструменти и халоса волана няколко пъти. Накрая успя да го измъкне.

— Това е странно — каза след минута.

— Какво?

— Виж.

Греъм издърпа тънка пръчка, дълга около тридесет сантиметра. Единият ѝ край беше извит във формата на U. Другият беше назъбен.

— Какво е това? — попитах любопитно.

— Лост за въртене.

— По-малък е, отколкото си мислех.

— Да, защото е само половината от него. А това — извади той подобно парче — е другата половина.

— Счупен ли е?

— Тези неща би трябвало да издържат страхотно напрежение. Никога не съм виждал нещо подобно. Стоманата не се чупи. А тази сякаш е съдрана.

— Трябваше да станеш ченге — казах.

На път към къщи звъннах на Кениън.

— Щатска полиция, Санчес.

Попитах дали Кениън е там.

— Мога да ви свържа с гласовата му поща или да приема съобщението ви — отвърна Санчес със силния си испански акцент. — Освен ако аз не мога да ви помогна с нещо.

Нямах му доверие — не го познавах, дори не го бях виждал. Не знаех кои бяха познатите му.

Помолих го да ме свърже с гласовата поща на Кениън. Оставих съобщение на сержанта да звънна на Джош Гибсън.

После се обадох на Кейт. Съобщи ми, че тъкмо пристигнали във вилата на Сузи и пътуването минало идеално. Сега очевидно ѝ бе по-леко.

— Обадох ми се от лекарския кабинет — каза тя. — Получили са резултатите от тестовете и всичко е наред.

— Момче ли ще имаме или момиче?

— Помолихме ги да не ни казват, забрави ли?

— А, да.

— Какво става с Кърт?

Обещах да ѝ звънна след няколко минути от друг телефон и ѝ обясних защо.

Плазмената лаборатория бе празна. Сложих пръст на биометричната машина, която изсвири и ме пусна да вляза.

Вероятно някъде из сградата бе изпищяла аларма и Кърт знаеше къде се намирам.

Вдигнах телефона в предния офис, който на времето принадлежеше на Фил Рифкин, и звъннах на Кейт.

— Здравсти — казах. — Не исках да ти звъня от моя кабинет. Не знам дали е безопасно.

— Какво имаш предвид?

— Слушай, сладурче. Мислих много. И тази работа с Кърт... имам предвид, едно е да подслушва телефона ми, но не би направил нищо на колата на Тревър.

— Така ли мислиш?

Кейт бе страхотна актриса и играеше ролята си идеално.

— Да, според мен е така.

— Защо?

— Откачена история. Явно ме терзаят смахнати мисли за конспирации. Щатската полиция провери колата и не откри нищо.

— Мисля, че му дължиш извинение. Ще го видиш на мача довечера, нали? Трябва да му се извиниш.

— Да — изсумтях неохотно. — Но не мога да го направя. Няма да спре да ме тормози.

Не бях готов за извинение. Предположих, че Кейт импровизираше. Смятах, че Кърт никога не би ми повярвал, ако му кажех, че го смятам за невинен. Но бих се изненадал, ако не подслушваше този разговор. А щеше да ми повярва само ако подслушваше тайно разговорите ми.

Е, бях готов да направя необходимото.

Сержант Кениън бе оставил съобщение на мобифона ми. Взех асансьора долу до лобито, изминах няколко пресечки с колата и му звъннах. Този път вдигна телефона лично.

— Разпитах наоколо за ТМК — заяви той, без да ме пита защо му се обаждам. — Може и да има някаква логика в думите ви. Течният метален корозив е опасна работа. Не знам откъде може да се купи обаче. Вероятно от доставчик на материали за заварки.

— Или от склад на армията. Имам въпрос към вас. Да кажем, че съм успял да открия в колата на Тревър Алард нещо, което доказва, че е била умишлено повредена... Това ще бъде ли достатъчно да се използва като доказателство в съда?

— Казах ви, че колата е предадена за скрап.

— Да кажем, че все пак съм успял.

— Какво направихте?

— Питам ви дали доказателството ще бъде приемливо — повторих упорито, тъй като бях изгледал доста серии на „Закон и ред“ по телевизията.

— Сложна работа. Ще трябва да поговоря с прокуратурата и да ви звънна по-късно.

— Веднага щом можете.

Той ми се обади след около десет минути.

— Вижте — поде Кениън, — един от прокурорите ми каза, че е важна тежестта на доказателството, а не приемливостта му.

— Ще трябва да ми го обясните на човешки език.

Кениън се засмя.

— А аз се надявах, че вие ще ми обясните.

— Съжалявам.

— Означава, че добър адвокат на защитата ще се бори срещу приемането на доказателството, но съдията може да го приеме. Е, отговорих на въпроса ви. А сега вие отговорете на моите. Разполагате ли с доказателство или не?

— Разполагам.

— Добре. И твърдите, че то доказва саботаж. Откъде знаете? Не се обиждайте, но вие сте началник в търговска фирма, а не металург.

— Не мога да твърдя със сто процента сигурност, че доказва саботаж на колата. Но мога да ви уверя, че парчето метал е изкривено и откъснато. Не е нормално чупене на метал.

— Какво е парчето?

Поколебах се за миг.

— Лостът за завъртане.

— Е, да приемем, че сте прав и това доказва, че някой си е играл с колата. Но все пак имам проблем. Сериозен проблем.

— Какъв?

— Да свържа метала с Кърт Семко. Следователно, вие трябва да докажете, че е имал възможността да го направи — разполагал е с ТМК. Имал е достъп до него.

— Той държеше корозива в апартамента си — казах. — Виждал съм го. Просто трябва да претърсите апартамента му.

— Ще се върнем на това — увери ме Кениън. — Казах ви и преди, освен ако не се съгласите да станете информатор, няма как да

посочим причина за обиск. Ако имаше някакъв друг начин... Той някога давал ли ви е ключ от апартамента си?

— Не, разбира се.

— Предполагам, че не би ви поканил там.

— Не и след милион години.

— Тогава как, по дяволите, можете да докажете, че разполага с корозива?

— Как аз мога да докажа?

— Това може да е единственото разрешение на проблема. Точно както лично се сдобихте с метала.

— Може пък и да има друг начин — замислих се.

Имаше, разбира се. Греъм Рънкел работеше по въпроса.

— Какъв например?

— Ще трябва да ви обясня по-късно.

57.

Кърт ме поздрави с махане на ръка отдалеч и приятелска усмивка. Усмихнах му се в отговор и казах:

— Здравсти.

Той вече стоеше на игрището и загреваше. Съперниците ни от „Беър Стърнс“ проверяваха бухалките ни. Слухът се беше разнесъл. Очевидно не осъзнаваха, че с изключение на Кърт, никой от отбора на „Ентроникс“ не бе достатъчно добър дори и с подправена бухалка. Но скоро щяха да разберат. Фестино се консултираше с момчетата.

Мобифонът ми звънна. Знаех кой е, затова се отдалечих, преди да отговоря.

— Вътре съм — съобщи ми Греъм.

— В къщата ли?

— Чу ме.

Беше проникнал с взлом в къщата на Кърт в Холистън. Представих си спретнатия дом и идеално оправените легла.

— Имаше ли проблеми? — попитах.

— Вратите бяха двойно заключени, но вратата на гаража — не. Винаги вратите на гаражите са слабите места на една къща. Лесно е да ги отвориш.

— Нямахте ли аларма?

— В къща под наем? Не очаквах да има. Но съм сигурен, че противопожарната аларма е добра. Хазаите внимават за такива неща.

— Знаеш ли къде да търсиш?

— Да, каза ми. Спалнята за гости до всекидневната, нали?

— Точно така.

— Пука ли ти какво ще използвам, за да накарам противопожарната аларма да запици? Например цигарка с трева.

Кърт отново ми махаше, а също и Фестино.

— Хайде, Тигре — извика Фестино. — Работният ден приключи. Мачът започва.

Вдигнах ръка.

След като Греъм намереше скритото съкровище на Кърт, състоящо се от крадени оръжия и експлозиви, щеше да остави вратата на стаята отворена. Така че, когато пожарникарите пристигнеха заради алармата, щяха да открият оръжията и да повикат полицията. В ерата на тероризма това определено си беше престъпление.

И тогава щяхме да заковем Кърт. Нямахме да имаме нужда от заповед за обиск, а всичко щеше да си е напълно законно.

— Намери ли ги? — попитах.

— Не — отговори Греъм.

— Какво искаш да кажеш?

— Тук няма абсолютно нищо.

— Добре. Ако гледаш към камината във всекидневната, вратата се пада отдясно. Единствената на онази стена.

— Там съм. Виждам за коя врата говориш. Но тук няма съкровище.

— Там е — изстенах отчаяно.

Кърт тръгна към мен и сниших глас.

— Виждал съм го.

— В стаята съм — повтори Греъм. — Има само едно легло и нищо върху него. Може би мирише леко на барут. Сякаш е имало нещо, но вече го няма.

— Значи го е преместил. Погледни в мазето и навсякъде другаде. Трябва да е там.

— Да вървим, Джейсън — извика ми Кърт. — Всички те чакат.

— Не се предавай — наредих на Греъм и затворих.

Мамка му!

— Зает тип си — ухили се Кърт. — Кой беше?

— За един договор — излъгах бързо. — Оня глупак го загубил.

— Досадна работа. Е, ти ще си на първа база. Можеш ли да се справиш?

— Разбира се — отговорих. — Кърт, за всички онези работи, които ти наговорих... за колата и всичко останало...

Той поклати глава.

— Не сега.

— Виж, просто искам да се извиня. Прекалих го.

— Не се тревожи — успокой ме той. — Това е минало. Хайде, време е да поиграем.

После обви ръка около раменете ми, както правеше преди.

Но виждах, че отношението му определено се е променило. Беше твърд, недостъпен и отчужден. Не ми вярваше.

Кърт беше преместил съкровището си от военни трофеи и оръжия.

Да, имаше логика. Не искаше да рискува обиск.

Къде обаче го бе преместил?

Сетих се за отговора, докато стоях на първа база. Беше абсолютно очевиден и се зачудих как не се бях сетил преди. Автосервизът на Уилки. Собственост на приятеля на Кърт от специалните части, Джеремая Уилки, където Кърт бе откарал колата ми вечерта, когато се запознахме. Където пазеше инструментите си в малкото складче отзад.

Точно там трябваше да отида.

Опитах се да се съсредоточа върху играта. Противниковият отбор не беше особено добър. Разбира се, без Кърт и ние не бяхме добри. Кърт победи първите им двама играчи, после третият, който бе проучвал внимателно играта му, успя да удари топката към дясната страна на игрището. Летаски се опита да я хване, но не можа. Кърт се затича, взе я и ми я метна.

Хванах я, но тя се изплъзна от ръкавицата ми и противникът стигна до първа база.

— Хайде, човече — раздразнено извика Кърт.

Преди да се върне на могилата, го настигнах, извиних се и се престорих, че му подавам топката. Той ме погледна странно, но продължи бавно напред.

Върнах се на първа база, скрих топката в ръкавицата си. Противниковият играч, пухкаво хлапе с очила, ми се ухили мазно. Видя, че Кърт още не бе стигнал до мястото си и алчно реши да открадне втора база.

Но веднага щом се премести, го заковах.

Фестино, Летаски и останалите ме гледаха развеселено.

— Тигре! — весело изрева Фестино.

Реферът се приближи към нас, подтикван от недоволните викове на съперниците.

— Това е номерът със скритата топка — каза той. — Напълно легален. Питчърът още не беше на могилата. Хайде, продължавайте.

— Това са детски номера — протестира питчърът на „Беър Стърнс“.

Летаски се засмя:

— Стедман, откъде ти дойде наум това?

— Видях един тип да го прави на мача между „Марлинс“ и „Експос“ преди няколко години.

Докато напускахме игрището, Кърт се приближи към мен.

— Класическа заблуда — отбеляза той. — Не мислех, че можеш да я изпълниш.

Кимнах и свих скромно рамене.

Давай, помислих си, подценявай ме.

Извиних се, извадих мобифона, отдалечих се и звъннах на Греъм. Телефонът звънна шест пъти, после се включи гласовата му поща.

Странна работа. Защо Греъм не отговаряше? Трябваше да науча колкото се може по-скоро дали бе открил съкровището от крадени оръжия.

Набрах отново. Пак шест позвънявания, после гласова поща.

Къде, по дяволите, беше Греъм?

Кърт се приближи към мен.

— Хайде, Скакалец, наш ред е.

— Секунда само — казах и набрах отново. Никакъв отговор.

Къде беше Греъм?

— Джейсън — подкани ме Кърт. — Време е да играем. Покажи им колко си страхотен.

58.

В минутата, когато мачът свърши — успяхме да спечелим, — дръпнах Фестино настрани и го помолих да покани Кърт да пийне с момчетата. Не му дадох обяснение, а и той не поиска такава.

В колата на път към Кеймбридж отново опитах мобифона на Греъм, а после и домашния му телефон. Все още никакъв отговор, което сериозно ме притесни. Не беше типично за него да изчезне без следа. Прекаляваше с тревата, но като цяло бе отговорен човек.

Защо тогава не си вдигаше телефона? Не исках да си мисля най-лошото — че нещо му се е случило. Пък и знаех, че Кърт не би могъл да му направи нищо, тъй като бе с мен през цялото време.

Греъм беше добре. Трябваше да е добре.

Бях ходил в сервиза на Уилки два пъти. Веднъж вечерта, когато се запознах с Кърт, а втория път — за да си прибера колата. Спомнях си пътя добре. Но нямах представа какво да правя, когато стигна там. Бях почти сигурен, че шкафът на Кърт се намира в задната сграда, която представляваше нещо като склад за авточасти и бои. Предната сграда подслоняваше чакалнята и малкия офис.

Сервизът на Уилки беше мрачно място, заобиколено от телена ограда. Предната врата беше отворена. Знаех, че работят до късно, но нямах представа дали има дежурен по двадесет и четири часа.

Червените пластмасови букви на надписа не бяха осветени, за да обезкуражат случайните посетители. По-голямата част от сервиза бе тъмна, с изключение на рецепцията.

Отбих на паркинга, загасих фаровете, намалих и се насочих вдясно от сградата, където се надявах, че не могат да ме видят отвътре.

Задната постройка бе с половин етаж по-висока от предната. Имаше метални стени, боядисани в светъл цвят, и приличаше на зимна пързалка. Вътре не светеше. Единствената светлина идваше от луната. Загасих двигателя и паркирах до контейнер за боклук между двете сгради.

Зачаках в колата и се послушах внимателно. Никакъв шум. Явно никой не работеше. Вероятно само нощният дежурен бе тук.

Взех си сака от задната седалка и излязох тихо от колата. Застанах неподвижно и отново се послушах. Никакъв звук, освен колите, които преминаваха наблизо на около десетина секунди. Ако дежурният ме бе чул, вероятно бе решил, че просто минавам отгук.

Очите ми се приспособиха към слабата светлина. Видях мерцедес, паркиран отзад. Черен и лъскав. Блестеше като полиран обсидиан. Вероятно току-що боядисан. До него стоеше понтиак файърбърд от шестдесетте години, изрисуван със сложно преплетени пламъци. Никога не съм разбирал защо хората си падат по подобен кич.

Тръгнах бавно към задната сграда. Нямаше прозорци, само стоманени врати с надписи „Части“ и „Бои“. Купчина резервоари за бензин, които вероятно бяха празни, иначе щяха да са прибрани вътре. Пристъпих към платформата за разтоварване.

Греъм Рънkel, експерт в проникването с взлом, ми бе обяснил, че вратите към зоните за доставка са най-уязвимото място. Особено през деня, когато никой не знае кой точно влиза и излиза. Но дори и нощем. Направени са за удобство при доставките. Вдигат се нагоре лесно. Съмнявах се, че в сградата взимат сериозни охранителни мерки, тъй като надали някой щеше да тръгне да краде бои и части.

Но все пак важният въпрос си оставаше: как щях да проникна вътре?

Върнах се отпред и опитах една от стоманените врати, за да не се почувствам като идиот по-късно, ако открия, че е отворена. Беше заключена. Опитах и другите, но и те не помръднаха. Е, не бях особено изненадан.

Горната врата на гаража бе заключена с катинар. Изкатерих се по ръждясалата стълба до циментовата площадка и отворих сака си.

Вътре имаше няколко инструмента, които бях купил от „Направи си сам“ на път насам, включително фенер и клещи за рязане на метал. Греъм ме бе уверил, че подобни клещи могат да срежат всеки катинар. Наведох се да огледам катинара внимателно и внезапно бях заслепен от ярка светлина.

Вдигнах очи.

Силен фенер сочеше към мен от около шест метра. Усетих див приток на адреналин и страх.

Бях мъртъв.

Заслоних очи с ръка и се изправих. Някакъв инстинкт за оцеляване се събуди дълбоко в мен.

— Хей, къде, по дяволите, беше? — извиках.

— Кой си ти?

Мъжки глас, арабски акцент. Гласът ми се стори познат.

— Не ме ли чухте? — продължих упорито. — Не получихте ли съобщението ми?

— Как се казваш? — настоя арабинът.

— О, за бога, ти си Абдул, нали?

— Да, а ти кой си?

Смъкнах се долу, закачил сака на рамото си.

— Кърт не ти ли каза, че ще дойда? — попитах. — Не ти ли каза, че Кени ще се отбие тази вечер, за да вземе някои неща от шкафа?

Замислих се усърдно, като се опитвах да си припомня малкото име на Уилки. Сетих се почти веднага — как можех да забравя Джеремайя?

— Господи — изстенах. — Мислех, че Кърт и Джеремайя са уредили въпроса.

— Какво да са уредили?

Лъчът на фенера вече не ме заслепяваше, а бе насочен надолу. Арабинът се приближи.

— Мамка му, позволи ми да използвам телефона ти — помолих. — И кенефа, ако нямаш нищо против. Изпих няколко бири тази вечер.

— Тоалетната е отпред — каза Абдул. — Кърт говори ли с Джеремайя?

— Да — потвърдих бързо. — Заведи ме първо до кенефа, че мехурът ми ще се пръсне.

Той ме поведе към предната сграда, извади връзка ключове и отключи задната врата.

— Направо надолу по коридора, вратата вдясно.

Използвах клозета, после извадих химикалка и визитната картичка на Кърт от портфейла си. С внимателния почерк на Кърт написах: „Сервизът на Уилки. Абдул ще те посрещне отзад. Ако ти създаде проблеми, обади ми се. Благодаря“.

Сложих картичката в джоба си, пуснах водата и излязох.

— Аха — казах. — Благодаря. Е, сега вече мога да разсъждавам. Нямам нужда от телефона — нося си мобифона. Чакай малко.

Извадих телефона и набрах номера в офиса.

— Тук съм — съобщих на гласовата поща. — Добре, кога ще тръгнеш? Но си оставил съобщение тук, нали? Добре. Ще се видим по-късно.

Прекъснах разговора и изключих телефона.

Бръкнах в джоба си, извадих визитната картичка на Кърт и я подадох на Абдул.

— Ти ли си това? — попитах. — Абдул?

Той прочете написаното.

— Трябваше просто да дойдеш отпред — каза арабинът.

На задната стена на склада имаше редица малки складчета, широки около три метра и дълбоки около шест. Някои бяха отворени и празни, други — заключени с катинари. Абдул извади ключ и отвори един от катинарите.

— Ако имаш нужда, ела ме повикай — каза той и ме остави сам.

Отворих вратата и видях всичко, подредено на спретнати купчини в кашони и палети.

Много повече, отколкото бях видял в апартамента му. Повече от старинните му пушки и фалшивите пистолети. Тук се криеше краден склад за муниции.

Фитили за детонация, кутия със запалителни средства, палета, покрита с масленозелено платнище, където се подслоняваше пластичен експлозив С4.

Инструментите на Кърт също бяха тук, но ги пренебрегнах.

Намерих кутия с няколко малки метални туби, на които пишеше „Течен метален корозив“.

Взех една от тях. Доказателството ми.

После спрях, огледах съкровището и осъзнах, че можех да взема и някои други неща.

59.

Когато изминах половината път до Бостън, отбих на банкета и звъннах на мобифона на сержант Кениън.

— Имам всички доказателства, от които се нуждаете, за да го арестувате — съобщих гордо и набързо му разказах какво бях направил. — Достатъчно, за да го свърже с убийствата на Алард и Глийсън.

— Може би — отвърна той със съмнение.

— Може би? Вие сте човекът, който ми каза, че ако се сдобия с тубата с ТМК, това ще свърши работа.

— Така е и може би ще свърши. Но може би не.

— За бога, вие сте ченгето — изстенах безпомощно. — Не аз. Защо не изпратите няколко човека в сервиза на Уилки още сега? Отзад има склад, където Кърт е прибрал достатъчно експлозиви и муниции, за да превземе сграда „Джон Хенкок“.

— Думите ви не са достатъчни.

— Така ли? — извиках вбесено. — Помислете малко, Кениън. Ако не направите нищо със сведението ми, ще се окажете забъркан в сериозни неприятности. Грешка, която може да ви струва кариерата. Да не би да предпочитате да се обадя на ФБР и да им обясня, че щатската полиция на Масачузетс не се е заинтересувала достатъчно от доклада ми за откраднати муниции? След 11 септември имам чувството, че те няма да се мотаят прекалено дълго.

Кениън замълча. Чух шум по линията.

— Мога да изпратя няколко души сега — каза той.

— Разумно.

— Можем ли да докажем, че това е складът на Кърт Семко?

— Говорете с Абдул — посъветвах го. — Притиснете го. Поискайте му зелената карта. Или пък го попитайте за връзките му с арабски терористи. Навярно ще се изненадате колко готов ще е да ви сътрудничи.

Мобифонът ми изпищя. Обаждана ми се на втората линия. Погледнах екранчето и видях, че се обаждаше не Греъм, а Кърт.

— Ще ви звънна след секунда — обещах на Кениън, после превключих на другата линия. — Да?

Чух шум от бар, високи гласове и смях.

— Здравсти, брато — поздравя ме той. — Току-що ми се обади Абдул. Познаваш го.

Стомахът ми се сви. Не отговорих.

— Мислех, че си схванал как стоят нещата.

— Кърт... — започнах.

— А тази вечер по време на мача се случи най-странното нещо — прекъсна ме той. — Някакъв тип проникна с взлом в апартамента ми.

— Така ли?

— Твой приятел.

— Не знам такова нещо.

— Аха. Греъм Рънкел — небрежно ми обясни Кърт. — Телефонът ти бе програмиран в мобифона му. Сигурно ти е приятел.

Изтръпнах. Знаеше името на Греъм. Знаеше за приятелството ни. Знаеше какво има програмирано на мобифона му.

— Последният номер, на който бе звънял, бе твоят. Значи с него говореше по време на мача, а?

— Това е новина за мен — отвърнах с пресилено спокойствие.

— Любопитно копеле. Допусна грешка да се рови в шкафа ми. Сто и десет волта бяха охранителната ми мярка. Тръшнаха го като чувал с картофи.

Очите ми се напълниха със сълзи. Прехапах устни.

— Къде е Греъм?

— Не трябваше да го правиш. Прекоси границата прекалено много пъти.

— Къде е Греъм, Кърт?

— Почива си удобно, приятелю. Вързан и заключен в един голям сандък. Докато уредя нещо друго, разбира се. Е, може и да не му е толкова удобно, тъй като вътре няма много въздух. Всъщност, вероятно вече е изчерпил по-голямата част от него — знаеш как паниката те кара да дишаш по-усилено, нали?

— И е в твоята къща?

— Не, другаде. Наречи го неименувано местоположение.

— Имам нещо, което със сигурност искаш — казах бързо.

— Така ли?

— Доказателство. Повреден лост от порше карера.

Кърт се изсмя.

— И сега искаш да склучиш сделка? Искаш онова, което е в сандъка ми или зад завесата?

— Пусни Греъм и ще ти дам доказателството.

— Ще ми дадеш лоста ли, Джейсън? — отново се изсмя той.

— Чудесна сделка — отговорих. — Моят приятел срещу уверението, че няма да влезеш в затвора до края на живота си. Звучи съвсем добре.

Той се поколеба за секунда. Знаех, че мислеше усърдно. По принцип си беше подозрителен, много повече, отколкото аз някога бих могъл да бъда. За него всичко бе номер. А сега трябваше да го убедя, че наистина искам да склуча сделка. Не беше лесно.

Трябваше да го залъжа хитро.

— Разбира се — каза той накрая. — Нямам проблем.

— Ти нямаш — възразих бързо. — Предавам ти уликата, ти пускаш Греъм, а после отиваш на улица „Хилярд“ и убиваш жена ми и мен.

— Защо пък бих направил това, Джейсън? След като ми поднасяш такъв чудесен подарък?

Ако Кърт знаеше, че Кейт бе напуснала къщата, щеше да го спомене. Зачудих се дали имаше представа, че е заминала.

— Слушай сега, Кърт. Вече не приемам нищо за даденост. Уликата, с която разполагам, е оръжието ми. Сега съм като един от онези примитивни амазонски войни и това е копието ми. Без него се чувствам безпомощен, а това чувство не ми харесва.

Той замълча. Очевидно беше озадачен. Не беше наясно какво точно става в душата ми.

— Казваш, че думата ми не е достатъчна за теб? — попита той.

Изсмях се.

— На времето беше, но вече не. Парчето от лоста е улика. Без него полицията няма причина да те арестува. Няма улика, няма арест. Можеш да си ходиш. Ами аз?

— Е, помисли си по въпроса — посъветва ме той. — Без копието си безпомощен. А това означава, че вече не си заплаха за мен.

Усмигнах се. Това бе изводът, до който исках да стигне, но бе важно идеята да е лично негова.

— Все пак знам някои неща — казах. — Факти за теб. В главата ми са. Как можеш да си сигурен, че няма пак да отида при ченгетата?

— А ти откъде знаеш, че няма да отида на улица „Хилярд“? Да посетя жена ти и бебето? Попаднахме в интересно положение. Нарича се „Взаимно уверение в унищожение“. Военната доктрина през цялата Студена война.

Усмигнах се отново.

— Има логика — потвърдих. — Е, какво ще правим тогава?

— Ще се срещнем.

— Къде? Трябва да е на неутрално място. Безопасно. Не обществено. Не в твоя дом, нито в моя.

Знаех какво щеше да отговори.

— В работата — предложи Кърт. — Сградата на „Ентроникс“.

Там се чувстваше удобно, тъй като бе убеден, че контролира положението.

— След един час — казах. — С Греъм.

— След два. И не си в най-доброто положение за преговори. Даваш ми метала, а аз ще ти кажа къде е приятелят ти. Това е сделката. Ако не ти харесва, намери си друг клиент.

— Добре.

— Помисли, не бързай. Аз разполагам с всичкото време на света. Но приятелят ти не разполага с много. Има въздух за не повече от три или четири часа. При това само ако се успокои и задиша нормално. А това е трудно, когато си вързан и напъхан в сандък.

60.

Звъннах отново на Кениън.

— Току-що сключих сделка с Кърт Семко — съобщих му и обясних.

— Да не си се побъркал? — извика той.

— По-добра идея ли имаш?

— Да, по дяволите. Ще изпратя екип в сервиза. След като намерят експлозивите, ще имаме достатъчно доказателства да арестуваме Семко.

— Докато събереш екипа, изпратиш го до сервиза и се върне, колко време ще мине?

— Шест часа, ако успеем да изкараме някой съдия от леглото.

— Не — възразих. — Не става. Приятелят ми ще загине. Затова ще се видя с Кърт, независимо дали ти харесва или не. Ако искаш, можеш да ми сложиш микрофон. Ще го накарам да говори.

— Престани — опита се да ме спре Кениън. — Първо, нашите техници не работят нощем. Няма кой да ти постави микрофон професионално до утре.

— Казваш ми, че не разполагаш с микрофон и касетофон?

— Разполагам, но със съвсем първобитни.

— Ще свършат работа.

— Второ, ако си мислиш, че ще успееш да накараш Семко да ти се изповяда като по филмите — старото клише: „Сега ще те убия, затова първо ще ти разкажа за зловещите си планове, за да мога да се посмея злобно“, време е да започнеш да гледаш по-добри филми.

— Разбира се, че не. Той няма да признае абсолютно нищо. Но ние се нуждаем само от размяната. Само от няколко думи, които да покажат, че той е виновният. А ако някой може да го провокира да говори, това съм аз.

Дълго мълчание.

— Не знам. Ще те поставя в сериозна опасност. Това е почти незаконно.

— Сериозна опасност? Искаш да говорим за опасности ли? Мой приятел бавно се задушава в сандък. Ще се видя с Кърт. Ако се наложи, ще използвам собствения си касетофон и ще залепя микрофон на гърдите си.

— Не — прекъсна ме Кениън. — Ще видя какво мога да направя по въпроса.

— Добре.

— Сигурен ли си, че можеш да го накараш да говори?

— Аз съм продавач — отвърнах. — Това ми е работата.

61.

Отбих се в „Старбъкс“ и направих бързо проучване в интернет, преди да затворят. После се видях с Кениън в денонощен магазин за понички близо до сградата на „Ентроникс“. До нас седяха няколко пияни младежи с кепета на „Ред Сокс“ и увиснали шорти. Напрегната двойка на средна възраст се караше тихо. Бездомник, заобиколен от найлонови торби. Нощем можеш да видиш какво ли не.

Кениън носеше син анцуг и бежов спортен панталон. Изглеждаше изморен. И двамата си поръчахме огромни кафета, после отидохме до нов бял ван. Той отвори задната врата и се качихме.

— Това е най-доброто, което мога да направя с такова кратко предупреждение — съобщи ми той, като ми подаде дълга жица.

— Кърт знае как да ме претърси за скрит микрофон — отвърнах.

— Разбира се, че знае — потвърди Кениън. — Не се приближавай много до него.

— Ще опитам.

— Е, това би трябвало да свърши работа — кимна той и се вторачи в тениската ми. — Нямах ли нещо с дълги ръкави?

— Не и у мен.

Той свали анцуга си.

— Носи това. Просто ми го върни някога.

— Ако съм жив, ще го направя.

— Свали си тениската.

Направих го. Той залепи микрофона на кръста ми с широка лепенка, която обви и около гърдите ми. Сигурно щях да си откъсна кожа, когато дойдеше време да я сваля.

— Възможно ли е Кърт да забележи екипа ти? — попитах. — Да не забравяме, че е професионалист.

— Те също са професионалисти.

Поех си въздух и го издишах бавно.

— Ще стане ли?

— Микрофонът ще работи чудесно. Всичко друго... ами, зависи от теб. Виж какво можеш да направиш. Но пък точно това е, което ме

плаши.

— Мога да го направя — уверих го. — Има ли нещо като паникбутон в микрофона?

— Ще слушаме внимателно предаването. Ако се нуждаеш от нас, просто кажи нещо. Ще се разберем за дадена фраза. И ние ще се втурнем на помощ.

— Фраза. Какво ще кажеш за „Не се чувствам добре“?

— Става — кимна той. — Е, хубаво. Можем да тръгваме.

Бяха ми нужни още около четиридесет и пет минути, за да се приготвя за срещата с Кърт. Паркирах зад затворена бензиностанция и излязох от колата.

Сградата на „Ентроникс“ бе почти тъмна. Само тук-там се виждаха светлини. Вероятно чистачите. Или няколко откачени служители, които работеха до късно, както на времето правеше Фил Рифкин.

Видях, че в кабинета ми на двадесетия етаж свети. Бях изгасил лампите, когато си тръгнах от работа. Чистачите обикновено идваха към девет или десет, значи не бяха те. Не и в един през нощта.

Трябваше да е Кърт. Седеше и ме чакаше в каби нета ми.

62.

Един без петнадесет.

Пристигнах в офиса петнадесет минути преди времето, за което се бяхме разбрали. Оставих сака и куфарчето си на пода, когато влязох в кабинета. Лампите светеха и компютърът ми работеше.

Кърт го беше използвал. За какво ли?

Заобиколих бюрото, за да погледна монитора, и чух гласа на Кърт.

— Имаш нещо за мен.

Вдигнах глава и кимнах.

— Хайде да свършваме.

Стоях неподвижно и го гледах в очите.

— Каква е гаранцията ми, че Греъм ще е там, където ми кажеш?

— В живота няма гаранции — отговори Кърт. — Предполагам, че просто ще се наложи да ми се довериш.

— За какво изобщо ти е този лост? — полюбопитствах. — Парче метал за скрап.

— За мен не струва нищо.

— Защо тогава бе готов да сключиш сделка?

Леко колебание. В бизнеса се случваше често. Колко потенциални клиенти внезапно се разтреперваха тъкмо преди да подпишат? Обикновено, когато усетех подобно нещо, им поднасях някоя приятна изненада. Почти винаги вършеше работа.

— Защо? Защото предпочитам да не е в ръцете на ченгетата. Не че не мога да се справя и с това, ако се наложи. А и приятелите ми от полицията могат случайно да го загубят някъде. Но аз съм внимателен човек.

— Кой може да твърди, че ченгетата дори ще знаят какво е това?

Той сви рамене.

— Може и да не знаят. Прав си.

— Може дори да не разберат, че е от порше.

— А, за такива неща могат да се сетят. Нужно е само някой смотаняк от криминолозите да открие следи от живак. Не знам. Не ми

пука. Но защо да рискувам? Ние с теб можем да се споразумеем и да си продължим живота щастливо и спокойно.

Кимнах.

Пипнах го.

Това беше достатъчно. Надали щях да чуя нещо повече, но и това бе достатъчно инкриминиращо.

— Поемам страхотен риск — казах.

— Животът е риск. Хайде, дай ми го.

Замълчах.

Според Марк Симкинс истинските шампиони в продажбите могат да седят безмълвно цял ден, ако им се наложи. Искат им се да кажат нещо, но не го правят, а си държат устата затворена.

Измина доста време, вдигнах сака и го разкопчах. Извадих парчето метал, което бях опаковал в найлон и обвил с лепенка, и му го подадох.

— Добре — кимна Кърт.

Дръпна лепенката и свали найлона от лоста. Хвърли найлона на пода, вдигна нагоре лоста и го огледа възхитено.

— Къде е Греъм? — попитах.

— Знаеш ли къде е старият завод на „Дженеръл Мотърс“?

— Авеню „Уестърн“, на около два километра отгук?

— Точно така. На празния паркинг.

Кърт ми подаде малък ключ. Предположих, че е за багажник.

— Странно как животът ти може да зависи от малко парче метал — каза той, като се приближи бавно до прозореца. — Също като куршум. Може да спаси живота ти или да те убие.

След тези думи той размаха лоста към прозореца.

Стъклото експлодира със силен трясък и милиони парченца се посипаха по пода.

— Евтин боклук — презрително отбеляза Кърт. — Строителите би трябвало да се изръсят поне за ламинат.

— Не се чувствам добре — съобщих на скрития микрофон.

Искаше ми се да изкреця за помощ.

В кабинета нахлу студен въздух, примесен с капчици дъжд.

— Добре — каза Кърт. — Напоследък си подложен на сериозен стрес. Внезапно изкачване до върха. Напрежение да спасиш отдела.

Все пак не знаеше, че ти правят номер. Игрички на високо ниво. Откри истината, а тя се оказа прекалено зловеща за теб.

Думите му не ми харесаха. Досещах се какво се кани да направи.

— Сто и петдесет души ще останат безработни заради теб. Да, сериозен стрес. Ти също ще си изгубиш работата, а жена ти е бременна. Затова правиш единственото логично в подобно отчаяно състояние. Скачаш. Чудесен ден за умирање, нали?

Вятърът виеше в кабинета и разхвърляше наоколо листове, събаряше снимките от бюрото ми и шкафа.

— Говори за себе си — възразих.

Бръкнах в сака и извадих колта на Кърт. Военен полуавтоматик, четиридесет и пети калибър.

Кърт го видя и се ухили. Продължи да говори, сякаш бях насочил пръст срещу него, а не оръжие.

— Остави бележка за самоубийство — продължи той спокойно. — На компютъра ти е. Напоследък подобни неща се случват все по-често.

Пистолетът лежеше тежко и неудобно в ръката ми. Сърцето ми биеше толкова ожесточено, че ръката ми трепереше.

— Ченгетата чува всяка дума, която си казахме — заявих. — Имам микрофон, приятелю. Самоубийството няма да свърши работа. Съжалявам.

Кърт не ми обърна внимание.

— Държиш пистолет само с една ръка? — изненада се той. — Това не е лесно.

Хванах пистолета и с двете си ръце. Размърдах пръсти и се опитах да намеря поза, която да ми е удобна.

— Извини се на жена си и неродената си дъщеря. Между другото, това са резултатите от теста. Момиче. Поздравления.

За миг се вцепених, но после се стегнах.

— Също като самоубийството на Фил Рифкин — казах. — Той не се обеси, ти си го удушил, а после си го направил да изглежда като самоубийство.

Кърт примигна. Усмивката му вече не бе толкова широка.

— Защото те е хванал да влизаш в плазмената лаборатория и да правиш нещо на телевизорите. Не си очаквал да е тук в неделя, тъй като не знаеше, че Фил работи в странни часове.

— Моля те, кажи ми, че не си се сетил за това чак сега — ухили се Кърт.

— Мисля, че го знам от доста време. Просто не исках да го призная дори пред себе си.

Лявата ми ръка поддържаше дясната ми китка. Не знаех дали това е правилната поза. Какво изобщо знаех, по дяволите? Насочваш и стреляш. Натискаш спусъка. Ако не успееш от първия път, пробваш отново. Евентуално щях да го уцеля. В гърдите или дори в главата. Ръцете ми трепереха.

— Зареди ли го, Джейсън? Знаеш ли как да го заредиш?

Кърт се захили. В изражението му имаше нещо почти бащинско, гордо и развеселено, сякаш наблюдаваше магариите на малкия си син.

— Ако заредиш куршумите погрешно, прецакан си. Оръжието може да избухне в ръката ти. Да убие теб вместо мен.

Знаех, че лъжеше. Поне това знаех. Но къде беше Кениън? Не можеше ли да ме чуе? Колко време му бе нужно, за да стигне дотук?

— Добър избор на оръжие, Джейсън — продължи Кърт, като пристъпи към мен. — Модел 1911, серия 70. Страхотен пищов. Харесва ми повече дори от глок.

Той пристъпи още по-близо.

— Замръзни, Кърт.

— Чудесно оръжие. Много по-добро от беретата, която армията раздава и е пълен боклук. Това има страхотна стопираща мощ.

Кърт се приближи на около три метра. Вече не беше проблем да го улуча.

— Замръзни или ще те гръмна! — извиках.

— Трябваше да приемеш предложението ми да ти дам уроци по стрелба, Джейсън. Както ти казах, човек никога не знае кога ще му потрябват.

— Говоря сериозно — казах. — Ако направиш още една стъпка, ще натисна спусъка.

Къде, по дяволите, бяха ченгетата?

— Момче, по начина, по който държиш пистолета, откатът ще ти откъсне пръста. Трябва да внимаваш.

Поколебах се, но само за миг.

— Няма да ме убиеш, Джейсън. Никога преди не си убивал човек и няма да го направиш и сега. Тип като теб никога не може да отнеме

нечий живот.

Кърт говореше бавно и спокойно, почти приспивно.

— Това е кошмар, с който не искаш да живееш. Ако уцелиш някого от толкова близо, ще бъдеш опръскан с кръв и мозък. А тази гледка ще те преследва до края на живота ти.

— Гледай само — казах и натиснах спусъка.

Кърт не помръдна. Това бе странното. Стоеше спокойно с разперени ръце.

Нищо не се случи. Пистолетът не стреля.

Натиснах отново, но никакъв резултат.

Внезапно дясната му ръка се протегна напред и грабна оръжието.

— Смотан аматьор — презрително изсумтя той, като завъртя пистолета и го насочи към мен. — Зареди го, но не свали предпазителя.

Завъртях се и побягнах.

С дивашка скорост. Никога преди не бях тичал така. Но пък и никога преди не бях тичал, за да си спася живота.

Чух гласа му зад себе си.

— Колтът не е лесен за употреба, особено от аматьор.

Изфучах навън от офиса.

Кърт изкрещя:

— Трябваше да ми позволиш да те науча.

Асансьорите бяха точно пред мен. Втурнах се към таблото и натиснах копчето.

— Няма къде да избягаш — засмя се Кърт, като се приближи към мен.

Защо ли не стреляше?

Звънчето на пристигащия асансьор дрънна. Слава богу! Вратата се отвори и скочих вътре. Чух стъпките на Кърт, натиснах бутона за лобито, но асансьорът не тръгна. О, господи, не! Леко поклащане и най-после проклетата машина се задвижи.

Адски бавно. Копчетата за различните етажи започнаха да се осветяват едно след друго. Деветнадесет... седемнадесет. Къде, по дяволите, беше Кениън?

Внезапно асансьорът потръпна и спря. На деветия етаж.

Всички светлини угаснаха. Не виждах нищо. Бе тъмно като в катран.

Кърт някак си бе изключил асансьора и електричеството. Протегнах се напред в тъмното и докоснах копчетата. Прокарах пръсти по тях и натиснах всяко едно. Никакъв резултат.

Аварийната ръчка се намираше под контролния панел. Не я виждах, но си припомних положението ѝ. Опипах под таблото слепешком, най-после усетих ръба на панела и ръчката. Дръпнах я, но не последва нищо. Нито аларма, нито звук.

Заля ме паника. Бях заклещен в пълна тъмнина в спрял асансьор. Дланите ми се плъзнаха по студените стоманени врати. Намерих цепката, където се срещаха. Беше прекалено тясна, за да напъхам пръсти в нея. По челото и гърба ми потече пот.

Безпомощно халосах вратите и ги сригах. Стоманата не помръдна.

Намерих мобифона си и го отворих, набрах 911.

Лекото избипване ми показва, че обаждането ми се е провалило. Тук нямах покритие.

Сърцето ми заби лудо. Пред очите ми заиграха цветни петна. Стори ми се, че стените на асансьора се спускат към мен.

Скочих нагоре и се опитах да достигна тавана. Дали бе захванат с болтове? Можех ли да ги разхлабя? Дали имаше аварийен изход?

Усетих стоманения парапет, който стърчеше на около десетина сантиметра. Скочих отново и докоснах тавана. Напипах някаква дупка. Спомних си, че на тавана имаше някаква лампа. Не стърчаха никакви болтове.

Но трябваше да има аварийен изход. Нали така? Законите за безопасност го изискваха.

А ако имаше аварийен изход и успееш да се измъкна, какво щях да правя? Да се изкатери в шахтата на асансьора като Джеймс Бонд?

Потта ми се лееше обилно. Трябваше да се измъкна оттук. Опитах се да се набера на парапета, но не успях.

Бях хванат в капан.

Внезапно лампите на тавана светнаха. После и мониторът. Появи се лицето на Кърт. Отблизо. Ухилено широко. Заемаше целия панел.

— Думата на деня е „отмъщение“ — засмя се той. — Хубава дума, нали?

Вторачих се в лицето му на монитора. Как, по дяволите, го правеше?

— Леле, къпеш се в пот — отбеляза той. — Горещичко е там, нали?

Вдигнах очи и забелязах сребристото око на камера.

— Да, точно така — каза Кърт. — Аз съм. А ти приличаш на удавен плъх. Няма нужда да натискаш аварийния бутон. Не работи. И в контролната зала няма никой. Изпратих Едуардо у дома. Казах му, че ще го отменя, защото бездруго трябва да проведе някои диагностични тестове.

— Какво ще правиш, Кърт? Ще ме оставиш тук цяла нощ?

— Не. Мислех да се позабавлявам малко с теб. Гледай сега.

Образът му примигна и екранът потъмня. Появи се нов образ, неясен и мъглив, но ми бяха нужни само няколко секунди, за да позная собствената си спалня. Камерата бавно се съсредоточи върху леглото, където лежеше Кейт.

По лицето ѝ проблясваше странна синя светлина.

— Ето я и жената — засмя се Кърт. — Преди няколко нощи. Предполагам, че е заспала, докато е гледала телевизия. „Отчаяни съпруги“ може би. Тя самата е отчаяна съпруга.

Сърцето ми заби лудо.

— Имах безброй възможности да инсталирам камерата. По дяволите, жена ти вечно ме канеше у вас. Сигурно ме намира за привлекателен. Истински мъж, а не мизерен скапаняк като теб. Вечно си бил тромавият воин в креслото.

Появи се друга сцена. Кейт и аз в леглото. Тя гледаше телевизия, а аз четях списание.

— Няма да коментирам сексуалните ти техники, брато — продължи Кърт. — Но мога да кажа, че доста ви погледах.

— Май не искаш другата половина, а? — попитах.

— Другата половина?

Образът на Кейт се замени от лицето на Кърт.

— Лостът на порше карера е дълъг четиридесет сантиметра — казах. — Парчето, което ти дадох, е колко? Двайсетина? Сети се.

— Аха — засмя се той. — Много мило. Може и да си научил нещо все пак.

— Учих се от майстора — отвърнах. — Научи ме да играя мръсно. Ако искаш другото парче, върни ме на двадесетия етаж в

кабинета ми. Ще го взема от скривалището и ще ти го дам. А после ще ме пуснеш да отида да освободя Греъм. И всичко ще свърши.

Кърт се вторачи в мен и примигна няколко пъти.

— Сключваме ли сделката? — попитах.

Той се усмихна. Отдръпна се назад и видях кабинета си. Седеше пред компютъра ми. Вероятно бе включил камерата към него. Не знаех и не ми пукаше.

Важното бе, че май идеята ми щеше да свърши работа.

Асансьорът потръпна отново и заработи.

Загледах копчетата да се осветяват в оранжево.

Натиснах бутона за повторно набиране на мобифона си. Този път звънна.

— Полиция — каза рязък мъжки глас.

— Намирам се в асансьор в сградата на „Ентроникс“ във Фрамингам — казах бързо. — Казвам се Джейсън Стедман. Животът ми е в опасност. На двадесетия етаж има един тип, който иска да ме убие.

— Изчакайте, моля.

— Изпратете някого! — изкрещях вбесено.

Вратата на асансьора се отвори на двадесетия етаж.

— Полицай Санчес — обади ми се глас по телефона.

Не разбирах.

— Санчес? Къде е Кениън?

— Кой се обажда? — попита Санчес.

Видях силует в коридора. Трябваше да е Кърт.

— Джейсън Стедман — прошепнах. — Познавам Кениън. Намирам се в сградата на „Ентроникс“. Трябва да се обадите на Кениън и веднага да изпратите някого тук. Побързайте, за бога!

— Стедман? — попита Санчес. — Долното леке?

Испанският му акцент звучеше още по-твърдо.

От сенките излязоха две фигури. Кърт държеше мобифон до ухото си.

— Бихте ли искали да ви свържа с гласовата поща на сержант Кениън? — попита той с гласа на Санчес и се ухили широко.

Другият мъж до него държеше пистолет в ръка.

Рей Кениън.

— Да вървим — нареди ми той. — Хайде, дай другата половина.

Вторачих се в него смаяно. Бях набрал 911. Сигурен бях. Не бях звънял на Кениън.

— Джери — обади се Кърт. — Дай ми пистолета. Аз ще се погрижа.

Джери. Джеремая Уилки. Приятелят му от специалните части. Онзи, който не бе свидетелствал срещу него. Онзи, който притежаваше автосервиза.

И който бе Рей Кениън.

Джеремая Уилки подаде пистолета на Кърт. Приличаше на колта, който бях откраднал от шкафа, но не бях сигурен.

— Момчетата никога няма да повярват на това — засмя се Уилки.

— Не, няма да повярват — потвърди Кърт, като насочи пистолета срещу него и го простреля. — Защото няма да чуят историята.

Уилки се просна на пода. Лявото му слепоочие се обагри с кръв. Очите му останаха отворени.

Вторачих се в Кърт.

— Джеремая има проблем с пиенето — обясни ми той. — Вкарва няколко водки и започва да дрънка. Но игра адски убедително ченге, нали? Винаги е искал да стане ченге. Чичо му бил страхотен полицай.

— Обадих се на 911 — казах.

— Това се нарича прекъсване на връзката. Клонирах телефона ти, така че да мога да чувам всичките ти разговори. Хайде, дай да си довършим работата.

Той насочи пистолета към мен.

— Явно си скрил другото парче в кабинета си, а, хитрецо? Да вървим!

Тръгнах към кабинета и той ме последва. Влязох вътре, застанах в средата на стаята и мислите ми запрепусаха. Вятърът виеше. Мокетът бе обсипан с листове и парчета стъкло.

— Е, знам, че не е в бюрото ти — каза Кърт. — Нито в библиотеката. Нито в другите обичайни за криене места.

Очите ми пробягаха към куфарчето, после бързо отместих поглед настрани. Все още си беше на мястото.

— В един от панелите на тавана — казах бързо.

Кърт беше забелязал погледа ми.

— Не мисля така — отвърна той. — Подай ми метала и си свободен да си ходиш.

— Няма да скоча през прозореца.

— Дай ми остатъка от метала.

Очите ми пробягаха отново, почти неволно, към куфарчето до бюрото.

— Имам нужда от помощ — обясних. — Трябва ми стълба или нещо подобно, за да стигна до панела на тавана.

— Стълба? — учуди се той. — Леле, определено не мисля, че имаш нужда от стълба — засмя се, като пристъпи към бюрото и грабна куфарчето ми. — Не те ли учих за езика на тялото? Малките погледчета и гримаси, които издават мислите ти? Не те бива да ги скриеш.

Опитах се да му измъкна куфарчето от ръката, но, разбира се, Кърт беше много по-силен от мен и го издърпа. Сега и двете му ръце бяха върху него и, докато си играеше с ключалките, се възползвах от моментната му разсеяност и се отдръпнах назад.

— Няма къде да бягаш, Джейсън — спокойно каза той.

Продължих да отстъпвам бавно. Той отвори едната ключалка, после и другата. Опрях гръб в касата на вратата. Бях на около седем метра от него.

Тих стържещ звук.

Забелязах как Кърт осъзна какво ставаше. Изражението му беше смесица от ярост и нещо, което не бях виждал у него преди.

Страх.

Само след части от секундата взривът го погълна и наоколо се разлетяха парчета месо и крайници като в страшен военен филм. Страхотната експлозия ме отхвърли назад и ме тръшна на пода. Усетих нещо мокро върху лицето си, както и парчета гипс и дърво.

Успях да се надигна. Ушите ми звъняха, лицето ми пареше.

Бях сложил в куфарчето си буца от пластичния експлозив С4, по който Кърт толкова си падаше, и го бях свързал с бомбата за конфети. А после бях започнал да използвам старата си чанта.

И Кърт се оказа прав, че съвсем малко С4 бе достатъчно. Знаех си, че няма никакъв шанс да оцелее.

Стигнах до асансьора, но се разколебах. Не исках да рискувам отново.

Стълбището. Двадесет етажа не бяха чак толкова много. Вече бях трениран и в отлична форма.

Е, не съвсем. Гърбът ме болеше, ребрата ми вероятно бяха натъртени, ако не и счупени. Но силният прилив на адреналин ми помогна.

Отворих вратата към стълбището и заслизах надолу. Вървах бавно. Куцах и се мръщех от болката, но знаех, че ще се справя.

Никакъв проблем. Лесна работа.

ЕПИЛОГ

Кърт беше прав, разбира се.

Момиче. Четири кила и половина. Красиво, здраво малко момиченце. Е, не толкова малко. Всъщност, дори голямо. Приличаше на Джак Никълсън, с остра черна коса и смешна прическа. А винаги се бях надявал, че ако имам дъщеря, ще прилича на Одри Хепбърн. Е, и така си е достатъчно хубава.

Бебето, Джозефин, бе толкова едро, че Кейт трябваше да роди с цезарово сечение. Затова насрочиха раждането няколко дни предварително, което, за съжаление, бе достатъчно дълго, за да даде възможност на Крейг да долети от Ел Ей, за да се присъедини към жена си, Кейт и мен за щастливото събитие.

Бях толкова щастлив, че дори не ми пукаше за присъствието му.

Бездруго умът ми беше зает с твърде много мисли.

Нужни ми бяха няколко дни, за да се оправя с полицията. Двата с Грeъм прекарахме дълги часове в участъка, разказвайки какво точно бе станало в онази нощ. Грeъм обясни на ченгетата как Кърт го заключил в сандък, където можел да се задуши, ако не го бях освободил навреме.

Искаха да чуят откъде знаех как да направя бомба. Обясних им, че Кърт бе свършил по-голямата част от работата, а останалото съм научил от интернет. Впечатляващо е какво можеш да откриеш в наши дни в киберпространството.

Сега, след като Кърт вече бе мъртъв, не бе проблем да накараме хората от екипа му от специалните части да говорят откровено за него. Всички обрисоваха доста грозна картина. И почти всяко от ченгетата, които ме разпитваха, спомена, че съм извадил страшен късмет с оцеляването си.

Да бе, страхотен късмет!

Малко след като Йоши предаде в Токио информацията за това как Дик Харди бе успял да си осигури яхтата и луксозната къща в Далас, Харди бе изритан от „Ентроникс“.

Бордът на директорите гласува единодушно за включването на ФБР в разследването и скоро Дик Харди бе засипан с граждански и криминални дела. Успя да продаде яхтата си по интернет два дни преди данъчните да му я отмъкнат.

Отлетях до Ню Йорк, за да се видя с могъщия ни шеф, Хидео Накамура, и още дузина тузари, японци и американци, които ме интервюираха за мястото на Дик Харди. Бях изправен срещу пасмина други кандидати, всичките по-възрастни и по-опитни от мен. Но вместо да си седя кротко на мястото и да бъда разпитван от Накамура-сан, реших да проявя самоинициатива и да направя презентация пред интервюиращите.

Презентацията ми доказваше колко изгодно ще е за компанията да закрие главния офис в Санта Клара, да продаде скъпия имот и да се премести в красивия Фрамингам, Масачузетс, където „Ентроникс“ вече притежаваше сграда, нуждаеща се само от козметичен ремонт на двадесетия етаж, където бомба бе превърнала ъгловия ми кабинет в обгорена пещера.

Най-големият хит в презентацията ми бе, когато показах как далаският офис на „Роял Майстер“ може да бъде продаден адски изгодно. Даласките „Каубои“ искаха да си построят нов стадион и бяха готови да платят щедро за земята.

Мисля, че това определено впечатли шефовете.

Не споменах, че си имах и лични причини. Например че Кейт отказваше да напусне Кеймбридж. Най-после се бе сдобила с мечтаната си къща и вече бе довършила детската стая. Така че или трябваше да се преместя в Санта Клара без любимите си жена и бебе, или да отхвърля службата. Но, разбира се, не бях готов да призная подобно нещо пред шефовете. Нямах да е добре за имиджа ми на убиец.

Интервютата минаха добре, ако можеше да се съди по изразенията на шефовете. Не разбирах и дума. Йоши Танака седеше до мен през цялото време, на всички интервюта, сякаш бе личният ми адвокат.

При последното интервю настъпи оживена размяна на реплики. Йоши заговори на Накамура-сан и другия член на борда на бърз японски, а аз седях и се усмихвах като идиот. Изглежда спореха, но накрая Йоши каза нещо и всички кимнаха.

После той се обърна към мен и каза:

— Моля те, извини ме, Джейсън. Проявих се като ужасен грубиян.

Вторачих се в него шокирано. Говореше с британски акцент. Звучеше като Лоурънс Оливие или Хю Грант.

— Проблемът е, че непрестанно те наричат „нонки“, което вероятно бих могъл да превода като „добряк“. Но се страхувам, че това не е комплимент на японски. Трябваше да им обясня, че твоите хора те смятат за безмилостен. Говорят за теб със страх и респект. Казах им, че точно това ми харесва у теб. Имаш инстинкт на убиец.

По-късно, докато Йоши и аз чакахме комисията по назначаването да вземе решение, избъбрих неволно:

— Английският ти е невероятен. Нямах представа.

— Английският ми? Мило момче, страшно си любезен. Взех магистърска степен в Тринити Колидж в Кеймбридж. При това върху последните романи на Хенри Джеймс. Е, той е истински майстор на езика.

Чак тогава се усетих. Разбира се. Как иначе би могъл да накара хората да говорят толкова свободно в негово присъствие?

— Значи, когато ти разказах за страхотната си идея за картинните екрани, а ти ме гледаше неразбиращо...

— Гледах те с възхищение, Джейсън-сан. Тогава осъзнах, че имаш велики идеи. Незабавно разказах за това на Накамура-сан и той настоя да се видите в Санта Клара. Но не бе съдено да стане.

Накрая получих мястото на Дик Харди, а след няколко изпълнени с напрежение седмици, в които двамата с Кейт се споразумяхме да не говорим по въпроса, шефовете одобриха предложението ми главният офис да се премести във Фрамингам. Най-добрите служители на „Роял Майстер“ също щяха да се понесат насам. Е, поне онези, които искаха да напуснат Далас. Сега Джоан Тюрек работеше за мен и тя и партньорката ѝ се радваха, че са се върнали в Бостън.

Та, къде бях?

А, да. В болницата. Крейг започна да се отнася към мен с новопридобито уважение. Непрестанно говореше за великата ежегодна

сбирка на „Ентроникс“ в Пебъл Бийч и колко жестоко си прекарал там миналата година, когато Дик Харди го поканил да се присъедини към знаменитостите. Предполагам, че бях леко разсеян заради новороденото си бебе, но ми отне известно време да се досетя, че Крейг си правеше устата да го покани и тази година. Е, да, след като вече бях старшият президент на „Ентроникс“, горкият Крейг бе готов да ми се мазни.

Реших да проявя великодушие.

— Опитваме се да не каним прекалено много хора тази година, но съм сигурен, че можем да уредим нещо. Просто звънни на секретарката ми, Франи Барбър. Убеден съм, че ще можем да те включим сред гостите.

Трябва да си призная, че определено се изкефих.

Седяхме в стаята на Кейт и наблюдавахме възхитено как бебето Джозефин суче енергично. Накрая дъщеря ми заспа, а сестрата дойде и я постави в легълцето ѝ.

Целунах жена си и казах:

— Женен съм за най-страхотната жена на света. Имам най-великото бебе и се чувствам като най-големия късметлия.

Едва не заплаках от радост.

— Ти май твърдеше, че човек сам си гради късмета — напомни ми Кейт.

— Мисля, че вече не го вярвам — отвърнах бавно. — Понякога късметът прави човека.

Итън седеше в ъгъла и четеше книга за великите военни провали. Това беше последната му мания. Очевидно забележката на Кърт за битката за Сталинград го бе накарала да се замисли.

— Чичо Джейсън — каза той, като вдигна очи от книгата, — знаеш ли, че Първата световна война започнала, защото един шофьор направил грешен завой?

— Итън — изсумтя майка му предупредително.

— Итън — каза и Крейг. — Възрастните говорят.

— Погрешен завой? — завъртях се към малкия.

— Точно така. Шофьорът на ерцхерцога на Австро-Унгарската империя случайно завил в улица, където не трябвало да отива. А там чакал някакъв тип с оръжие, който застрелял ерцхерцога и жена му. И това довело до избухването на войната.

— Не го знаех — признах. — Но това ме утешава, че не съм чак толкова лош шофьор.

Кейт и Сузи обсъждаха гувернантки. Кейт каза, че открила няколко подходящи ирландски кандидатки в сайта на „Айриш Еко“. Сузи твърдеше, че единствените добри гувернантки били филипинките. Поспориха известно време и, разбира се, Крейг се присъедини към спора. Не ми пукаше. Не спирах да мисля за предупреждението на Фестино как песничката за динозавъра Барни ще се набие в главата ми и как ще бъда принуден да гледам само анимация.

Но когато започнаха да спорят кое бе по-добро — гувернантка, която живее у дома или не, реших да се намеся.

— Не искам непознат човек да живее под покрива ни.

— Няма да е непозната, след като я опознаем — възрази Кейт.

— Още по-лошо.

— Не е зле да можеш да оставиш бебето на гувернантката, когато двамата с Кейт излизате — намеси се Крейг. — Това беше най-хубавото на Корасон. Можехме да оставяме Итън при нея винаги. Почти не го виждахме.

Двамата с Кейт се спогледахме.

— Страхотно — изсумтях.

Крейг не долови сарказма ми.

— Винаги когато заплачеше посред нощ — продължи той. — Корасон се втурваше да го преобуе или нещо подобно.

— Замразявах кърмата си във фризера — добави Сузи. — Корасон само топлеше шишетата в микровълновата. Но първо трябва да разбъркаш добре кърмата. Има само един вид добри помпи за кърма.

— Знам — кимна Кейт. — Прегледах всички бебешки сайтове.

— Може ли да не говорим за помпи? — попитах. — Искам да се върнем към живеещата в дома ми гувернантка.

— Защо? — попита Кейт. — Въпросът е решен.

— Да бе! Дори не се и опитвай.

Кейт видя на лицето ми да се изписва решителност.

— О, едва започвам — усмихна се тя хитро.

— Леле — ухилих се умилено. — Сега започваме война.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.